

فیڈ کی جگہ پر لپکے

مہ سس
گافگا

بهشی یه کهم

گریگور سامزا به یانییه ک له خه ونگه لیکی بیئارامه وه
به خه بهر هات و خوی له ناو جیگا کهیدا به رموزنبووی
بینیه وه. له سهر پشته سه ده فئاسا رهقه له که ی پال
که وتبوو و کاتیک سهری خوی که میک بلند ده کرد، زگه
قه وسه قاوه ییه که ی خوی ده بینی، که به درزی که وانه یی
که رت که رت بوو بوو و پیخه فه که شی به ئه سته م پیوه
مابوو و وهخت بوو ته و او ده خزایه خوار. قاچه زوره کانی،
که به بهر وارد له گه ل چیه ی ئاساییدا به شیوازیکی
ئابروو به رانه باریکه له بوون، ده سته پاچانه له پیش چاویدا
ده بریقانه وه.

بیری کرده وه: «من چیم به سهر هاتو وه؟» خه ون نه بوو.
ژووره که ی، ژووریکی راسته قینه، به لام که میک چکولانه ی
مروفتیک، هیشتا له نیوان چوار دیواره ئاساییه کانیدا بوو.
به سهر میزه که دا، که پاکه تیک خاولیی نموونه یی هه لپچراو
بلاو کرابو وه وه- سامزا کاری گه شتکردن بوو- نه و
وینه یه هه لواسرابوو، که له میژ نه بوو نه م له گوشاریکی
تایبته به وینه وه بریوووی و خستبوویه چوارچیو هیه کی
قه شهنگی زیرینه وه. وینه که خانمیک نیشان ددها، که به
کلاو و ملیچچیکی چه رم خوی رازاندبو وه وه، به قیتوقنجی
دانیشتبوو و دهسکیشیکی چه رمیشی له پرووی بینه ردا
راگرتبوو، که تییدا به شی خواره وه ی پهلای به ته وای ون
بوو بوو.

پاشان نیگای گریگور که وته سهر په نجه ره که- مروفت
گوئی له ترپه ی بارانه که ده بوو دهیدا به تهختی کانزایی
په نجه ره که دا- نه و که شوه واه غه مگینه ته واه مات و
مه لوولی ده کرد. به خوی گوت: «چونه گهر که میک دیکه
بخه وم و نه م هه موو شیتو شوورییه فه راموش بکه م.»
به لام نه وه کاریکی ته واه نه کرده بوو، چونکه گریگور
راهاتبوو له سهر لای راست بخه ویت، به لام له م دوخه ی
نیستایدا خوی پی نه ده چووه سهر نه و باره. به ههر
هیزیک خوی فری ده دایه سهر لای راست، هه میشه
ده که وته وه سهر پشت. هه لیه ته سهر جار تاقی کرده وه،
چاوی لیک نا تاکوو پیویست نه کات لینکه فرتیکانی خوی

ببینیت و ههتا لهلاوه ههستی به ئازاریکی سووک و
سستی ههرگیز ههستپینهکراو نهکرد، لی نهگهرا.

به خوی گوت: «ئاخ خودایه، چ پیشهیهکی سهختم بۆ خۆم
ههلبزاردوووه! رۆژ دهست پی دهکات و رۆژ تهواو دهبیت
من له گهشتدام. فشاره بازرگانییهکان زۆر لهوانهی ناو
کوگاکه گهورهترن و سههرهپای ئهوهش ئهوه دهردی
گهشتکردنه خراوته سههر شانم، خهمی گۆرینی
شههمهندهفهرهکان، ئهوه ژهمه ناریک و خراپانه، ئهوه
هاتوچۆیه، که ههمیشه له گۆراندایه، ههرگیز بهردهوام
نییه، ههرگیز نابیت به هاتوچۆیهکی ئاسوده بهخشی
مرویی. ههمووی به دۆزهخ!»

لهسههر زگی ههستی به خورانیکی کز دهکرد؛ لهسههر پشت
هیواش هیواش خوی له کۆلهکهی سیسهمهکه نیزیکی
کردهوه، تاکوو بتوانیت سههری باشتربلند بکات. جی
خوراوهکهی دۆزییهوه، که به خالی سپیی بچکولانه
داپۆشرابوو و ئهم تیی نهدهگهیشته چۆنی ههلسهنگینیت و
ویستی قاچیکیانی بۆ جی خوراوهکهی بهریت، بهلام
دهستبهجی قاچی گهراندهوه، چونکه له بهرکهوتنهکهدا
موچورکی پیا دههات.

خوی خزاندهوه سههر باری پیشووی. بیری کردهوه: «ئهم
زوو لهخهوههستانه مروڤ تهواو تیک دههات. مروڤ
دهبیت خهوی خوی بخهویت. ریبوارانی دیکه وهک ژنانی
ناو مۆلگه دهژین. بۆ نمونه گهر من له رهوتی

پیشنیوه پړودا بۆ میوانخانه که بگهړیمه وه، تاکوو ئه و کار و
راسپاردانه ی دهستم که وتوون بنووسمه وه، ئه و ئاغایانه
سهره تا له بهرچاییدان. با من ئه وه له گه ل خاوه نکاره که ی
خۆمدا تا قی بکه مه وه؛ وه لا دهست به جی دهرده کریمه دهری.
جا کی ده لیت ئه وه بۆ من خه راپه. گه ر له بهر خاتری دایک
و باوکم خۆم دوور رانه ده گرت، له میژ بوو دهستم له کار
کیشابووه وه، دهرپویشتمه به رده می خاوه نکاره که و رای
خۆم له ناخی دله وه پی ده گوت. جا با بۆ خوی له سهر
میژه که ی خوی به ربوایه ته وه خواری! ئی ئه وه شتیکی
سهیره، له سهر میژ دانیشیت و له سهره وه وه به ره و خوار
قسه بۆ کارمه ندیک بکه یت، که ده بیّت ویرای ئه وه ش له بهر
ئه وه ی خاوه نکاره که گوئی گرانه ته واو نزیک بیته وه. ئیدی
هیشتا هیوا ماوه؛ که پاره که م پیکه وه نا، تاکوو قهرزی
دایک و باوکمی پی بده مه وه - ده کریت پینج تا شه ش
سالی دیکه بخایه نیّت - هه ر ده بیّت ئه وه بکه م. ئه وکات
گورانیکی مه زن روو ده دات. به لام ده بیّت جاری من
هه ستمه سه رپی، چونکه شه مه نده فهره که م کاتر میژ پینج
دهرده چیّت.»

ته ماشای کاتر میژ که ی ئه و به ره وه ی کرد، که له سهر
سندو و قه که وه چرکه ی ده هات. له بهر خویه وه گوئی: «ئه ی
باوکی ئاسمانی!» کاتر میژ شه شونیو بوو و میله کانیش
په یتا په یتا به ره و پیش ده چوون، ته نانه ت له نیویش لای
دابوو، له سی چاره گ نیزیک ده بووه وه. ئه ی نه ده بوو

میقاته که زهنگی لی بدایه؟ مروف له جیگا که وه دهیبینی، که
 بو سهعات چوار به دروستی میقات کرابوو؛ بیشک
 زهنگیشی لی دابوو. بهلی، بهلام ری تیده چوو مروف بهو
 زهنگه دیوار له رزینه به خه بهر نهیهت؟ خو خه ویکی
 نارامیش نه خه وتبوو، بهلام له جی ئه وه خه ویکی قوولتر.
 بهلام ده بایه ئیستا چی بکات؟ شه مه نده فهری داهاتوو
 کاتژمیر حهوت ده رده چوو؛ بو ئه وهی پی رابگات، ده بایه
 په له پهلکی شیتانه بکات و نموونه کان هیشتا کو
 نه کرابوونه وه و خویشی ههستی به زیندوویی و
 بزوییه ک نه ده کرد. ته نانهت گهر فریای
 شه مه نده فهره کهش بکه وتایه، له دهست هاتوهاواری
 خاوه نکاره کهی که وهک هه ور ده گرمینیت رزگاری
 نه ده بوو، چونکه خزمه تکاری ناو دوکانه که لای
 شه مه نده فهری سهعات پینج چاوه ری کردبوو و له میژ
 بوو نه هاتنی ئه می راگه یاندبوو. ئه و مه خلوقیکی
 بیسروشت و بیمیشکی خاوه نکاره که بوو. ئه ی چون بوو
 خوی به نه خوش بنووسیت؟ بهلام ئه وه ئه و په ری
 شه رمه زاری و جی گومان ده بوو، چونکه گریگور له
 ماوهی دهوامی پینج ساله یدا هه رگیز بو جاریکیش چیه
 نه خوش نه که وتبوو. بیشک خاوه نکاره کهی له گهل دکتوری
 «کومپانیای دلیایی نه خوش» ده هات، دایک و باوکی
 له سهر کوره ته مبه له که یان تومه تبار ده کرد و له ری
 ئامارهی ئه و پزیشکه وه، که به رای ئه و ته نها مروقی

ته‌واو ته‌ندروست، به‌لام کارنه‌که‌ر بوونیان هه‌یه، ری
هه‌موو به‌رپه‌رچدانه‌وه‌یه‌کی لی ده‌گرتن. ئه‌ی بو تی‌بینی،
ئایا له‌م حاله‌ته‌دا دکتوره‌که له‌سه‌ر هه‌ق نه‌ده‌بوو؟ له
راستیدا گریگور، خه‌والووییه‌کی به‌راستی بی‌سوودی پاش
خه‌ویکی دوورودریژی لیده‌رچیت، هه‌ستی به‌ئاسووده‌یی
و ته‌نانه‌ت به‌برسییه‌تییه‌کی زو‌ریش ده‌کرد.

کاتیک له‌په‌له‌په‌لییه‌کی زوردا، بی‌ئه‌وه‌ی بتوانیت بریار
له‌سه‌ر جیهیلانی جیگا‌که‌ی بدات، بیرى له‌و هه‌موو شتانه
کرده‌وه- له‌و ئانوساته‌دا میلی کاتر‌می‌ره‌که که‌وته سه‌ر
چاره‌گی بویت بو‌حه‌وت- که‌سیک له‌سه‌رخو له‌ده‌رگای
ژوورده‌که‌ی دا.

ده‌نگیک بانگی لیکرد: «گریگور!»- دایکی بوو- «کاتر‌می‌ر
چاره‌کی ده‌ویت بو‌حه‌وت، نات‌ه‌ویت بکه‌ویت‌ه‌ پی.»

ئه‌و ده‌نگه نه‌رمونیانه! گریگور، کاتیک گو‌یی له‌ده‌نگی
وه‌لامی خو‌ی بوو، ده‌نگیک که‌بیگومان و چه‌ندو‌چوون
هه‌ر ده‌نگه‌که‌ی جارانی خو‌ی بوو. به‌لام زی‌که‌یه‌کی
نازاراوی، که‌وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌خواره‌وه‌ بی‌ت و سه‌رکوت
نه‌کریت خو‌ی له‌گه‌ل ده‌نگیدا تیکه‌ل کردبوو و ته‌نها له
سه‌ره‌تادا پی به‌پوونی و ئاشکرایى وشه‌کان ده‌دا و له
کو‌تاییدا به‌شیوه‌یه‌ک ده‌یشیواندن، که‌مرؤف گومانی له
خو‌ی ده‌کرد ئه‌و وشانه‌ی به‌دروستی بی‌ستییت. گریگور
ویستبووی به‌وردی وه‌لام بداته‌وه و هه‌موو شتیک
پوون بکاته‌وه، به‌لام له‌و بارودوخه‌دا قسه‌کانی خو‌ی

له وده دا سنووردار كرد كه بليت: «به لى به لى، سوپاس دايه،
وا هه لده ستم.»

هه لبت به هوى ددرگا ته خته كه وه نه و گورانى به سهر
دهنگى گريگوردا هاتبوو له ديوى ددره وده وه هه ستي پى
نه ددرگا، چونكه دايكى به و قسانه نارام بووده وه و روښت.
به لام به هوى نه و گفتوگويه چكولانه يه وه نه دنامه كانى
ديكه ي خيزانه كه ناگادار بوونه وه، كه گريگور به
پنجه وانى چاوه روانى نه وانه وه هيشتا له مالدايه. هيچى
نه خاياند و باوكيشى له ددرگا لاوه كييه كه ي دا، به
نه سپايى، به لام به مست. بانكى له گريگور كرد:
«گريگور، گريگور، نه وه چييه؟» و پاش ساتيك جاريكى
ديكه به دهنگيكى گر ناگادارى كرده وه: «گريگور،
گريگور!»

به لام له وديو ددرگا لاوه كييه كه ي ديكه شه وه خوشكه كه ي
به دهنگيكى نزم دهينووزاند:

«گريگور؟ حالت باش نييه؟ پيوستت به شتيك نييه؟»
گريگوريش به رووى هه ردوو لايه كه دا گوتى: «وا
ئاماده م» و تهقه لاي بوو له رڼى دانپيدانانكي دروست به
وشه كاندا و مه و دانانكي دريژ له به ينى تاقه وشه كاندا هه
گورانكار ييه كي زهق، كه به سهر دهنگيدا هاتبوو، نه هيليت.
باوكيشى گه رايه وه سهر به رچاييه كه ي خوى، به لام
خوشكه كه ي هه ر دهچرپاند:
«گريگور، توخوا بيكه ره وه.»

به لام گریگور هرگیز بیری له وه نه ده کرده ده درگا که
بکاته وه، به لکوو هر له گشته کانیه وه فیر بوو بوو،
شهوان ته نانهت له مالی خوشیان هموو ده درگا کان کلیل
بدات.

سه رهتا ویستی به ئارامی و بی نه وهی کهس بیزاری
بکات ههستیت و خوی له بهر بکات و بهرچایی بخوات و
پاشان بیر له دواتر بکاته وه، چونکه ههلبهت ههستی به وه
کردبوو که له سهر جیگا نه ده گه یشته نه انجامیکی ژیرانه.
ئیسنا له یادی بوو، زور جار له سهر جیگا به هوی
دریژبوونیکی نه زانانه وه ههستی به ئازاریکی نه سپایی
کردبیت، به لام ئازاریک که پاش ههستان وهک وه همیک
وابوو بیت و هه نوو کهش به ته وسه وه چاوه روان بوو چون
په یتاپه یتا وه همه کانی نه مروی کوتایی دین. نه وای
داده نا که گورانه کهی ناو دهنگی جگه له ئاماردهیهک بو
سه رمابوون، یان هر نه خوشیه کی ئاسایی دیکه که
گهشتیاران تووشی دین، هیچی دیکه نییه، له وه دا
بچوو کترین گومانی نه بوو.

فریدانی پیخهفه که زور ئاسان بوو، ته نها ده بایه که میک
هیز بداته خوی، ئیدی پیخهفه که خوی خزایه خواری.
به لام شته کان له وه به دوا سهخت بوون، به تاییه تی له بهر
نه وهی که جهسته ی هینده پان بوو، بو هه ستانه سه رپی
پیویستی به دهست و قول بوو، به لام له بری نه وه
خاوهنی ژمارهیه کی زور قاچی چکولانه بوو، که بیوچان

له جووله‌ی جیاواز جیاوازا بوون و سه‌ره‌رای نه‌وه‌ش
گریگور ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ریاندا نه‌بوو.

کاتیک ده‌یویست یه‌کیک له‌ قاچه‌کانی بنووشتیته‌وه، نه‌وا
یه‌که‌مجار له‌ بری نه‌وه ده‌کشایه‌وه و دواتر ده‌یتوانی نه‌و
شته به‌ قاچی بکات که‌ خو‌ی ده‌یویست. له‌و نیوه‌نده‌دا
قاچه‌کانی دیکه‌ی، وه‌ک نه‌وه‌ی ئازاد کرابن، به‌ ئازار و
وروژاوییه‌کی زوره‌وه که‌وتبوونه جووله. گریگور به
خو‌ی ده‌گوت: «هه‌ر بی‌سوود له‌ژیر جیدا نه‌مینیه‌وه!»

سه‌ره‌تا ویستی به‌ به‌شی خواره‌وه‌ی جه‌سته‌ی
سه‌رجیگا که‌ به‌جی به‌یلت، به‌لام بو‌ی ده‌رکه‌وت به‌شی
خواره‌وه‌ی، که‌ بو‌ تی‌بینیتان هیشتا خو‌ی نه‌یی‌نیبوو و له‌
توانایدا نه‌بوو وینایه‌کی دروستی له‌ باره‌وه هه‌بی‌ت،
ئی‌جگار سه‌خت ده‌جوولینرا؛ زور به‌ کاوه‌خو‌یی ده‌جوولا و
دوا‌جار کاتیک وه‌ک نه‌وه‌ی در بو‌وبی‌ت، هه‌موو هی‌زی
خو‌ی کو‌ کرده‌وه و به‌بی چه‌ندو‌چونکاری خو‌ی به‌ره‌و
پیش پالنا، به‌لام ئاراسته‌یه‌کی هه‌له‌ی هه‌ل‌ب‌ژاردبوو و خو‌ی
به‌ توندی دا به‌ قاچی خواره‌وه‌ی سیسه‌مه‌که‌دا و نه‌و
ئازاره سووتینه‌ره‌ی که‌ هه‌ستی پیکرد، ده‌رسی ده‌دا، که‌
له‌م ئانوساته‌دا به‌شی خواره‌وه‌ی جه‌سته‌ی هه‌ستیارترین
جی‌ی بوو.

له‌به‌ر نه‌وه هه‌ولی دا سه‌ره‌تا به‌شی سه‌ره‌وه‌ی جه‌سته‌ی
له‌ژیر جیگا که‌ به‌ده‌رخات و له‌سه‌رخو سه‌ری سووراند و
رووی کرده قه‌راخ جیگا که‌ نه‌وه‌ی به‌ ئاسانی پیکرا و

سهره‌پای پانی و سه‌نگینییه‌کە، چێوه‌ی جه‌سته‌ی
دوابه‌داوی سهری سوورپا. به‌لام که دواجار سهری له
ده‌ره‌وه‌ی جیگا‌کە‌ی به‌ حه‌واوه‌ راگرت، نه‌یوێرا به‌و
شیوه‌یه‌ به‌رده‌وام بی‌ت، چونکه‌ ئه‌گەر دواجار به‌و شیوه‌یه‌
خۆی فری بدایه‌ته‌ خواری، ده‌بایه‌ په‌رجوو‌یه‌ک‌ پروو بدات،
تاوه‌کوو سهری بریندار نه‌بی‌ت. ئیستاش به‌ هیچ شیوه‌یه‌ک‌
نه‌ده‌بوو له‌ هۆش خۆی بجیت؛ ئه‌گه‌رنا هه‌ر چاتر بوو
له‌ ژیر جیگادا بمینیتته‌وه‌.

به‌لام کاتیک پاش هه‌مان زه‌حمه‌ت وه‌ک‌ پیشت‌ر له‌سهر
جیگا‌کە‌ درێژ بووه‌وه‌ و سه‌رله‌نوێ قاچه‌ چکۆلانه‌کانی
خۆی بینیه‌وه‌، که‌ به‌رامبه‌ر یه‌ک‌ ده‌جه‌نگین و خۆیشی
هیچ چاره‌یه‌کی نه‌ده‌دۆزییه‌وه‌، تاوه‌کوو بتوانیت ئارامی
بگه‌رینیتته‌وه‌، هه‌مدیس به‌ خۆی گوته‌وه‌، ناشیت له‌ ژیر
جیگادا بمینیتته‌وه‌ و ژیرانه‌ترین شت ئه‌وه‌یه‌، هه‌موو شتی‌ک‌
بکاته‌ قوربانی، گه‌ر بی‌ت و ترووسکه‌ هیوایه‌ک‌ له‌ ئارادا
هه‌بی‌ت، تا بتوانیت خۆی له‌ جیگا‌کە‌ی‌ پزگار بکات. به‌لام
هه‌مان کاتیش ئه‌وه‌ی فه‌رامۆش نه‌کرد، تاونا‌تاوێک‌ به‌
بیری خۆی به‌ینیتته‌وه‌، که‌ له‌ بریاری گومان‌اوی‌ باشتر،
تیفک‌رینی به‌کاوه‌خۆ و هیمنه‌. له‌و ساتانه‌دا هه‌تا له‌ توانیدا
بایه‌ به‌ تیژی پرووی چاوه‌کانی له‌ په‌نجه‌ره‌که‌ ده‌کرد، به‌لام
دیمه‌نی ته‌مومژه‌کە‌ی ئه‌و به‌یانیه‌، که‌ ته‌نانه‌ت ئه‌وبه‌ری
شه‌قامه‌ ته‌نگه‌کە‌ی پروپۆش کردبوو، گه‌شبینی و
هۆشیاری پی نه‌ده‌به‌خشی. له‌ چرکه‌ی سه‌رله‌نوویی میلی

کاترمیره که دا به خوی گوت: «کاترمیر حهوت بووه،
حهوت بووه و هیشتا ته مومژیکی ئاوده هایه.» و بو ساتیک
به نه فه سیکی ئارامه وه له ویادا پال که وتبوو، وهک ئه وهی
چاوه روانیی گه رانه وهی جیهانی راسته قینه و روتینی له
بیده نگیه بکات.

به لام پاشان به خوی گوت: «به رله وهی چاره گی بویت بو
ههشت، پیویسته جیگا کهم به ته واوی جیهیشتییت. ههتا
ئه و وهخته ش یه کیک له دوکانه وه دیت، تاکوو
سه روسوراخم بکات، چونکه دوکان بهر له کاترمیر حهوت
ده کریته وه.» خوی بو ئه وه ئاماده کرد، به ته واوی
جهسته یه وه له سهر یهک ئیقاع و پیکرا جیگهی خه وه که ی
چۆل بکات. ئه گهر به و شیوه یه له سهر جیگا که یه وه خوی
بخزاندا یه ته خواری، ئه وا سهری بریندار نه ده بوو، چونکه
ده یویست له ساتی که وتنه که دا سهری بلند بکات.
له وه ده چوو پشتی رهقه له بیت؛ ههلبهت گهر بکه وتایه ته
سهر فهرشه که پشتی هیچی لی نه ده هات. زورتر بیرى له و
زرمه گه وره یه ده کرده وه، که ده بوو که وتنه که ی بیکات و
گهر له پشت هه موو ده رگا کانه وه توقاندنی ئه وانی دیکه ی
لی نه که وتایه ته وه، ئه وا لانیکه م خه می لی ده که وته وه.
به لام پیویست بوو زاتی ئه و ریسکه بکات.

کاتیک گریگور نیوهی جهسته ی له سهر سیسه مه که وه
ده رچوو بوو - ئه م ریگا نوییه یان پتر یارییه ک بوو وهک
له وهی سهخت بیت، ته نها پیویست بوو به گوژم ته کان

بدات، به بیرى هاتهوه، ههموو شتيك چهند ئاسان ده‌بوو
گهر بهاتنايه بو كومه‌كى. دوو كه‌سى به‌هيز- گريگور
بیری له باوكی و كچه خزمه‌تكاره‌كه ده‌كرده‌وه- به
ئاسانی به‌شیان ده‌کرد؛ ته‌نها پیویست بوو ده‌ستیان بخه‌نه
ژی‌ر پشته كه‌وانه‌ییه‌كه‌یه‌وه، له‌سه‌ر جیگا‌كه‌یه‌وه هه‌لیبرن و
به‌و كیشه‌وه بچه‌مین‌ه‌وه و ئیدی به‌كاوه‌خو لی‌گه‌رین به‌سه‌ر
ئه‌رزه‌كه‌دا پان بیته‌وه و به‌ هیوای ئه‌وه‌ی قاچوچكه‌كان
دوایی رۆلی خو‌یان ببینن. ئایا ده‌بایه ئیستا، گهر
ده‌رگا‌كان دانه‌خرا‌بانایه، هاواری كومه‌ك بكات؟ له‌گه‌ل ئه‌و
فكره‌دا، سه‌ره‌رای ئه‌و ههموو لیقه‌وماوییه، بزه‌ی ده‌هات و
له‌ توانایدا نه‌بوو بزه‌كه‌ی سه‌ركوت بكات.

ئیستا كار گه‌یشتبوو ه ئه‌وه‌ی گهر گوژمی توندتری به
خوی بدایه ئه‌وا له‌ توانایدا نه‌ده‌ما له‌نگه‌ری جه‌سته‌ی
خوی را‌گریت، ئیدی ده‌بایه به‌م زوانه خوی ته‌واو یه‌كلا‌یی
بكاته‌وه، چونكه پاش پینج خوله‌کی دیکه کاتر‌میر ده‌بووه
هه‌شت چاره‌ك كه‌م.

كاتیک زه‌نگی ده‌رگای خانووه‌كه لی‌ درا، به‌ خوی گوت:
«ئه‌وه یه‌کیكه له‌ دو‌كانه‌وه هاته‌وه.» و وه‌خت بوو له
جیی خویدا ره‌ق ده‌بوو و قاچه چكو‌لانه‌کانی هینده‌ی دیکه
خیراتر هه‌له‌كه‌سه‌مایان بوو. بو ساتیک ههموو شتيك
خاموش بوو. گريگور، به‌ دا‌لغی هیوایه‌کی بی‌ماناوه به
خوی گوت: «ده‌رگا‌كه ناکه‌نه‌وه.»

به لام پاشان وهك هه مېشه كچه خزمه تكاره كه به ههنگاوى
گورجوگوله وه به ره و ده رگاكه روښت و كردييه وه.
گريگور ته نها هينده ي پيوست كرد يه كه م وشه ي سلاوى
ميوانه كه ببيستيت، ئيدى زانى كنيه - نوينه رى كومپانياكه
به تايبه تى خوى هاتبوو. بوچى گريگور به وه مه حكوم
بوو لاي كومپانيايه ك كارمهند بيت، كه له بچووكترين
دواكه وتندا مه زنترين گوماني لى بكهن؟ ئايا هه موو
كارمهنده كان پيكره به دفة رگه ليك بوون، ئايا له ناوياندا
كه سيكي دلسوز نه بوو، كه نه گهر چهند كاتژميړيكي به ياني
له پيناوى كومپانياكه دا نه قوزيته وه، نه وا له تاو
سه رزه نشتى ويژدانى شيت بيت و ته نانه ت له توانيدا
نه بيت سه رجيگاكه ي خوى جيھيليت؟ ئايا به راستى به س
نه بوو، شاگرديك بنيرن سوراخى بكات - گهر هه رگيز
پيوستى به و پرسىار و پرسىاركارىيه بكردايه -، ئايا
ده بايه نوينه ره كه خوى به تايبه تى ته شريف بهيښت و له
ريى نه وه وه به ته واوى خيزانه بيخه تاكه ي نيشان بدات،
كه ليكولينه وه ي نه و مه سه له گومانليكراوه ته نها ده كريت
به عه قلى خودى نوينه رى كومپانياكه رابسيږدريت؟ پتر
به هوى نه و ورووژاوييه ي كه گريگور به هوى نه و
فكرانه وه خوى تيدا ده بينىيه وه وهك له برياريكي
راسته قينه، به هه موو هيزىيه وه، خوى له جيگاي خه وه كه ي
ده رپه راند. ته په يه كي توند هات، به لام ته قه وره قه يه كي
راسته قينه نه بوو. به ربوونه وه كه ي به هوى فەرشه كه وه

که سیکى هیند سهرسهخته. دلنیاشم حالى باش نییه،
ئه گهرچى له به یانییه وه حاشای لی دهکات.»
گریگور به کاوه خو و تیرامانه وه گوتی: «هر ئیستا دیم»
و جووله ی لیوه نه هات، تاوه کوو یهک وشه ی گفتوگوکانی
له قیس نه چیت.

نوینه رکه گوتی: «خانمی به ریز گه روا نه بیت به راستی
منیش هیچ روونکردنه وه یه کم بو ی نییه. هیوادارم
نه خوشییه کی سهخت نه بیت. ئه گهرچى پیویسته له لایه کی
دیکه شه وه ئه وه بلیم که ده بیت ئیمه ی بازرگان - جا ئیدی
ئه وه چ شتیکی خوشبهختانه بیت یان جیی داخ بیت - گوئ
به خه راپحالییه ئاسانه کان نه دهین.»

دووباره باوکه بیسه بره که ی له ده رگا که ی دایه وه و
پرسی: «که وایی ئیستا کاکی نوینه ر ده توانیت بیته ژووری
بو لات؟»

گریگور گوتی: «نه خیر.»

له ژووره که ی ته نیشتی به دهسته چه پدا بیده نگییه کی
شهرمه زارانه هاته کایه وه، له ژووری ته نیشتی به
دهسته راستدا خوشکه که ی که وته هه نیسکدان.

ئایا بوچی خوشکه که ی نه ده رویشته لای ئه وانی دی؟
هه لبهت ئیستا له جیگا که ی به ده ر که وتبوو و جار ی خو ی
له بهر نه کردبوو. ئه ی بوچی ده گریا؟ له بهر ئه وه ی ئهم
هه لئه ده ستا و بواری به نوینه ره که نه ده دا بیته ژووره وه،
له بهر ئه وه ی له مه ترسیی ئه وه دا بوو ئیشه که ی له ده ست

بدات و ئیدی خاوهنکاره‌که‌ی به داواکانی ئه‌وسایه‌وه
شوین دایک و باوکی بکه‌ویتته‌وه؟ هه‌لبه‌ت ئه‌و خه‌مانه‌ بو
ئهم ئانوساته‌ نابه‌جی بوون. گریگور هیشتا لی‌ره‌ بوو و به
که‌مترین راده‌ بیرى له‌وه‌ نه‌ده‌کرده‌وه‌ خیزانه‌که‌ی خوی
به‌جی بهی‌لیت. له‌و له‌حزه‌یه‌دا له‌سه‌ر ئه‌و فه‌رشه‌ که‌وتبوو
و هیچ که‌سی‌کیش، گهر ئاگاداری بارودوخی بوایه‌، داوای
لی نه‌ده‌کرد بوار به‌ هاتنه‌ژووره‌وه‌ی نوینه‌ره‌که‌ بدات.
به‌لام به‌ هو‌ی ئه‌و بی‌ری‌زیه‌ بچووکه‌وه‌، که‌ ده‌کرا دواتر به‌
ئاسانی بیانوو‌یه‌کی شیاوی بو بدو‌زیته‌وه‌، ده‌ستبه‌جی له‌
کاره‌که‌ی ده‌رنه‌ده‌کرا. گریگور پیشی وا بوو، زور
ژیرانه‌تر ده‌بوو به‌ هیمنی لی‌ی گه‌رین، وه‌ک له‌وه‌ی به‌
گریان و قسه‌ بی‌زاری بکه‌ن. به‌لام ئیدی گومانیک له‌ ئارادا
هه‌بوو، که‌ ته‌نگی به‌وانی دیکه‌ هه‌لچنبوو و ئه‌و
هه‌لسوکه‌وته‌ی لی که‌وتبووه‌وه‌.

نوینه‌ره‌که‌ به‌ ده‌نگی به‌رزه‌وه‌ گوتی: «به‌ری‌ز سامزا، چی
پووی داوه‌؟ ئیوه‌ له‌ ژووره‌که‌تاندا ده‌رگاتان له‌سه‌ر
خوتان داخستوو و ته‌نها به‌ به‌لی و نه‌خیر وه‌لام
ده‌ده‌نه‌وه‌، بوونه‌ته‌ مایه‌ی خه‌میکی ناپیویست بو دایک و
باوکتان و- ئه‌مه‌ ته‌نها له‌ په‌راوی‌زدا ده‌لیم- به‌ دوا‌ی
ئه‌رکه‌کانی کاره‌کانتاندا ناچن و له‌ راستیدا به‌ شیوه‌یه‌کی
بی‌شه‌رمانه‌ش ئهم کرداره‌ ده‌نوینن. من لی‌ره‌دا به‌ ناوی
دایک و باوکتان و خاوه‌نکاره‌که‌تانه‌وه‌ قسه‌ ده‌که‌م و به‌
جددی ده‌ستبه‌جی داوای پوونکردنه‌وه‌یه‌کی پوون و

ئاشكراتان لى دەكەم. پىم سەيرە، پىم سەيرە. من وام
دەناسىن كە ئىوۋە مروفىكى ئارام و ژىر بن، بەلام ئىستا وا
دېنە پىش چاوم تازە بىكەونە ئەوۋى بە مىزاجى
سەيروسەمەرەوۋە خوتان بنوئىن. لە راستىدا
خاوەنكارەكەتان ئەم بەيانىيە ئاماژەى روونكردەنەوۋەيەكى
شياۋى دامى - باس باسى ئەو برەپارەيە بوو، كە لەمىژ
نىيە پىتان سىپىردراۋە - بەلام من بەراستى پەيمانى
شەرەفم دايە كە ئەو روونكردەنەوۋەيە راست نىيە. بەلام
ئىستا لىرەدا ئەو سەرسەختىيەتان دەبىنم، كە جىي
حالىبوون نىيە و ھەر ئارەزوۋىەك بو كەمترىن پشتگىرى
لە ئىوۋە لە دەست دەدەم. شوئىنكارەكەشتان شوئىنكارىكى
زۆر مسۆگەر نىيە. من پىشۋەخت نىازم ھەبوو دووبەدوو
ئەو شتانەتان پى بلېم، بەلام بەوۋەدا كە ئىوۋە بىسوود كاتم
لىدەگرن، ئىدى نازانم بوچى دايك و باوكىشتانى لى
ئاگادار نەكەمەوۋە. كارەكانتان لەم ماۋەيەى پىشۋەوۋە
كەموكورن. لە راستىدا ئىستا ۋەرزى بازىرگانىيەكى باش
نىيە، ئىمە دان بەوۋەدا دەنئىن، بەلام ۋەرزى بى مامەلە
بوونى نىيە و نابىت بوونى ھەبىت، بەرپىز سامزا.»

گرىگور ئوقرەى لى برا و لە تاوان ھەموو شتىكى دىكەى
فەرامۆش كرد و ھاۋارى كرد: «بەلام كاكى نوئىنەر، من
ھەر ئىستە دەستبەجى دەرگاكة دەكەمەوۋە. نارەحەتتىيەكى
سووك، سەرلەگىژەوۋەچوونىك رىيان لىگرتەم ھەستم. من
ھىشتا لەژىر جىگادام. بەلام ئىستا زىندوو بوومەتەوۋە.

ئىستا له جيگاگام هه لده ستم. تهنه چركه يهك سه برتان
هه بيت! هيشتا بهو ئاسانيه ي كه بيرم لي كردبووه وه
ناكرت. به لام حال باشه. ئاي ئه وه چون بهو جوړه له
مروځ دهقه وميت! هه تا دوينيشه و كه موكوريم نه بوو، خو
دايك و باوكم ده زانن ياخود باستر بللم، هه ر له دويني
ئيواره وه هه ستم به شتيك كردبوو. ده بابه له پروخسارم
ببينرايه. بوچي كوگام لي ئاگادار نه كرده وه؟! به لام مروځ
هه ميشه وا ده زانيت ده توانيت نه خوشييهك به بي مانه وه له
ماله وه ببه زينيت، كاكي نوينه را! له دايك و باوكم گه رين!
هيچ هوكاريك نيه بو هه موو ئه و شتانه ي به سهر منيدا
ده هينن، خو من هيچم پي نه گوتراوه. ئيوه رهنگه ئه و
راسپاردانه تان نه خويندبته وه كه من له م دواييه دا
ناردوو من. بو زانياريتان، هه ر به شه مه نده فهرى كاترمير
هه شت دهرده چم، بهو چهند كاترميري ئارامييه هيز
هاتووه ته وه به رم. تهنه ريم لي نه گرن، كاكي نوينه ر. من
خوم پاش كه ميك له دوكان دهم و ئيوه ش ئه و چاكه يه م
له گه ل بكهن، ئه وه بگه يه نن و لاي كاكي خاوه نكاره كه م
دوو قسه ي باشم بو بكهن!»

له كاتيكدا گريگور هه موو ئه م شتانه ي له دم دهرپه ري و
به ئاسته ميش ده يزاني خوي چي ده ليت، هه لبت به هو
ئه و راهينه وه ي كه له سهر جيگاي خه وه كه ي كردبووي،
به ئاساني خوي له سندووقه كه نزك كرده وه و هه ولي دا
خوي پيوه هه ستينيت. به راستي ده يويست دهرگاكه

بکاتهوه، بهراستی دهیویست بوار بدات ئهوان بیبین و
له گهل نوینه ره که دا بدویت؛ عه و دالی ئه وه بوو بزانیته،
ئهوانی دی که ئیستا بهم شیوهیه داوای ئه میان ده کرد، له
دیتنی دیمه نیدا چی ده لین. گهر بتوقینایه، ئه واکریگور
چیتربهرپرسیار نه ده بوو و دهیتوانی ئارام بیت. به لام گهر
هموو شتیکیان به ئارامی وهرگرتبایه، ئه واکریگور
هویه کی نه ده بوو به و جوهره بشله ژیت و گهر پهله ی بکردایه
دهیتوانی بهراستی کاتژمیر ههشت له ویستگهی
شه مه نده فهر بیت.

سه ره تا چه ند جاریک له سندو ووقه که هه لخلیسکا، به لام
دوا جار دوا هه مین گوری به خوی دا و به قینجی راوه ستا؛
چیتربه گوی نه ده دا به ئازاره کانی به شی خواره وه ی
جهسته ی له گهل ئه وه ی زو ریش ده چووزانه وه. ئیستا
خوی به سه ر پالپشتی قه نه فه یه کی نزیکه وه دا و به قاچه
چکولانه کانی، توند خوی به قه راغه کانیه وه گرت. به لام
به و کارهش فه رمانه وایی به سه ر جهسته ی خویدا
به ده ست نه هینابوو و بیده نگ بوو، چونکه ئیستا دهیتوانی
گویی بو نوینه ره که رادیتریت.

نوینه ره که له دایک و باوکی پرسى:

«ئیه یه ک وشه چیه تیگه یشتن؟ ناکا به شیتمان
بزانیته؟»

دایکی به گری گریه وه دهنگی لی بهرز بووه وه: «بو
خاتری خوا، رهنگه نه خوشییه کی سهختی گرتیت و
نیمه ش لیره وه عه زابی بدهین.»

پاشان هاواری له گریته کرد: «گریته، گریته!»
خوشکه که ی گریگور له دیوه که ی که وه دهنگی لیوه
هه ستا: «دایه؟»

به ناو ژووره که ی گریگور دا دهنگیان دهگه یشته یه کدی.
«پیویسته دهستبه جی بگه یته لای دکتور، گریگور
نه خوشه، په له له دکتوره که بکه، ئیستا گویت له دهنگی
گریگور نه بوو؟»

نوینه ره که به دهنگیک، که له بهر بهر هاوار کردنی
دایکه که دا ئیجگار کز بوو، گوئی: «ئه وه دهنگی ئاژهل
بوو.»

باوکی به ناو هۆده که ی پیشه وه دا بانگی له ئانا کرد: «ئانا!
ئانا!» و چه پله یه کی لی دا، «برو دهستبه جی قفل سازیک
بهینه!»

بیدوا که وتن دوو کچه که، که ته نووره کانیاں گفه یان دههات،
به ناو ژووره که ی پیشه وه دا تیپه رین و دهرگا که یان
کرده وه؟ ئایا خوشکه که ی چۆن هیند خیرا خوی له بهر
کرد بوو؟ ئه سلهن گوئیستی زرمه ی دهرگا که نه بوویت،
دیاره له سهر پشت جیانه یشتبوو، هه لبهت ئه وه شتی که،
هه میسه له ناو ئه و خانوانه دا پروو دههات، که کاره ساتیکی
گه وره یان تیدا پرووی داوه.

گریگور هیندهی دیکه برسی بوو. کهوابی چیدی له
قسهکانی تینهدهگه‌یشتن، ئەگەرچی بهشی خوی پوون،
ته‌نانه‌ت پوونتەر له جاران هاتبوونه بهر گوئی خوی،
ره‌نگه هۆکاره‌که‌ی بو راهاتنی گوئی‌ه‌کانی گه‌رابیت‌ه‌وه.
به‌لام هیچ نه‌بیت باوه‌ریان وابوو ساغ نییه و ئاماده بوون
کومه‌کی بکه‌ن. دووباره هه‌ستی به‌وه ده‌کرد کیش
که‌رابیت‌ه‌وه ناو بازنه‌ی ئاده‌میزادی و هیوای کار و
سه‌رکه‌وتنی مه‌زن و سه‌رسووریه‌ینی به قفل‌ساز و
دکتوره‌که‌ش بوو، له راستیدا بی ئه‌وه‌ی به دروستی
لیکیان جودا بکاته‌وه. که‌میک خوی کوکانه‌، تاکوو بو ئه‌و
گفتوگو یه‌کلاییکه‌رانه‌وه، که له پیشی بوون، هه‌تا له
توانایدا بوو ده‌نگیکی پوون و ئاشکرا به ده‌ست به‌ییت،
به‌لام ته‌قه‌لای بوو ئه‌وه ته‌واو کپ و بیده‌نگی بکات،
چونکه ریی تی ده‌چوو ده‌نگی کوخه‌که‌شی له ده‌نگی
کوخه‌ی ئاده‌میزاد جیاواز بیت؛ شتی‌ک خویشی چیت‌ر زاتی
نه‌ده‌کرد بریاری له‌سه‌ر بدات. له‌و نیوه‌نده‌دا ژووره‌که‌ی
ته‌نیشتی ته‌واو بیده‌نگ که‌وتبوو. ره‌نگ بوو دایک و باوکی
له‌گه‌ل نوینه‌ره‌که‌دا له‌به‌ر می‌زه‌که‌دا دانیشتی‌یتن و چرپه‌یان
بیت، ره‌نگ بوو هه‌موان سه‌ریان به ده‌رگا‌که‌وه نابیت و
گوئی‌یان را‌دی‌رابیت.

گریگور به قه‌نه‌فه‌که‌وه هی‌واش هی‌واش خوی به‌ره‌و پووی
ده‌رگا‌که خشانده‌، له‌وی قه‌نه‌فه‌که‌ی به‌ردا، خوی به‌ره‌و
ده‌رگا‌که فری دا و خوی به ده‌رگا‌که‌وه قینج را‌گرت و—

ژیرپنی قاچه چکولانه کانی ماددهیه کی لیکن و شیله یان
پیوه بوو- له وی له حزه یه ک له و خومان دوو کړنه
حه وایه وه. به لام پاشان که وته نه وه ی به دهم کلیلی ناو
کیلونه که بادات. به داخه وه دهر که ووت، که خاوه نی ددانی
راسته قینه نییه،- ئایا ده بایه به کوئی کلیله که بگریت؟-
به لام له بری نه وه کاکلیله کانی زور به هیژ بوون؛ به
کومه کی نه وان کلیله که ی به راستی هینایه جووله و گوئی
نه ددها به وه ی که بیشک زیان به خوی ده گه یه نیت، چونکه
شله مهنیه کی قاوه یی له دهمیه وه هاته دهر، به سهر
کلیله که دا دارژا و دلوپه ی کرده سهر نه رزه که.

نوینه ره که له ژووره که ی په نایه وه گوتی: «گوی بگرن،
کلیله که ده سوورینیت.»

نه وه بو گریگور وره به خشییه کی گه وره بوو؛ به لام ده بایه
هموان بانگیان لی بکردبایه، دایک و باوکیشی، هاواریان
بکردایه: «ئافهرم گریگور، په یتا په یتا نریک به وه، له
کیلونه که نریک به ره وه!»

له گهل وینای نه وه دا که هموان به ته وسه وه شوین
ته قه لاکانی که ووتبن، به هموو نه و هیژه وه که له توانایدا
بوو کوی بکاته وه، قه پالی له کلیله که گیر کرد. به پی
جووله و سوورپانی کلیله که سه مای به ده وری کیلونه که دا
ده کرد؛ له م ئانوساته دا ته نها به دهمی خوی به پیوه
راگرتبوو و ئیدی به پی پیویست خوی به کلیله که وه
هله ده واسی یاخود به ته واوی کیشی جهسته ی کلیله که ی

به رهو خواری کیشی دهکرد. قرتهیه کی پروونتر که له
گه رانه وهی دواجاری کیلونه که هات و گریگوری به راستی
هوشیار کرده وه. به هه ناسه هه لکیشانی که وه به خوی وت:
«که وابی پیو بستیم به کیلونسازه که نه بوو» و سهری
هاویشته سهر دهسکی ده رگا که، تاوه کوو ده رگا که به
ته وای بکاته وه.

به وه دا که پیو بست بوو ده رگا که به و شیوهیه بکاته وه، له
راستیدا ده رگا که تا رادهیه کی به رین که وته سهر پشت و
خوی هیشتا نه ده بینرا. سهره تا ده بایه زور له سهرخو به
دهوری بالی ده رگا که دا هه لسو وریت، ئه مهش زور
به ئاگا وه، ئه گهر نه یو بستایه ریک له پیش ده روازه که دا به
پشتا بکه ویت. ئه و هیشتا سهرقالی ئه و جووله سهخته
بوو و کاتی نه بوو، گوی بداته شتی دیکه و ئاله ویادا گویی
له نوینه ره که بوو «ئوها» یکی لیوه هات - دهنگی وهک
ره شه بایه ک هات و ئیستا گریگوریش ئه وی ده بینی، که له
هه موو ئه وانی دیکه له ده رگا که نیزیکتر بوو و دهستی
نایه سهر ده می داچه قاوی و هیواش هیواش لی
کشایه وه، وهک ئه وهی هیزیکی نادیار و یه کئی قاع و
به رده وام راوی بنیت. ئه ی دایکی - سهره پای ئاماده گی
نوینه ره که به سهر و قژیکی هه لئاوسا وه وه، که هوکاره که ی
بو شه وی رابردوو ده گه رایه وه، له ویادا وه ستابوو -
سهره تا به ده ست و قولی قه دکرا وه وه له باوکی گریگوری
پروانی، پاشان دوو هه نگاو به رهو گریگور پویشته له

ناوه راستی ته نووره کهیدا، که به دهو ریدا بلاو بوو بووده،
که و ته سهر زهوی، سهری هه تا رادهی حه شاردان به ناو
سینهی خویدا نفرو کرد. باوکی به روو خساریکی
دوژمنکارانه وه مستی خر کرد، وهک نه وهی بیهویت به
پال گریگور رهوانهی ژووره کهی خو ی بکاته وه، پاشان
له ناو ژووری میوانه کهدا به گومانه وه له چواردهوری
خو ی روانی، ئیدی دهسته کانی نووساند به دهموچاوییه وه
و که و ته گریانیک، که سینه پان و به هیزه کهی دله رزاند.
ئیس تا گریگور پی نه نایه ناو نه و ژووره وه، به لکو و له
دیوی ناوه وه پالی دایه وه به بالی دهرگا که وه، به
شیوهیه که ته نها نیوهی جهسته یی و سهری دهبینران،
سهری به لادا خستبو و به و شیوهیه ته ماشای نهوانی
ده کرد. له و نیوهنده دا دنیا روشتنر بوو بوو؛ بیگومان
به و بهری شه قامه که وه به شیک له بینایه کی ناکوتای ردهشی
خوله میشی دیار بوو- که نه خوشخانه بوو- به و
په نجه رانه یه وه که به شیوازیکی یه ک ریتی و
سهرسه ختانه سنووریان به زاندبو و روویان
دهر په راندبو وه پیشی؛ هیشتا باران دهباری، به لام به
دلۆپهی گه وره وه، که تاک تاک دیار بوون و به راستیش
تاک تاک دهیاندا به زه ویدا. قاپوقاچاخیکی زیاده
پیویتی به رچایی له سهر میزه که که وتبوو، چونکه بو
باوکی گریگور نانی به یانی گرنگترین ژهمی روژ بوو، که
له گهل خویندنه وهی چند روژ نامه یه کی جیاواز جیاوازا

دریژهی پی دها. ریک به سهر دیواره کی به رامبه ره وه
وینه یه کی سهرده می سهربازی گریگور هه لواسرابوو، که
گریگوری وهک ئه فسه ریکی دووئه ستیره دهناساند،
دهستی به چه که که یه وه بوو، به بزه یه کی بیخه مه وه، به
پوز و بهرکه سهربازیه کانیه وه حورمه تی خوی به سهردا
دهسه پاندی. دهرگای هودده کی پیشه وه کراوه بوو و
له بهرئه وهی دهرگای ماله که له سهر پشت بوو، مروف
به رده می دهرگای دهری و سهره تای ئه و پلیکانانه ی
دهبینی، که به ره و خوار شور دهبوونه وه.

هه لبه ت گریگور له وه هوشدار بوو، که ئه و تاکه که سه
ئارامیی خوی له دهست نه داوه، گوتی: «ئیدی ئیستا خوم
دهگورم، شتومه که کان کو ده که مه وه و دهرؤم. ده تانه ویت،
ده تانه ویت لیمگه رین برؤم؟ ئیدی کاکي نوینه ر ئیستا
دهبینن، من که لله ره ق نیم و چه ز له کار ده که م؛
گه شتکردن سه خته، به لام من به بی گه شت ئه سلهن ناژیم.
ئه وه بو کوی دهرؤن، کاکي نوینه ر؟ بو دوکان؟ ها؟
هه موو شتیک وهک خوی ده گیرنه وه؟ مروف ده شیت له م
ئانوساته دا له توانایدا نه بیت کار بکات، به لام ئیستا کتومت
کاتی ئه وه یه توانا و کاره کانی ئه وسام به یاد بیته وه و بیر
له وه بکه مه وه، که دواتر له پاش له ناوبردنئ ئه م
به ره به سته، چاپوکتتر و پوختتر کار بکه م. من زور قهرزاری
به ریزی خاوه نکارم، خو خوتان ئه وه باش دهرانن.
له لایه کی دیکه وه خه می دایک و باوکم و خوشکه که مه.

تووشی مه خسه ره بووم، به لام به جوریک له جوره کان
خوم دهر باز ده که م. به لام لیم قورستر مه که ن. له دوکان
لایه نی من بگرن! ئەوان کورپی گهشتیاره که یان خوش
ناویت، دهر زانم. پیان وایه کولیک پاره پهیدا ده کات و
له گهل ئەوه دا ژیانیکی خوش دهباته سهر. ئیدی هویه کی
تایبه تیان نییه، تاوه کوو حوکمیکی پیشوخت به سهرمدا
نه دهن. به لام، ئیوه، کاکی نوینەر، ئیوه زیاتر له ماباقی
ستافه که ئاگاداری دۆخه که ن، زیاتر له خودی کاکی
خاوه نکار خویشی، که له خاسیه تی به پئوه به ریی خویدا
زور به ئاسانی له حوکمیکی له زهره ری کریکار خوی به
سه هودان دهدات. هه لبه ت دهر زانن، گهشتیار، که نزیکه ی
سه راسه ری سال له دهره وه ی دوکانه که دایه، زور ئاسان
و زووزوو ده بیته قوربانیی فیتنه و فیتنه کاری و ریکه وت
و سکا لای بیه و کار، که ئەسته مه بتوانیت به رگری له خوی
بکات، له بهر ئەوه ی ههر گیز شتیکیان لیوه نابیسیت و گهر
شتیکیشی پی بلین ئەوه له کاتیکدایه ئەو ماندوو و
شه که ت له گه شتیکه وه گه رابیته وه و له ماله وه به
جهسته ی خوی هه ست به و دهره نجامه خراپانه بکات، که
هوکاره کانی چیتر سه ره وه به رهیان نه ماوه. کاکی نوینەر،
مه رۆن بی ئەوه ی وشه یه کتان پی گوتم، که نیشانم بدات،
لانیکه م من له به شیکی بچوو کدا له سهر هه قم!»
به لام نوینه ره که ههر له گهل یه که مین وشه کانی گریگوردا
پشتی تی کردبوو و به سهر شانی هه لته کیوییه وه و به

دهمی داچه قیوه وه پرووی له دواوه کردبوو و له گریگوری
دهروانی. له کاتی تهواوی قسهکانی گریگوردا بو یهک
له حزه چیه ئارام نه وهستا، به لکوو بی ئه وهی چاو له سهر
گریگور لا بدات خوی به رهو دهرگا که کیش ده کرد، به لام
په یتاپه یتا، وهک ئه وهی قه ده غه یه کی نهینی بو جیهیشتنی
ماله که سهر وهر بیت. ئیستا گه یشتبووه ناو دالانه که و له
پاش جووله یه کی له ناکاو، که بو دوا هه مین جار پنی له
ژووری میوانه که دهرکیشایه دهری، مروف بروای وا بوو
هر ئیستا بنه پنی سووتاوه. به لام له دالانه که دا دهستی
راستی تهواو به رهو پلیکانه کان دریز کرد، وهک ئه وهی
له وی نه جاتبوون و پاکبوونه وه یه کی مه له کوتی چاوه رنی
بکات.

گریگور هاتبووه قه ناعهت، گهر بیویستایه کاره که ی له
کوگا که نه که ویته ئه و په ری مه ترسییه وه نه ده بوو به هیچ
شیوه یه ک بوار بدات نوینه ره که به و بارودوخه وه بروات،
دایک و باوکی زور به باشی له هه موو ئه و شتانه حالی
نه ده بوون؛ له ره وتی ئه و ساله دوورودریژانه دا
قه ناعه تیکیان له خه یالی خویاندا خولقاندبوو، که گریگور
له و دوکانه دا بو تهواوی ماباقی ژیانی مشورخوراوه و
سهره رای ئه وهش ئیستا به م خه مه ئانوساتیانه ی
خویانه وه زور سهرقال بوون، به شیوه یه ک، که هه موو
دووربینیه کیان له ده ستدا بوو. به لام گریگور خاوه نی ئه و
دووربینیه بوو. پیویست بوو نوینه ره که رابگیریت، ئارام

بکریته وه و رازی بکریت و بکریته لایه نگریک؛ خو ئیدی
دواروژی گریگور و ته وای خیزانه که ی به وه وه به ند بوو!
بریا خوشکه که ی لیړه بایه! خوشکه که ی ژیر بوو؛ هر
ئوکات که گریگور به ئارامی له سهر پشت که وتبوو، ئه و
گریابوو. بیگومانیش نوینه ره که، ئه و خانمدوسته بواری
دهدا خوشکه که ی گریگور که وی بکات؛ خوشکه که ی
دهرگای خانووه که ی داده خست و له ناو دالانه که دا
ترسه که ی لی دهرده کرد. به لام خوشکه که ی لیړه نه بوو،
ده بایه گریگور خو ی شتیک بکات.

به بی ئه وه ی بیر له وه بکاته وه، که توانا کانی جوولانی
خو ی هیشتا ناسیت، هرگیز بی ئه وه ی بیر له وه
بکاته وه، که رهنگ بوو، زور له وانه بوو دووباره له
قسه کانی تینه که یشتبته وه، بالی دهرگا که ی به جی هیشت؛
به ناو دهر وازه که دا خو ی کیش کرد، ویستی برواته لای
نوینه ره که، که به شیوازیکی بیما نا و دهسته پاچانه به
هر دوو دهستی خو ی توند به محاجه ره ی پیش ماله که وه
گرتبوو. به لام گریگور به دوا ی شتیکدا ده که را خو ی پیوه
بگریت و دهسته جی به هاواریکه وه به سهر قاچه چکولانه
و زوره کانی خویدا که وت. له گهل ئه وه ی پرووی دا، بو
یه که مین جار له و به یانییه دا ههستی به ئاسووده ییه کی
جهستی کرد؛ قاچه گچکو که کانی له سهر زه وییه که توند
خویان گرتبوو، بو مایه ی خوشحالی خو ی ههستی پی
کرد، که ته و او گوپرایه لنی، ته نانه ت له ته قه لای ئه وه دا

بوون هه لیبگرن و بیگو یزنه وه بو ههر شوینیک که خوی
 بیهویت. ههر له ئیستاهه بروای وابوو چابوونه وهی
 دواجاری هه موو ئازار و ناله کان له پیشیدایه. به لام له
 هه مان چرکه دا، کاتیک له ویدا به نیازی وهستان له
 جووله جوول، به لاره لار، زور دوور له دایکی نا به لکوو
 به رامبه ری دریژ بوو بوو، دایکی که له راستیدا هیند قوول
 له ناو خۆدی خۆیدا نغرو بوو بوو داچله کی و هه لبه زییه وه،
 به پهل و په نه ی لیکبلاوه وه نالاندی: «هاوار، بو خاتری
 خوا هاوار!»، سه ری داخست، وهک ئه وهی ویستییتی
 گریگور باشتر ببینیت، به لام بو مایه ی ناکوکی به
 شیوازیکی بیمانایانه پاشه کشیی کرده وه، بیری
 چوو بو وه وه که میزه که له پشتیه وه یه تی، که گه یشته لای
 میزه که وهک ئه وهی له داغدا بیت به پهل له سه ری
 دانیش و هه رگیز له وه نه ده چوو هه ستی به وه کردییت،
 که به ته نیشتیه وه له که تریه گه وره که وه که په ری بو وه
 سه ر ئه رزه که، قاوه به جوگه له ده رژیته سه ر فه رشه که.

گریگور به ئه سپایی کوتی: «دایه، دایه»، و سه ری هه لبری
 و لئی روانی. بو له حزه یه ک نوینه ره که ته واو له خه یالیدا
 نه ما بوو. له دیمه نی قاوه رژاوه که دا خوی پی نه گیرا و
 چه ند جاریک قه پالی له به تالایی دا. به سه ر ئه وه دا دایکی
 سه رله نوی قیژاندیه وه و له میزه که وه هه له ات و که وته
 ئامیزی باوکی گریگوره وه، که به هه له داوان به زه و پرووی
 ده هات. به لام گریگور ئیستا کاتی نه بوو بو دایک و باوکی،

نۆینه ره که گه یشتبووه سهر پلیکانه کان، چه ناگهی له سهر
محاجه ره که بوو، بۆ دوا هه مین جار ئاوریکی بۆ دواوه
دایه وه. گریگور گوژمی وه رگرت، تاکوو به دلنیا ییه وه
بیگریته وه. ده بیته نۆینه ره که پیشو هخت ههستی به شتیک
کرد بیته، چونکه بازیکی به سهر چه ند پلیکانه یه کدا هه لدا و
ون بوو. «هۆوۆو!» به لام هیشتا ده یقیژاند، به ناو ته واوی
دالانی پلیکانه کاند دهنگی دایه وه. به داخه وه ئه وه له هاتنه ی
نۆینه ره که باوکیشی ته واو گومرا کرد، که هه تا ئیستا
به پیی بارودۆخه که ئارامی خوی راگرتبوو، چونکه له
جیی ئه وه ی خوی شوین نۆینه ره که بکه ویت یاخود هیچ
نه بیته ری له گریگور نه گریته شوینی بکه ویت، به
دهسته راستی تاوی دایه گوچانی نۆینه ره که، که له گهل
کلاو و مانتۆکه یدا له سهر قه نه فه یه ک جییه یشتبوون، به
دهسته چه پی رۆژنامه یه کی له سهر میزه که هه لگرته وه و به
پی کوتانه وه و راوه شانندی رۆژنامه و گوچانه که وه
کشی له گریگور ده کرد بکه ریته وه ناو ژووره که ی خوی.
هیچ پارانه وه یه کی گریگور نه یخوارد، له یه ک داوی حالی
نه بوو، هه رچه ندی دیکه ش بیچارانه سهری بادایه، باوکی
هه ر ده هات و توندتر پییه کانی ده کوتی به زه ویدا.
له و به ره وه دایکی سهره رای که شه سارده که په نجه ره یه کی
کردبووه وه، سهری بردبووه ده ری و دهسته کانی
خستبوونه سهر ده موچاوی. له به ینی دالانی پلیکانه کان و
کۆلانه که دا هاتوچویه کی توندی هه وا دروست بوو،

نوینەرەکه گەشتبوو سەر پلیکانەکان، چەناگەى لەسەر
محاجەرەکه بوو، بۆ دواھەمین جار ئاوریکی بۆ دواوە
دایەو. گریگور گوژمی وەرگرت، تاکوو بە دانیاییەو
بیگریتەو. دەبیت نوینەرەکه پیشوخت هەستی بە شتیک
کردبیت، چونکە بازیکی بەسەر چەند پلیکانەیهکدا هەلدا و
ون بوو. «هۆوۆو!» بەلام هیشتا دەقیژاند، بەناو تەواوی
دالانی پلیکانەکاندا دەنگی دایەو. بەداخەو ئەو هەلھاتنەى
نوینەرەکه باوکیشی تەواو گومرا کرد، کە هەتا ئیستا
بەپێی بارودۆخەکه ئارامیی خۆی راگرتبوو، چونکە لە
جێی ئەوەى خۆی شوین نوینەرەکه بکەویت یاخود هیچ
نەبیت ری لە گریگور نەگریت شوینی بکەویت، بە
دەستەراستی تاوی دایە گوچانی نوینەرەکه، کە لەگەڵ
کلاو و مانتۆکەیدا لەسەر قەنەفەیهک جییهشتبوون، بە
دەستەچەپی رۆژنامەیهکی لەسەر میزەکه هەلگرتەو و بە
پێ کوتانەو و راوەشاندنی رۆژنامە و گوچانەو
کشەى لە گریگور دەکرد بگەریتەو ناو ژوورەکهى خۆی.
هیچ پارانەوێهەکی گریگور نەبخوارد، لە یەک داواى حالى
نەبوو، هەرچەندى دیکەش بیچارانە سەرى بادایە، باوکی
هەر دەهات و توندتر پییەکانی دەکوێ بە زەویدا.
لەوبەرەو دایکی سەرەرای کەشە ساردەکه پەنجەرەیهکی
کردبوو، سەرى بردبوو دەری و دەستەکانی
خستبوونە سەر دەموچاوی. لە بەینی دالانی پلیکانەکان و
کۆلانەکه دا هاتوچۆیهکی توندی هەوا دروست بوو،

په رده کانی سهر په نجره کان بهرز ده بوونه وه،
روژنامه کانی سهر میزه که ده یانخشیپاند، تاک تاک په رده
به سهر زه وییه که دا ده فرین. باوکی بیرهمانه تینی هینابوو
و وهک درنده یه ک فیشکه ی لیوه ده هات. به لام گریگور
هیشتا له به گدانا رانه هاتوو، به راستی زور به هیواشی
ده رویشته. گهر گریگور ته نها بیتوانیایه بسووریت، نهوا
ده سته جی ده گه یشته ناو ژووره که ی خوی، به لام ده ترسا
به سوورانه وه یه کی وه ختکوژ سهر له باوکی ببریت و
هر له حزه یه ک هره شه ی له سهر بوو گوچانه که ی
ده سستی باوکی بدات به پستی یان به سهریدا. به لام
دوچار گریگور هیچی دیکه ی بو نه مایه وه، چونکه به
نیکه رانییه وه هه سستی به وه کرد، که له ریکردنی
پشتا و پشتدا ته نانه ت له وه شی نه ده زانی ئاراسته که ی خوی
راگریت و بهو شیوه یه له گهل تیله چاویکرن دیکه
ترسنوکانه ی بیوچان له باوکی په له ی هه لیکه بوو
بسووریت و به راستی زور به هیواشی سوورا. رهنگه
باوکی په ی به مه به سستی باشی گریگور بر دیت، چونکه
لیی تیک نه دا به لکوو لیزه وله وی له دووره وه به سهری
گوچانه که سهر په رشتی جووله کانی ده کرد.

گهر نهو فیشکه فیشکه ئو قره بره ی باوکی نه ده بوو! گریگور به
ته واوی میشکی له ده ست دابوو. وه ختوو ته واو خوی
ده سوورانده، کاتیک هه میسه له ژیر گوپرایه لیی نهو
فیشکه فیشکه دا سهری لی شیوا و دووباره که میکی دیکه

سووراپیه وه. به لام کاتیک خوشحالانه سهری له ریکی
دهروازه که بوو، ناشکرا بوو که جهستهی ئیجگار پانوپور
بوو هه تاوه کوو بیکیشه پیندا بچیت. بیگومان باوکیشی له
دوخی نهو ساتهیدا نهسلن به خه یالیدا نه هات، باله که ی
دیکه ی ده رگا که بکاته وه، تا کوو جیگه ی ته و او بوو گریگور
بکاته وه. فکره جیگیره که ی نه وه بوو هه تا زووه گریگور راو
بنیته وه ناو ژووره که ی خویه وه. هه رگیز بواری نهو
ئاماده کارییه سهخته ی نه ده دا، که گریگور پیویستی بوو
هه تا کوو بتوانیت قینج بیته وه و بهو شیویه به ده رگا که دا
بچیت. زیاتر به دهنگه دهنگیکی زوره وه گریگوری راو ده نا،
چیر وهک دهنگی تاکه باوکیک نه ده هاته بهر گوی، ئیستا
مه سه له که به راستی ناخوش بوو بوو و گریگوریش - چی
ده بیت با بیت - خو ی له ناو ده رگا که خزانده بوو. لایه کی
جهسته ی بهرز بوو، گریگور به خواری له ناو ده رگا که دا بوو،
دیوکی جهسته ی به ته و او ی زامدار بوو بوو، په له ی دزیو و
ناحه ز به سهر ده رگا سپییه که وه به جی مان، هه ر زوو گیری
خوارد و له توانیدا نه بوو به ته نها بجوولیت. قاچه
چکوله کانی له دیوکییه وه به هه و او ده له رزین، نه وانی
دیوه که ی دیکه ی به ئازاره وه به زه وییه که وه فلیقینرا بوون -
له و یادا باوکی پالیکی فریاد پر سه نه ی پیوه نا و نه میش دوور
په رییه ناو ژووره که ی خویه وه. خوینیکی زوری لی
دهر ویشته. ده رگا که ی هه ر به گوچانه که داخسته وه، ئیدی
دوآجار دنیا بیده نگ بوو.

به‌شی دووهم

سهره‌تا سهرله‌ئواره گریگور له خه‌وه قورسه
بی‌هوش‌ئاساکه‌ی به‌خه‌به‌ر هات. بی‌گومان بی‌خه‌ولیتیکدانیش
زور دره‌نگتر به‌خه‌به‌ر نه‌ده‌هات، چونکه هه‌ستی ده‌کرد
ته‌واو حه‌واوه‌ته‌وه و تی‌رخه‌و بووه. به‌لام وای ده‌هاته
پیش چاو، به‌هه‌نگاویکی کورت و خیرا و داخستنیک
به‌کاوه‌خوی ئه‌و ده‌رگایه به‌خه‌به‌ر هاتیت، که
ده‌ر‌و‌یشته‌وه سهر دالانه‌که. شه‌وقی گل‌وپه کاره‌باییه‌کانی
سهر شه‌قامه‌که لی‌ره‌وله‌وی به‌ره‌نگیکی سپیه‌ل‌گه‌راو
به‌ژیر سه‌قفه‌که و به‌سهر به‌شه بلنده‌کانی موبیلیاته‌کانه‌وه
بوون، به‌لام له‌خواره‌وه لای گریگور تاریک بوو. به
هی‌واشی له‌ری جوولانیکی هیشتا نه‌زانانه‌ی
هه‌سته‌وه‌ره‌کانیه‌وه، که تازه فی‌ر ده‌بوو قه‌دریان بزانی‌ت،
خوی به‌ره‌و ده‌رگا‌که کیش کرد، تا‌کوو ته‌ماشا بکات،
ئاخو له‌وی چی پرووی داوه. لای چه‌پی تاکه‌زامیکی
ناره‌حه‌تی جه‌رین و در‌یژکه‌له‌بوو و ده‌بایه له‌سهر دوو
ریزه قاچه‌کانی هه‌نگه‌شه‌له‌بکات. یه‌کیک له‌قاچه
چکولانه‌کانی له‌ره‌وتی پرووداوه‌کانی پیشنیوه‌ر‌ودا به
سه‌ختی بریندار بووبوو و بیگیان به‌دوايه‌وه ده‌خشا-
وه‌ک په‌رجوویه‌ک وا بوو، که ته‌نها یه‌کیکیان زامدار
بووبوو-

سهره تا لای دهرگاهه هستی کرد که له راستیدا چی
شتیک کیشی ئه ویی کردبوو؛ بونی خواردن بوو. چونکه
له وی قاپیکی قول پر کرابوو له شیرى شیرینکراو و
پارچه چکوله چکوله ی سه مونی سپی تیگوشرابوو. وهخت
بوو له خوشیاندای پیده کهنی، چونکه له به یانی زیاتر برسی
بوو و ده سته جی هه تا سهر چاوه کانی سهری له ناو
شیره که دا نقوم کرد. به لام ههر زوو نائومیدانه سهری
دهر هینایه وه؛ نهک ته نها له بهر ئه وهی که نان خواردن
له بهر دیوه ناهه مواره که ی چه پی کیشه ی بو دروست
ده کرد- ئه و ته نها کاتیک ته واوی جه سته ی به هه ناسه وه
کاری له گه ل بکردایه دهیتوانی نان بخوات- سهره رای
ئه وهش تامی شیره که ی، که هه میسه خوشه ویستترین
خواردنه وهی گریگور بوو و بیگومان ههر له بهر ئه وهش
خوشکه که ی بوی دانابووو ژووری، هیچ پی خوش نه بوو.
به لی گریگور به پرۆته سته وه پشتی له قاپه که کرد و
کشایه وه ناوه راستی ژووره که وه.

وهک گریگور له درزی دهرگاهه وه ده یینی، له ژووری
میوانه که غازه که داگیر سینرابوو، به لام له کاتیکدا وهک
هه میسه له و ساته وهخته ی پرۆژدا باوکی رۆژنامه ی
دوانیوه پوی بو دایکی و هه ندیک جار خوشکه که ی به
دهنگی بهرز ده خوینده وه، ئیستا یهک دهنگ چیه نه ده هات.
به لام رهنگیش بوو ئه و خویندنه وهیه، که خوشکه که ی بوی
دهگیرایه وه و له نامه کانیدا باسی ده کرد، له م ماوه یه ی

رابر دوودا ته واو فه راموښ کرابیت. به لام چوارده وریشی
بیده نگ بوو، نه گهرچی به دلنیا ییه وه ناو خانوه که چول
نه بوو.

گریگور به خوی گوت: «نهم خیزانه چ ژیانیکي بیده نگ
ده ژین» و له کاتیکدا له بهر خو یه وه چاوی له زولمت
بریوو، ههستی به شانازییه کی گهره کرد، که توانیووی
ژیانیکي ئاوها له ناو نه پارتمانیکي هیند قه شهنگدا بو دایک
و باوکی و خوشکه که ی بسازینیت. به لام چون ده بوو،
نه گهر ئیستا هه موو ئارامی و خوشگوزهرانی و
ئاسووده ییه که به کاره سات کو تایی بهاتایه؟ تا کو خوی
له ناو خه یالگه لیکي ئاوها دا ون نه کات که وته وه جول و
خشوکانه به ناو ژووره که دا ده هات و ده چوو.

به دریژایی نه و ئیواریه جاریک بالیکي ده رگا که و جاریک
بالیکي دیکه ی تا راده ی درزیکي بچکوله کرایه وه و به په له
داخرایه وه، هه لبت که سیک ده یویست بیته ژووره وه،
به لام له گه ل نه وه شدا گومانی ئیجگار زور بوو. ئیستا
گریگور دروست له پیش ده رگای ژووری میوانه که دا
وه ستا، بریاریدا به هر شیوه ییه که بیت میوانه به گومانه که
بهینیته ژووری یا خود هیچ نه بیت بزانیست کییه؛ به لام ئیدی
ده رگا که چیدیکه نه کرایه وه و گریگور بییه ده ر چاوه ریوو.
زوو، کاتیک ده رگا کان داده خران هه مووان ده یانویست
بینه ژووری بو لای گریگور، ئیستاش، له کاتیکدا یه کیک له
ده رگا کانی کردبووه وه و هه لبت نه وانی دیکه ش له

رهوتی ئەم رۆژەدا کرابوو نەو، چیدی کەس نەدەهات و
کلیلهکانیش لە دیوی دەرەووەوە لەناو کونی کیلۆنەکەدا
بوون.

سەرەتا شەو درەنگ گۆپی ژووری میوانەکە کوژینرایەو
و ئیستا بە ئاسانی بۆی دەرکەوت، کە دایک و باوک و
خوشکەکەی هەتا درەنگ بەخەبەر مابوونەو، چونکە
وەکو ئیستا گۆپی لی بوو، هەمووان لە سەر نوکە پێ
دوور کەوتنەو. هەنووکە بە دلنیاپیەو هەتا بەیانی چیدی
کەس نەدەهاتە لای گریگۆر؛ بەوپیە کاتیکی درێژی بۆ
بیرکردنەو لەبەردەستدا بوو، ئاخۆ چۆن یاسایەکی نوێ
بە ژبانی بدات. بەلام ژوورە بەتالە بەرزەکەی، کە ناچار
بوو تیایدا بە تەختی لەسەر ئەرزەکە درێژ بیت، دەیترساند
بیئەوێ بتوانیت بجیتە بنج و بناوانی ھۆکارەکیەو،
چونکە ماوێ پینج سال بوو لەو ژوورەدا دەژیا- بە
وێچەرخانیکی نیمچە ناخودئاگایانە و زۆر شەرمەزارانە
پەلە کرد و خزییە ژێر قەنەفەکەو و لەوێ، ئەگەرچی
پشتی کەمیک فشاری لەسەر بوو و چیدی نەیدەتوانی
سەر بلند بکات، هەستی بە ئاسوودەییەکی زۆر دەکرد و
پێی ئەفسووس بوو، کە جەستەیی ئیجگار پانە هەتا
بەتەواوەتی لەژێر قەنەفەکەدا جێ بۆ خۆی بکاتەو.

سەراسەری شەو لەویادا مایەو،- کە بەشیکی بە نیمچە
خەوتووی تیادا بەسەر برد و برسیتییهکەی چەندین جار
دایەچلەکاندەو، بەلام بەشیکیشی لە خەم و هیواگەلیکی

لێلدا بەسەربرد، کە دەیانگەیانده ئەنجامی ئەوەی، دەبێت
هەلسوکهوتی ئیستاکە ی ئارام بیت و لەرپی سەبر و
رەچاوکرنتی زۆری خیزانهکەیهو و ئەو نارههتیا
ئاسانتر بکات، کە بەم بارودۆخە ی ئیستای بە شیوازیکی
بیچارانه بەسەر خیزانهکەیدا هینابوو.

هەر بهیانی زوو، هیشتا دەتگوت شەو، گریگۆر هەلی
ئەوێ هەبوو هیزی ئەو بریارانە ی تاقی بکاتەو، کە تازه
دابوونی، چونکە لە دالانەکەو خوشکەکە ی کە شتیکی
تەنکی لەبەردا بوو، دەرگاکی کردەو و بە تەوسەو
چاوی لە ژووری کرد. دەستبەجی گریگۆری نەدۆزیەو،
بەلام کاتیک لەژێر قەنەفەکەدا هەستی پی کرد و - خودایە،
خۆ دەبایە لە شوینیکی ژوورەکەدا بیت، خۆ نەیتوانیبوو
بفریت - بە شیوەیهک تۆقی کە دەستبەجی بیئەوێ خۆی
پی کۆنترۆل بکریت دەرگاکی لەدیوی دەرەوێو
داخستەو. بەلام وەک ئەوێ لەو هەلسوکهوتە ی
پەشیمان بیت، دەستبەجی دەرگاکی سەرلەنوێ کردەو
و وەک ئەوێ لای نەخۆشیکی سەخت یاخود تەنانهت
لای غەریبهیهک بیت، لەسەر نووکی پی هاتە ژووری.
گریگۆر هەتا ئاستی قەراغی قەنەفەکە سەری دەرەینابوو و
چاودیری دەکرد. ئاخۆ هەستی پی کردبیت کە گریگۆر
شیرەکە ی لی ماوەتەو و لەراستیدا بەهیچ جۆریک لەبەر
نەبوونی برسێهەتی نییە و ئاخۆ جۆرە خواردنیکی دیکە ی
بۆ دەهینایە ژووری، کە بۆ ئەم شیاوتر بیت؟ گەر

سەر به خۆ ئەو هی نه کردایه، ئەوا پێی باشتەر بوو له برسان
بمریت وهك لهو هی ئاگاداری بکاتهوه، ئەگەرچی تهواو
تینی بۆ هاتبوو له ژیر قه نه فه که وه ده رپه ریت، خۆی
فریداته به رپیی خوشکه که ی و داوای شتیکی خواردنی
باشی لی بکات. به لام خوشکه که ی ده سته جی به
سه رسورمانه وه ههستی به قاپه پرکه کرد که به
چوارده وریدا ته نها که میك شیر رژابوو، ده سته جی
قاپه که ی هه لگرته وه و بریدییه ده ره وه، به دهستی به تالیش
نا، به لکو به پارچه په رۆیه ک. گریگۆر هه تا لوتکه بیئۆقره
بوو، ئاخۆ چی شتیك له جیی ئەوه ده هیئت و
هه مه جوړترین خه یالی سه بارهت به وه ده هیئا و ده برد.

به لام هه رگیز له وه دلنیا نه بوو که خوشکه که ی له چاکی
خویدا چی ده کرد. بۆ ئەو هی زهوقی تاقی بکاتهوه،
هه لبراردیه کی تهواوی بۆ هیئا، هه مووی له سه ر
رۆژنامه یه کی کۆن بلاو کرده وه. سه وزه واتی کۆنی نیمچه
گه نیوی تیادا بوو، ئیسقان که له ژه می ئیواره مابوو وه
که سۆسی سپی توند ده وری گرتبوو، چه ند ده نکیک
کشمیش و باده م، پارچه یه ک په نیر، که گریگۆر خۆی پیش
دوو رۆژ به بیتام له قه له می دابوو، سه مونیککی وشک،
سه مونیککی سویرکراو که که ره ی پیوه سیوا خدرابوو.
سه ره پای ئەوهش به ته نیشت هه موو ئەو شتانه وه
قاپولکه یه کی قولی بۆ دانا، که ره نگ بوو یه که م و ئەخیر
جاره کی بۆ گریگۆری دیاری کرد بیت، ئاوی له قاپولکه که

کردبوو. چونکه خوی هیڼده ههستی ناسک بوو دهیزانی
گریځور له پېش چاویدا ناخوات، زور به پهله دوور
کهوته وه و ته نانه ت له پشت دهرگا که وه کلیله که ی بادا،
تا کو گریځور ههست بکات، که چونی دهویت ئاوه ها
ئاسووده بیت. کاتیک مه سه له کهوته سهر نان خواردن،
قاچه بچو و که کانی بلا و بوونه وه. ده بوو زامه کانیشی ته و او
چاک بوو بیتنه وه، چیدیکه ههستی به بهر بهست نه ده کرد.
سهری ده سورما و بیري ده کرده وه که مانگیک له وه و بهر
به چه قویه ک په نجه ی خوی بریوو و زامه که ی هه تا
دوینیش نازاری هاتبوو.

بیری ده کرده وه: «ده بیت ئیستا ههستیاریم که می
کرد بیت؟» و به ته ماحه وه په نیره که ی ده مژی، که له
هه موو خواردنه که ی دیکه زیاتر گریځوری به لای خویدا
راکیشابوو. به خیرایی و بیوچان و به چاوی
فرمیسکاویه وه، که له ئاسووده ییدا ئاویان کردبوو، په نیر
و سه وزه وات و سو سه که ی هه لوشی؛ به پیچه وانه وه
خواردنه مینیه تازه کان تامیان خوش نه بوو، ته نانه ت
بهرگه ی بونه که شی نه ده گرتن و ته نانه ت نه و شتانه شی
که میک لی دوور خستنه وه که ده یوسیت بیانخوات.

کاتیک خوشکه که ی بو ئاماژهدانی نه وه ی گریځور
بکشیتنه وه کلیله که ی هیواش هیواش بادا، گریځور له میژ
بوو له هه موو شتیک ته و او بوو بوو و به ته مه لی له هه مان
جیگادا دریژ بوو بوو. ده سته جی داچله کی. نه گهرچی

و دخت بوو خو دهبړدهوه به په له چوودهوه ژیر
قه نه فه که. به لام جه نگیکی دهرونی بوو، تاکو بو نهو
ماوه یه ی خوشکه که ی له ژووره که یدا بوو، له ژیر
قه نه فه که دا بمینیتته وه، چونکه جه سته ی بهو خوار دنه زوره
که میک خر ببوو و ئیدی لهو ته نگییه دا به ئاسته م توانای
هه ناسه دانی هه بوو.

به هه ناسه برکیی کورتکورته وه چاوی که میک
دهر په راند بوو و ته ماشای خوشکه هیچ نه زانه که ی ده کرد،
چون به گسکیک نهک ته نها بهر ماوه کان، به لکو نهو
خوار دنانه شی ده مالی که گریگور هیشتا هر دهستی
به ریان نه که و تبوو، وهک نه وه ی نه وانه ش هر به که لک
نه مابن، وهک چون به په له په لیش هه مووی خسته
زبلدانیکه وه و به سهره ته خته یهک دایخست و پاشان
هه مووی برده دهری. له گه ل پستی تیگرد گریگور له ژیر
قه نه فه که به دهر که وت و خوی کیشیاوه و خوی پف دا.

بهو شیوه یه گریگور روژانه خوار دنه که ی خوی
وهر ده گرت، ژه میک به یانیا، کاتیک دایک و باوکی و کچه
خزمه تکاره که هیشتا نوو ستبوون و ژه می دوو هه میش
له پاش نانی نیوه رو، چونکه نه و کاتیش دایک و باوکی بو
ساتیک ده خه وتن، کچه خزمه تکاره که ش له لایه ن
خوشکه که یه وه بو کرینی شتیک دهنیرد رایه دهری.
بینگومان نه و انیش نه یانده ویست گریگور له برسا بمریت،
به لام رهنگبوو بهر که ی نه وه یان نه گرتایه که له دهنگو

زیاتر هیچ شتیکی دیکه سه بارهت به خواردنی گریگور
 بزائن. له بهرئه وهی له گریگور حالی نه ده بوون و کهس
 بیرى له وه نه ده کرده وه، ته نانهت خوشکه که شی بیرى له وه
 نه ده کرده وه که گریگور له وان تیده گات، به و شیوه یه
 ده بایه به وه رایبویریت که لیږه و له وی گوئی له هه ناسه
 هه لکیشان و بانگیکی خوشکه که ی بیت له شه خسه پیروژ
 و موباره که کان. دواتر، کاتیک خوشکه که ی وهخت بوو
 له سهر هه موو شته کان راده هات- بیگومان راهاتنی ته واو
 هه رگیز کرده نه بوو- جارنا جاریک گریگور گوئی له
 تیبینیه ک ده بوو، که مه به ستیکی دوستانه ی له پشته وه
 چاپوگانه خواردنه گانی نو شکر دایه، ده یگوت: «ئی ئه مړو
 خواردنه که ی به دل بووه»، و له حاله تی پیچه وانده، شتیک
 که زوو زوو دوو باره ده بووه وه، غه مبارانه ده یگوت:
 «دیسانه وه هیچی لی نه خواردووه.»

به لام له کاتیکدا گریگور نه یده توانی هه واله نوییه کان
 بزانیته، چهند شتیکی له ژووره گانی ته نیشته وه ده بیست و
 کاتیک گوئی له دهنگیک ده بوو، ده سته جی ده رویشته لای
 ده رگای ئه و ژووره ی که دهنگه که ی لیوه ده هات و
 ته واوی جه سته ی پیوه ده نووساند. به تایبه تی له سهره تادا
 گفتوگو به ک له ئارادا نه بوو، که به جوړیک له جوړه کان،
 ئه گهر جی به نه نیش بوو بیت، سه بارهت به خوی نه بیت.
 ماوه ی دوو روژ له سهر هه موو ژمه کان گوئی له

راویژیکه لیک ده بوو، که ئاخو ده بایه ئیستا چون
هه لسوکه وت بگهن، به لام له نیوان ژمه کانیشدا هه مان
باس تاووتوی ده کرا، چونکه هه ردهم لانی کهم دوو
ئه ندای خیزان له ماله وه بوون، هه لبه ت له به ره وهی
کهس نه یده ویست به ته نها له ماله وه بیت و به هیچ
شیوه یه کیش نه ده کرا پیکرا مال به جیبه یلن. هه روه ها که
خزمه تکاره کهش له یه کهم رۆژدا - ئاشکرا نه بوو چی و
چه ندی سه باره ت به رووداوه که ده زانی - رۆیشتبوه
سه ر ئه ژنۆ و تکای له دایکی گریگور کردبوو ده سته جی
ئیزنی بدات و کاتیک پاش چاره گیگ مالئاوایی کرد، به
فرمیسه که وه بو ئیزندانه که ی سوپاسی که لیزه دا له گه لی
سوپاسکردنیک بو چاته یه یی هه وه، که لیزه دا له گه لی
کراییت و بیئه وه ی داوایان لیکرد بیت سویندی خوارد،
که مترین شت لای یه ک کهس نه درکینیت.

ئیستا ده بایه خوشکه کهشی به ریکه وتن له گه ل دایکا
چیشت لیبنیت، به لام ئه وه زه حمه تیکی زۆر نه بوو، چونکه
له وی نان زۆر نه ده خورا. گریگور چه ندین جار گوئی لی
ده بوو، که یه کیک فه رمانی به یه کیکی دی ده کرد نان
بخوات و هیچ وه لامیکی دیکه ی جگه له «سوپاس، تیرم»
یاخود شتیکی له و جوړه ی وه رنه ده گرته وه. ره نگ بوو
هیچیش نه خونه وه. زوو زوو خوشکه که ی له باوکی
ده پرسی، ئاخو نایه ویته بیریه ک بخواته وه و له دله وه
خوی ده سته به رده ست که بوی بهینیت و کاتیک باوکی

به بیدهنگی دهمایه وه، دهیگوت دهشتوانیت خزمه تکاره که
بنیریت، تاوه کو هه موو گومانیک له میشکی باوکیدا
بنه بر بکات، به لام ئیدی دوا جار «نه خیر» یکی گه وره ی
ده گوت و چی دیکه باس له و مه سه له یه نه ده کرایه وه.
هه ر له ره وتی یه که م رۆژدا باوکی ته واوی دۆخه
داراییه کان و هیواکانی بۆ دایک و خوشکه که ی گریگور
خسته پروو. جارنا جاریک له سه ر میزه که هه لده ستا و له و
سندوقی حساباته یدا، که پینج سال له وه و به ر له پاش
شکسته ینانی له بازرگانی و به ریوه بردنی کۆگا که دا
رزگاری کردبوو، پسه له یه ک یاخود ده فته ریکی مسۆده ی
ده رده ینا. گریگور گوئی لیبوو، که چۆن قفله ئالۆزه که ی
ده کرده وه و له پاش ده ره ینانی ئه و شته ی له دوا ی ده گه را
دایده خسته وه. ئه و پروو نکرده وانه ی باوکی یه که م شتی
خۆش بوو، که گریگور له ساتی به ندییه که یه وه بیستبووی.
گریگور وایزانیبوو باوکی له و دوکانه وه هیچ شتیکی بۆ
نه ماوه ته وه، هیچ نه بیته باوکی هیچ شتیکی پیچه وانه ی ئه و
بۆچوونه ی گریگوری نه درکاندبوو، به لام ئیدی گریگوریش
پرسیاری لی نه کردبوو. ئه و سات تاکه خه می گریگور ئه وه
بوو، ئه وه ی له توانا یدایه بیکات، تاکو هه تا زووه ئه و
کاره ساته بازرگانیه، که هه مووانی خسته بووه بیه یوا ییه کی
ته واوه وه، له بیر خیزانه که ی به ریته وه. به و شیوه یه
ئه وکات ناچار بوو بوو به گورپکی تایبه تییه وه ده ست به
کار بکات و له مرۆوه بۆ سبه ی له سه ربازیکه وه بوو بووه

کهشتیاریک، که بیگومان بو پاره پیداکردن هه لگه لیکه
دیکه ی له بهر دهستدا بوو و کارهکانی له شیوهی
کۆمسییۆندا دهبوونه پاره ی کاش، که دهتوانرا له مالهوه
له سهر میزه که بخریته پیش دهمی خیزانه سه راسیمه و
به ختداره که ی. سه رده میکی خوش بوو بوو، سه رده مانیک
که هه رگیز به و باقوبریقییه ی جارانیانه وه دوو پات
نه بوو بوونه وه، ئه کهرچی دواتر گریگۆر ئه و هه موو
پاره یه ی پیدای ده کرد، که له توانایدا بوو هه موو ئه رکهکانی
ته واوی خیزانه که له ئه ستۆ بگریت و له ئه ستۆشی
گرتبوو. ئیدی له سهری راهاتبوون، خیزانه که و گریگۆر
خۆشی، به سوپاسه وه پاره که یان وه رده گرت، ئه میش به
خۆش حالیه وه پاره که ی پی ده به خشین، به لام چیدیکه
که رموگورییه کی تایبه تی لی نه ده که وته وه. ته نها
خوشکه که ی به ینی له گه ل گریگۆردا نزیک مابو وه وه،
پیلانیکی نه ینی گریگۆر بوو سالی داهاتوو خوشکه که ی،
که به پیچه وانیه ی گریگۆره وه عاشقی موسیقا بوو و
ده یزانی که مانچه یه کی قه شه نگ بژهنیت، بنیریته زانستگای
موسیقا، بیئه وه ی حیساب بو ئه و مه سره فانه بکات که
ده بایه تی بیجیت و ده کرا به شیوازیکی دیکه ئه و پارانه
په یدای بکاته وه. زوو زوو له کاتی مانه وه کورتخایه نهکانی
گریگۆر له شاردا، له ناو گفتوگوکاندا باس له زانستگای
موسیقی ده کرا، به لام هه میشه وه ک خه ونیکی خوش، که
بیر له هاتنه دی نه ده کرایه وه و دایک و باوکیان ته نانه ت

پیان خوش نه بوو گویبستی ئه و باسه بیتاوانانه ش بن،
به لام گریگور زور ئامانجان بهیری لی ده کرده و نیازی
وابوو، له ئیواره ی کریسمسا به شیوازیکی ئاههنگسازانه
ئه و هه واله نوییه رابگه یه نیت. ئه و جوړه خه یالانه، که له م
دوخه ی ئیستایدا بیسوود بوون، له سهریدا دهورانیا
ده کرد، له کاتیکدا به قینجی به درگا که وه دهنووسا و
گوی راده دیرا. هه ندیک جار له بهر ماندووی چیتربوی
نه ده کرا گویبگریت و که مته رخه مانه سهری شل ده کرد و
دهیدا به درگا که دا، به لام ده سته به جی توند راید ه گرت ه وه،
چونکه هه تا بچو کترین دهنگه دهنگ، که به وه ده یکرد، له
ته نیشته وه ده بیسترا و هه مووانی بیده نگ ده کرد. پاش
ساتیک باوکی ده یگوت: «ئه وه دیسانه وه چی ده کات؟»،
هه لبهت پرووی له درگا که ده کرد، ئیدی پاشان ئاخاوتنه
براو ده که په یتا په یتا ده که و ته وه گه ر.

هه نوکه گریگور به شی خوی ده بیست - چونکه باوکی
عاده تی بوو پروونکردنه وه کانی دووباره بکاته وه، به شیک
له بهرئه وه ی خوی له میژ بوو خوی به و جوړه شتانه وه
سهرقال نه کرد بوو، به شیکیش له بهرئه وه ی دایکی گریگور
ده سته به جی له هه موو شته کان حالی نه ده بوو، سهره پای
ئه و کاره ساته سهر وه توسامانیکی چکولانه له سهرده مانی
دیرینه وه مابوو وه و به و سوانه ی، که ده ستیان
نه کرابووی، که میک زیادی کرد بوو. به لام له گه ل ئه وه شدا
ئه و پاره یه ی که گریگور مانگانه هینابوویه مالی - ئه و

ته‌ن‌ها چ‌ه‌ن‌د گ‌ول‌دن‌ی‌ک‌ی ب‌و خ‌وی گ‌ل‌د‌اب‌و‌و‌ه‌و‌ه‌- ب‌ه‌ت‌ه‌و‌ا‌وی
خ‌ه‌ر‌ج ن‌ه‌ک‌ر‌اب‌و‌و و ب‌و‌و‌ب‌و‌و‌ه‌ د‌ه‌س‌ت‌م‌ای‌ه‌ی‌ه‌ک‌ی چ‌ک‌ول‌ان‌ه‌.
گ‌ر‌ی‌گ‌ور، ل‌ه‌پ‌ش‌ت‌ی د‌ه‌ر‌گ‌اک‌ه‌ی خ‌وی‌ه‌و‌ه‌، ب‌ه‌ه‌ی‌م‌ه‌ت س‌ه‌ری
د‌ه‌ل‌ه‌ق‌ان‌د، ب‌ه‌و ب‌ه‌ئ‌ا‌گ‌ای‌ی و ب‌ه‌ئ‌ی‌ق‌ت‌ی‌س‌اد‌ی‌ی‌ه‌ چ‌ا‌و‌ه‌ر‌و‌ان‌ن‌ه‌ک‌ر‌ا‌و‌ه‌
خ‌وش‌ح‌ال ب‌و‌و. ل‌ه‌ر‌اس‌ت‌ی‌دا ت‌و‌ان‌ی‌ی‌و‌وی ب‌ه‌و پ‌ار‌ه زی‌اد‌ان‌ه‌
ب‌ه‌ر‌د‌ه‌و‌ام ئ‌ه‌و ق‌ه‌ر‌ز‌ه ب‌د‌ات‌ه‌و‌ه‌، ک‌ه‌ خ‌ا‌و‌ه‌ن‌ک‌ار‌ه‌ک‌ه‌ی ل‌ای
ب‌ا‌و‌ک‌ی ب‌و‌و و ئ‌ه‌و ر‌و‌ژ‌ه‌ی ک‌ه‌ ئ‌ه‌و پ‌وس‌ت‌ه‌ی‌ه‌ی ل‌ه‌ک‌ول
د‌ه‌ب‌و‌و‌ه‌و‌ه‌ ز‌ور ن‌ز‌ی‌ک‌تر د‌ه‌ب‌و‌و، ب‌ه‌لام ئ‌ی‌س‌تا ب‌ی‌ش‌ک ب‌ه‌و
ش‌ی‌و‌ه‌ی‌ه‌ی ک‌ه‌ ب‌ا‌و‌ک‌ی م‌ام‌ه‌ل‌ه‌ی ک‌ر‌د‌ب‌و‌و، ب‌اش‌تر ب‌و‌و.

ب‌ه‌لام ئ‌ی‌س‌تا ئ‌ه‌و پ‌ار‌ه‌ی‌ه‌ ب‌ه‌ ه‌ی‌چ ش‌ی‌و‌ه‌ی‌ه‌ک‌ ب‌ه‌ش‌ی ن‌ه‌د‌ه‌ک‌ر‌د
ت‌اک‌و ب‌ت‌و‌ان‌ی‌ت ئ‌ه‌و خ‌یز‌ان‌ه‌ ب‌ه‌ س‌و‌و ب‌ه‌خ‌ی‌و ب‌ک‌ات؛ ر‌ه‌نگ ب‌و‌و
ب‌ه‌ش‌ی ئ‌ه‌و‌ه‌ ب‌ک‌ات خ‌یز‌ان‌ه‌ک‌ه‌ ب‌و م‌ا‌و‌ه‌ی س‌ال‌ی‌ک، ئ‌ه‌و‌پ‌ه‌ری
د‌و‌و س‌ال ر‌ا‌گ‌ر‌ی‌ت، ل‌ه‌و‌ه‌ زی‌ات‌ری ت‌ی‌اد‌ا ن‌ه‌ب‌و‌و. ک‌ه‌و‌اب‌ی ت‌ه‌ن‌ها
ب‌ر‌ی‌ک ب‌و‌و، ک‌ه‌ م‌رو‌ف ل‌ه‌ر‌اس‌ت‌ی‌دا ن‌ه‌ی‌د‌ه‌ت‌و‌ان‌ی ه‌ه‌ل‌ب‌ک‌وت‌ی‌ت‌ه‌
س‌ه‌ری و د‌ه‌ب‌ای‌ه‌ ب‌و ت‌ه‌ن‌گ‌ان‌ه‌ و‌ه‌ل‌ان‌ی‌ت، ب‌ه‌لام د‌ه‌ب‌ای‌ه‌ پ‌ار‌ه‌ی
ب‌ژ‌ی‌وی پ‌ه‌ی‌د‌اک‌ر‌ی‌ت. ل‌ه‌ ر‌اس‌ت‌ی‌دا ئ‌ی‌س‌تا ب‌ا‌و‌ک‌ی پ‌ی‌ا‌و‌ی‌ک‌ی
ت‌ه‌ن‌د‌ر‌وس‌ت ب‌ه‌لام پ‌یر ب‌و‌و، ک‌ه‌ م‌ا‌و‌ه‌ی پ‌ی‌ن‌ج س‌ال د‌ه‌ب‌و‌و
ک‌اری ن‌ه‌ک‌ر‌د‌ب‌و‌و و ز‌وری ل‌ه‌ خ‌وی ر‌ان‌ه‌د‌ه‌ب‌ی‌نی. ل‌ه‌ م‌ا‌و‌ه‌ی
ئ‌ه‌و پ‌ی‌ن‌ج س‌ال‌ه‌دا، ک‌ه‌ ی‌ه‌ک‌ه‌م‌ی‌ن پ‌ش‌و‌وی ژ‌ی‌ان‌ه‌ س‌ه‌خ‌ت و
ل‌ه‌گ‌ه‌ل ئ‌ه‌و‌ه‌ش‌دا ب‌ی‌ب‌ه‌ر‌ه‌ک‌ه‌ی ب‌و‌و، چ‌ه‌و‌ر‌ی‌ی‌ه‌ک‌ی ز‌وری پ‌ه‌ی‌دا
ک‌ر‌د‌ب‌و‌و و ب‌ه‌ه‌وی ئ‌ه‌و‌ه‌و‌ه‌ ل‌ه‌ش‌ی ق‌ور‌س ب‌و‌و‌ب‌و‌و. ئ‌ه‌ی
ئ‌ی‌س‌تا د‌ه‌ب‌ای‌ه‌ د‌ای‌ک‌ه‌ پ‌یر‌ه‌ک‌ه‌ی پ‌ار‌ه‌ پ‌ه‌ی‌دا ب‌ک‌ات، ک‌ه‌ ن‌ه‌خ‌وش‌ی
ر‌ه‌ب‌وی ه‌ه‌ب‌و‌و و ت‌ه‌ن‌ها پ‌ی‌اس‌ه‌ی‌ه‌ک‌ ب‌ه‌نا‌و م‌ال‌ه‌ک‌ه‌دا ش‌ه‌ک‌ه‌تی

دهکرد و هر روزه نا رۆژيكي به تهنگه نهفه سيبه وه
له سهر قه نهفه ي پيش په نجه ره كراوه كه وه به سهرده برد؟
ئهي ده بابه خوشكه كه ي پاره پهيدا بكات، كه له م ته مهنی
حه قده ساليهيدا هيشتا منداليك بوو بو خوی، كه
چه نديكيش مافي خوی بوو له سهر ئهو شيوه ژيانهي
به رده وام بيت، كه له وهدا پيكهاتبوو بهرگي جوان بپوشيت،
له مالداريدا كومهك بكات، له كومه ليك خوشي
ساده وساكاردا به شدار بيت و له هر شتيكيش زياتر كه مان
بژهنيت؟ كاتيک باس ده هاته سهر باسي پيوستي بژيوي،
گريگور هميشه ده سته رداري بهر ده رگاكه ده بوو، خوی
فری ده دايه سهر ئه رزه فينكه كه ي ته نيشت قه نهفه
چه رمه كه، چونكه له شهرم و مه لوليدا گه رميه ك جه سته ي
داده گرت.

هه نديك جار سهر انسه ري شه و له ويادا ده مايه وه، بو يه ك
چركه چيه نه ده خهوت و چه ندين كاژمير هر
چه رمه كه ي ده كړاند. ياخود ئاماده بوو ئهو زه حمه ته
قورسه بخاته سهر شاني خوی كه قه نهفه يه ك پالنيت ه پيش
په نجه ره كه، پاشان به ليواري په نجه ره كه دا هه لگه ريت، به
پشتيواني قه نهفه كه خوی به په نجه ره كه دا هه لپه سي ريت و
ته ماشاي دهره وه بكات، به يادي ئهو هه سته ئازادي
به خشي كه جاران له سه ير كردني دهره وه دا بيني بوويه وه.
له بهر ئه وه ي به راستي رۆژ به رۆژ ئهو شتانه ي، كه
كه ميك دوور بوون، ليلتر ده بيني: نه خوشخانه كه ي

بهرامبه‌ریانی، که جاران ئەم دیمه‌نه هه‌میشه‌یه‌که‌ی
 به‌نه‌فره‌ت کردبوو، هه‌رگیز چیدیکه به‌رچاو نه‌ده‌که‌وت و
 ئەگه‌ریش کتومت نه‌یزانیبایه که له‌م شه‌قامه‌ شاریه‌دا
 ژیا‌نی ده‌گوزهراند، ده‌یتوانی قه‌ناعه‌ت به‌خۆی به‌ینیت، له
 په‌نجه‌ره‌که‌یه‌وه له‌چۆله‌وانیه‌که‌ ده‌روانیت، که‌ تیایدا
 زه‌مین و ئاسمانی خۆله‌میشی به‌جۆریکی له‌یه‌که‌ نه‌ترازاو
 تیکه‌ل به‌یه‌که‌ بوون. ته‌نها دوو جار خوشکه‌
 به‌په‌رۆشه‌که‌ی قه‌نه‌فه‌که‌ی له‌پیش په‌نجه‌ره‌که‌دا بینی، ئیدی
 به‌س بوو، هه‌موو جاریک که‌ ژووره‌که‌ی پاک ده‌کرده‌وه و
 ریک‌ده‌خست، قه‌نه‌فه‌که‌ی کتومت ده‌خسته‌وه پیش
 په‌نجه‌ره‌که‌، ته‌نانه‌ت باله‌کانی ناوه‌وه‌ی په‌نجه‌ره‌که‌ی
 له‌سه‌ر پشت جیده‌هیشت.

هینده‌ هه‌یه‌ که‌ر گریگۆر بیتوانیبا له‌گه‌ل خوشکه‌که‌ی قسه‌
 بکات و سوپاسی بکات، بۆ هه‌موو ئەو شتانه‌ی که‌ ناچار
 بوو بۆ گریگۆری بکات، ئەوا باشت‌ر به‌رگه‌ی خزمه‌ته‌کانی
 خوشکه‌که‌ی ده‌گرت؛ به‌لام به‌م حاله‌یه‌وه ئازاری
 ده‌چیشت. بیگومان خوشکه‌که‌ی هه‌تا ده‌یتوانی عه‌یبه‌تی
 ته‌واوی مه‌سه‌له‌که‌ی ده‌سپریه‌وه و هه‌تا زه‌مه‌ن زیات‌ر
 راده‌گوزه‌را، باشت‌ر شته‌کانی ده‌پۆشی، به‌لام له‌ره‌وتی
 ئەو وه‌خته‌دا گریگۆریش له‌ده‌رککردندا به‌شته‌کان هه‌ر
 ده‌هاتوو هه‌ستیارتر ده‌بوو. ته‌نها هاتنه‌ژووره‌وه‌ی
 خوشکه‌که‌ی بۆ ئەم کاره‌سات بوو. خوشکه‌که‌ی له‌گه‌ل
 ده‌هاته‌ ژووره‌که‌ی گریگۆره‌وه، رای ده‌کرد بۆ په‌نجه‌ره‌که‌

و به دهستوپلیکی هه‌له‌شه‌وه دهیکرده‌وه و دهک ئه‌وه‌ی
وهخت بیت بخنکیت، بیت‌ه‌وه‌ی کاتی پیویست بو داخستنی
دهرگا که تهرخان بکات، ئه‌گه‌رچی زوریش سه‌رنجی
ئه‌وه‌ی ده‌دا ژووره‌که‌ی گریگور له نیگای ئه‌وانی دیکه
بپاریزیت. ئیدی گهر ته‌نانه‌ت دنیا‌ش سارد بووایه بو
ساتیک له‌پیش په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌مایه‌وه و هه‌واکه‌ی به‌قولی
هه‌له‌مژی. به‌خوی و ئه‌و ریکردن و هه‌راوزه‌نایه‌یه‌وه
رۆژی دوو جار گریگوری ده‌توقاند. گریگوریش له
سه‌ره‌تاوه تا کوتایی له‌ژیر قه‌نه‌فه‌که‌دا هه‌له‌له‌رزی و
چاکیش ده‌یزانی، که بیگومان ئه‌و حاله‌ی به‌سه‌ر گریگوردا
نه‌ده‌هینا، گهر له توانیدا بووایه له ژووریکدا، که
گریگوریشی تیا‌دایه، به‌په‌نجه‌ره‌ی داخراوه‌وه بمینیت‌ه‌وه.

جاریکیان، هه‌لبه‌ت مانگیک به‌سه‌ر ر‌موزنبووی گریگوردا
تیپه‌ر بووبوو و ئیدی بو خوشکه‌که‌شی هوکاریک له ئارادا
نه‌ما‌بوو سه‌باره‌ت به‌رووخساری گریگور سه‌راسیمه
ببیت، که‌میک زووتر له رۆژه‌کانی دیکه هات و به‌سه‌ر
گریگوردا هات، له‌کاتی‌دا بیجووله و عه‌مودی و
به‌چه‌شنیکی ترسه‌ه‌ژین وه‌ستا بوو و له په‌نجه‌ره‌که‌وه
ته‌ماشای ده‌ریی ده‌کرد.

ئه‌وه بو گریگور شتیکی چاوه‌روانه‌کراو نه‌ده‌بوو گهر
خوشکه‌که‌ی نه‌هاتبا‌یه‌ته ژووری، چونکه به‌م دۆخه‌یه‌وه
بووبوو به‌ربه‌ستی ئه‌وه‌ی خوشکه‌که‌ی بتوانیت
ده‌سته‌جی په‌نجه‌ره‌که بکاته‌وه. به‌لام نه‌ک ته‌نها ته‌واو

هاته ژووره وه، به لكو داچله كي، رايكرده دهره وه و
دهرگاكي داخست: گهر غهريبه يهك له ويادا بابه،
وايده زاني گريگور خوي لي ماتداوه و ويستويه تي
په لاماري بدات. هه لبت گريگور دهستبه جي خوي له ژير
قه نه فه كه دا حه شاردا، به لام ناچار بوو هه تا نيوده رو
چاوه ري بيت، هه تا خوشكه كي هاته وه و له گهل نه وه شدا
له جاره كاني ديكه زور شله ژاو تر بوو.

ئيدي نه وه ي ليكدايه وه، كه هيشتا بو خوشكه كي
ديمه نيكي سهخت بوو و هه رواش دهمايه وه و حه تمه ن
ده بابه زوريش له خوي بكات، ته نها له ديمه ني نه وه به شه
بچكوله يه ي جهسته ي هه لنه يهت، كه له ژير قه نه فه كه وه
دهرده كه وت. بو نه وه ي له و ديمه نه ناقولايه ي خوي
بيپاري زيت - هه لبت بو نه وه كاره چوار كاتر مي ري
به سه ربرد - سه رچه في سه ر قه نه فه كه ي دابوو به پشتي
خوي دا و به شيويه ك، كه به ته واوي داپوش را بوو و
خوشكه كي، ته نانه ت كاتي ك ده چه ميشه وه، نه يده تواني
بيبينيت. گهر نه وه سه رچه فه به را ي خوشكه كي پيوستي
نه كردايه، نه وا ده يتواني بو گريگوري لي بكاته وه، چونكه
نه وه شتي كي روون بوو، كه ناشيت گريگور بو رابواردني
خوي به و جوړه خوي به ندبكات. به لام خوشكه كي
سه رچه فه كه ي له جي خوي جي هيشت و ته نانه ت گريگور
باوه ري وا بوو نيگايه كي سو پاسگوزاري له خوشكه كي دا
به ديكر دبيت، چونكه جاري ك سه ري له ژير سه رچه فه كه وه

دهر خست تاكو ببینیت، ئاخو خوشكه كه ی نه و گورانكاریه
چون وهرده گریت.

له چوارده پروژی سه ره تادا دایک و باوکی چاویان به رای
نه دهات بینه ژووری و زوو زوو گوئی له وه ده بوو، كه
چه ندیک ره زامه ندی و رایان له سهر نه و كاره بوو، كه
نیستا خوشكه كه ی رایده په راند، له كاتیکدا نه وان هه تا بهر
له نیستا له خوشكه كه ی نارازی بوو بوون، چونكه به
كچیک بیسوود و بیفه ره هاتبووه پیش چاویان.

به لام نیستا هه میسه دایكیشی و باوكیشی له بهر ده رگای
گریگور چاوه پروان ده بوون، له كاتیکدا خوشكه كه ی
خه ریکی پاكرکاری ژووره كه ی گریگور ده بوو و له گهل
ده شهاته ده ری، ده بایه به كتومتی باسی ژووره كه یان بو
بكات، ئاخو گریگور چی خواردووه، ئاخو نه جار هیان
هه لسو كه وتی چون بووه، یان ئاخو ههستی به ئاماژه یه کی
چاكبوونه وه كردووه. بو زانیاریتان دایکی دهیه ویست بهم
زووانه سهردانی بكات، به لام باوك و خوشكه كه ی له بهر
چه ند هوكاریکی ژیرانه نه یانده هیشت و كاتیکیش به دهنگی
بهرز هاواری لیده كردن: «لیمكه رین برۆم بو لای گریگور،
خو نه و رۆله به ده بخته كه ی خۆمه! ئیدی تیناگهن، كه
ده بیت بچمه لای؟»، پاشان گریگور واید ه زانی کاریکی
هیند خراپ نییه، دایکی بیته ژووره وه، بیگومان هه موو
پوژیک نا، به لام ههفته ی جاریك؛ خو دایکی له هه موو
شتیک باشتتر حالی ده بوو وهك له خوشكه كه ی، كه

سەررەپای ئەو ھەموو غێرەتە ی ھێشتا ھەر مندال بوو و
رەنگیش بوو ھەر لەبەر ساکاری ھزری ئەرکیکی وا
سەختی گرتییە ئەستۆی خۆی.

ھیواکە ی گریگۆر بۆ بینینی دایکی زوو ھاتە دی.

لەبەر خاتری دایک و باوکی، گریگۆر نەیدەویست بەرۆژ
لەبەر پەنجەرە کە دا دەرکەوێت، بەلام نەشیدەتوانی بەباشی
لەسەر ئەو چەند مەتر دووجا ئەرزە ی ژوورە کە دا
ھاتوو چۆبکات. بە زەحمەتیش بەرگە ی بۆ پالکەوتنە
ئارامەکانی شەوان دەگرت. زۆریشی نەخایاند چیدی کە
کەمترین چیژ چییە لە خواردنی نەدەبینی. بەو شیوە یە بۆ
خۆخلافاندن خوی بەو ھەو ە گرت، لەسەر بۆ ئەو سەر بە
دار و دیوارە کە دا ھەلگەرێت. بەتایبەتی ھەزی لیبوو بە
تەوقی سەری سەقفە کە ھە بلکێت؛ ئەمە یان ھەستیکی تەواو
جیاوازی ھەبوو ھەک لەو ە ی لەسەر ئەرزە کە درێژبێت.
ھەناسەدانیک ی سەر بەستتری ھەبوو. گوژم و تەزوویەکی
کەم بەناو جەستەیدا دەھات. ئیدی لە خافلی خۆیدا، لەگەل
ھەستی کە نزیک لە بەختەو ەری، گریگۆر بۆ مایە ی
سەرسامی خۆی، خۆی بەردە داو شلپە ی لە ئەرزە کە
ھەل دەساند. بەلام ئیستا زۆر جیاواز لە جارێ دەسەلاتی
بەسەر جەستەیدا ھەبوو و تەنانەت لە کەوتنیک ی ئاوەھا
بەرزیشدا نەیدەھێشت زیانی پێ بگات. دەست بەجی
خوشکە کە ی ھەستی بەو گەمە نوێیە کردبوو، کە گریگۆر
بۆ خۆی دۆزیبوو ەو ە - کە بەسەر دار و دیوارەکاندا

دهخشا لیره و لهوی ئاسه‌واری لینگاییه که تیره‌ییه‌که‌ی
له‌دوای خویه‌وه جیده‌هیشته - و ئیدی ئاله‌ویادا
خوشکه‌که‌ی بیرى له‌و کرده‌وه هه‌تا گه‌وره‌ترین راده
زهمینه‌ بۆ خو‌خشکینه‌که‌ی گریگور خوشبکات و نه‌و
موبیلیاتانه‌ دووربخاته‌وه که به‌ربه‌ست بوون، به‌تایبه‌تی
میز و که‌نتوره‌که‌.

به‌لام ئیستا له‌ توانایدا نه‌بوو به‌ته‌نها به‌و کاره‌ هه‌ستیت.
زاتیشی نه‌ده‌کرد داوای کومه‌ک له‌باوکی بکات. بیگومان
کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ش یارمه‌تی نه‌ده‌دا. نه‌گه‌رچی نه‌م
تازه‌یه‌یان له‌دوای رۆیشتنی خزمه‌تکاره‌که‌ی پیشوو
خو‌راگرییه‌کی بو‌یرانه‌ی نواندبوو، به‌لام تکای کردبوو،
رپی پی‌ بده‌ن ده‌رگای مه‌ته‌به‌خه‌که‌ به‌رده‌وام کلیل بدات و
ته‌نها بۆ حاله‌تی تایبه‌تی بیکاته‌وه. به‌و شیوه‌یه
خوشکه‌که‌ی هیچی دیکه‌ی بۆ نه‌مایه‌وه، جگه‌ له‌وه‌ی له‌
کاتیکدا دایکی به‌ینیت، که‌ باوکی له‌ماله‌وه‌ نییه‌.

دایکی به‌هات و هاواریکه‌وه، که‌ پرپوو له‌ شادمانی خو‌ی
له‌ کاره‌که‌ گورج کرد، به‌لام له‌به‌ر ده‌رگای ژووره‌که‌ی
گریگوردا زمانی شکا. بیگومان سه‌ره‌تا خوشکه‌که‌ی
سه‌یری ناو ژووره‌که‌ی کرد، ئاخۆ هه‌موو شتیک ته‌واوه.
ئینجا رپی به‌ دایکی دا بیته‌ ژووری. گریگوریش به‌
په‌له‌په‌ل په‌تۆکه‌ی به‌تۆپه‌لێک چرچ و لوچی قوله‌وه‌ دابوو
به‌خویدا. له‌ سه‌رچه‌فیک ده‌چوو به‌رپیکه‌وت درابیت به‌سه‌ر
قه‌نه‌فه‌یه‌کدا. گریگور نه‌مجاره‌شیان قیروسیای کرد له‌ژیر

په توكه وه سهره تاتكى نه كات. ناماده بوو دهستبردارى
ته ماشايه كى دايكى بيت و خوشحال بوو سهره پر اى همو
شتيك هاتبوو.

خوشكه كى گوتى: «وهره وهره، ناتوانيت ببينيت». و
ديار بوو دهستى دايكى گرتبوو. گريگور كوى ليوو،
چون نهو دوو ئافرده ته لاوازه نهو كه نتوره قورس بيان
له جى خوى دوور خسته وه و چونيش خوشكه كى وهك
هميشه زورينه ي زحمه ته كى له خوى دهگرت، بى
نه وهى گوپرايه لى ئاگاداريه كانى دايكى بيت، كه دهرسا
كه كه كى عه زىتى خوى بدات. وه ختيكى زورى خياند
له پاش چاره كه سه عاتيك ئيش دايكى گوتى، چاتره
كه نتوره كه له وى جيبه لىن، له بهر نه وهى يهك ئيجگار
قورسه و له پيش گه يشته وهى باوكياندا ته واو نه ده بوون
و گهر كه نتوره كه له ناوه راسى ژووره كه دا بيت، نه وا
هموو ريگاكان له گريگور دهگيران، دووه هميش مسوگر
نه بوو، ئاخو به دوور خسته وهى موبيلياته كان پياوه تى
له گهل گريگور دهكهن ياخود نا. دهى گوت: «بهلكو وا دبه
پيش چاوم به پيچه وانه كى به خته وهر بيت و ديمه نى
چولى بهر ديواره كه دلم تهنگ دهكات. ئيدى تيناگه م بوچى
گريگوريش هه مان هه سى نه بيت. له كاتيكدا نهو له ميژه
له گهل ژووره كهيدا ئاشنايه و لهو ژووره به تاله دا هه ست
به ته نهايى دهكات.» پاشان زور به نه سپايى، نزىك له
چرپاندن، وهك نه وهى نه يه وىت گريگور، كه هه ر به

جیگه کەشی نە دە زانی، تەنھا گوئی لە دەنگیشی نەبیت، چونکە لەو دە دنیا بوو کە لە مانای وشەکان تیناگات، بەردەوام بوو: «مەگەر بە دوورخستنهوهی مۆبیلیاتەکان ئەو نیشان نادهین، کە هەموو هیوا یەکی چاکبوونەوهیمان لە دەست داوه و تەسلیمی چارەنووسیمان کردووه؟ من باوەرم وایه، باشتترین شت ئەو یە ئیمه ژوورەکە ی کتومت لە دۆخی جارانی دا رابگرین، تاکو گرێگۆر، کە گەرایهوه، هەموو شتەکان وەک خۆی ببینیتهوه و بتوانیت رابردوو ئاسانتر لە یاد بکات.»

بە بیستنی ئەو وشانە ی دایکی، گرێگۆر پە ی بەوه برد، کە کەمووکۆری هەموو گفتوگۆ یەکی ئادهمی، لە گەل ژیا نه یەکنه وایه کە ی لە نیوندی خیزانه کەیدا عەقلیان لە ماوه ی ئەو دوو مانگە دا شیواندبوو. ئەگەر نا چۆنی لیکبدا یه تەوه، کە ئاخۆ لە بەر چی هۆ یە ک ئەم بە راستی داوای چۆلکردنی ژوورە کە ی بکات. ئایا بە راستی ئارەزووی لیبوو ژوورە گەرمه رەحە تە کە ی، کە بە مۆبیلیاتی میراتی رازینرا بووه وه، بکاته ئەشکە و تیک، تاکو بتوانیت بە ئازادی خۆ ی بە هەموو ئاراسته کاندای کیش بکات، بە لام شانە شانی بیرچوونەوه یەکی سەرلە بەری خیرای رابردووی ئادهمی؟

خۆ ئیستاش لە بیرچوونەوه گەلیک دوور نەبوو و تەنھا دەنگی دایکی، کە لە میژ بوو بەر گوئی نە کە وتبوو، بە خە بەری هینابوو وه.

نه ده بایه هیچ شتیک دوور بخړیته وه؛
ده بایه هم موو شتیک وهک خوی بمینیته وه.

نه یده توانی ده سته رداری نهو کاریکه ریبه باشانه بیت، که
موبیلیاته کان هه یانبوو له سهری. خو نه گهر له پیش
خو خشکینه بیماناو بیسووده کانیدا بهر به ستیش بوونایه،
نهوا هه زیانیکي نهو تو یان نه بوو، به لکو سوو دیکي
گه وره یان ده به خشی.

به لام نه فسووس خوشکه که ی خاوه نی رایه کی جیاواز
بوو. خووی به وه وه گرتبوو (بینگومان ناهه قیشی نه بوو) له
مشتوو مره کاندا له سهر نهو مه سه لانه ی په یوه نندیان به
گریگوره وه هه بوو، وهک نوینه ری گریگور پووبه پرووی
دایک و باوکی بیته وه، ئیدی لیزه شدا ئاموژکاریه که ی
دایکی وهک هوکار بهس بوو بو نهوه ی جهخت نهک ته نها
له سهر دوور خسته وه ی که نتور و میزه که بکات، وهک
سهره تا به فکریدا هاتبوو، به لکو فکر له دوور خسته وه ی
سهرجه می موبیلیاته کان جگه له قه نه فه که بکاته وه... شتیک
که گریگور مه حال بوو بتوانیت ده سته رداری بیت.
بینگومان هوکاری نهو داوایه ی خوشکه که ی ته نها
نه ده گه رایه وه بو سه سه ختییه کی مندا لانه یاخود بو نهو
متمان به خو بوونه ی، که به شیوازیکی سهخت و
چاوه روانه کراو به دهستی هینابوو. خوشکه که ی تیپینی
نهوه ی کردبوو، که گریگور بو هه لگه ران به سهر دار و
دیواره کاندا پیوستی به جی هه بوو و موبیلیاته کانیش به

پیچه وانه وه هه تا چاو برکات هیچ سوودیکیان بو گریگور
 نه بوو. به لام رهنگیش بوو ههستی خه یالی کچانیش لهو
 ته مه نه دا، که هه موو هه لیک بو ئاسووده یی ده قوزنه وه،
 رولیکیان بینیییت. رهنگ بوو به وه ویه وه گریته ی خوشکی
 مه یلی له وه بوو بییت، دۆخی گریگور سامناکتر په خش
 بکات، تاکو بتوانییت پتر بو گریگور بکات. چونکه ئیدی
 جگه له گریته هیچ مروقیکی دیکه زاتی نه ده کرد سهر به
 ژووریکدا بکات، که گریگور به ته نها حوکی دیواره
 به تاله کانی ده کرد.

له بهرئه وه دایکی، که لهو ژوورهدا له تاو نا ئارامی دوودل
 ده یواند، بیده نگ ده بوو و به پیی توانای له هینانه
 دهره وه ی که نتوره که دا کومه کی خوشکه که ی ده کرد،
 نه ی توانی په شیمانی بکاته وه. ئیستا گریگور ده ی توانی تا
 راده یه ک ده سته بهرداری که نتوره که بییت، به لام ده بایه
 میزی نووسینه که بمینیته وه. به لام ههر له گهل ئافره ته کان
 بهو که نتوره وه، که به نقه نقه وه خویان لیگیر کربوو،
 ژووره که یان به جیهیشت، گریگور سه ری له ژیر
 قه نه فه که وه دهره ینا، تاوه کو بینیییت، که به چی شیوه یه ک
 ده توانییت به ئاگاو چه زهره وه فریابکه وییت رییان لیبگرییت.
 به لام بو نه گبه تی یه که م که س دایکی گه رایه وه، له کاتی که دا
 گریته له ژووری ته نیشتدا که نتوره که ی له باو ده ش گرتبوو
 و به ته نها بهم دیو و ئه و دیودا ده یسوراند، بیگومان
 بیئه وه ی له جیی خوی بیجولینییت. به لام دایکی له دیمه نی

گریگور رانه هاتبوو. دهکرا به رووخساری نه خوش
بکه ویت، هر بویه ش گریگور له ترسدا پشتا و پشت هه تا
ئو سه ری دیکه ی قه نه فه که کشایه وه دواوه، به لام له
دهسه لاتی ئه ودا نه ما و په توکه ی له پیشه وه که میک خزا.
هینده بهس بوو بو به ئاگاهینه وه ی دایکی. دایکی له گو
که وت، بو ساتیک به بیده نگي وه ستا و پاشان گه رایه وه
بو لای گریته.

نه گه رچی گریگور چه ندین جار به خوی ده گوته وه، که له و
ئانوساته دا هیچ شتیکی نائاسایی رووی نه ددها، به لکو
ته نها جیگورکی به چه ند موبیلیاتیک دهکرا، ده بایه دان
به ودها بنیت، که ئه و هاتن و چوونه ی ئه و ئافره تانه، هاوار
و بانگه چکولانه کانیا و کره کری موبیلیاته کان له سه ر
ئه رزه که وده هه راوزه نایه ک ده هاته پیش چاوی، که چوار
دهوری گرتبیت و هه رچه ندیش قاچ و سه ری به
جهسته یه وه دهنوو ساند، ده بایه ناچارانه به خوی بلیت، که
چیدیکه بهرگی هه موو ئه و شتانه ی نه ده گرت.

ژوو ره که یان لی چول ده کرد، هه موو ئه و شتانه یان لی
ده ستاند، که لای ئازیز بوون. ئه و که نتوره یان که بر به نگ
و مشار و شت و مه که کانی دیکه ی تیادابوو، بردبووه
ده ری ئیستاش ئه و میزی نوو سینه یان تاودابوو یی، که
له میژبوو جیی خوی له سه ر ئه رزه که خوش و توند
کردبوو. هه موو ئه رکه کانی سه رده می خویندنی ئابووری
و ناوه ندی و ته نانه ت سه ره تایشی له سه ر ئه و میزه

نووسیبوووهوه. ئیدی لهو کاته دا بهراستی وهختی ئهوهی
نهبوو له نیازه پاکهکانی ئهوه دوو ژنه بکولیتهوه، که
وهخت بوو وجودیاتی لهیاد دهکرد، چونکه لهماندووویهتیدا
کارهکه بیدهنگ بهریوه دهرویششت و تهنها تهپهی پیمان
دههات.

بهو شیویه گریگور دهپهپیه دهروهوه. لهو ساته دا دوو
ئافرهتهکه له ژوورهکهی تهنیشتا خویان به میزهکهوه
گرتبوو، تاوهکو پشوویهک بدهن. گریگور چوار جار
ئاراستهی خوی گوری، بهراستی نهیدهزانی سهههتا کام
له شتهکانی رزگار بکات. به دیواره پرووتهن کراوهکهوه
وینهی خانمهکه کهوته بهرچاوی که له بهرگی چهرمدا بوو.
به پهله پییههلهگهرا و خوی به شووشهکهوه نووساند.
شووشهکهی جهستهی راگرتبوو و سوکنایی ده دا به زگی
گه رمبووی. ههلبهت لانی کهم کهس ئهم وینهیهی نهدهبرد،
که گریگور ئیستا به تهواوی دایپوشیبوو. سهههری سوراند
و پرووی کرده دهههراگی ژوورهکهی، بو ئهوهی له
گهرا نهوهیاندایا چاودیری ژنهکان بکات.

زوریان پشوو به خویان نه دا و زوو گهرا نهوه. گریتیه
دهستی له دایکی ئالاندبوو و وهخت بوو ههلیدهگرت.
پاشان تهماشای چواردهوری خوی کرد و گوتی: «ئنجایا
کامهیان بهرین؟»، ئالهویادا نیگیان تووشی بوو به نیگی
گریگورهوه به دیوارهکهوه. ههلبهت بههوی ئامادهگی
دایکییهوه گریتیه ئارامی خوی لهدهست نه دا، دهموو چاوی

به سهر دايكيدا چه مانده وه، بۆ ئه وهى دايكى چيديكه له دهورى خوى نه روانيت و به دهنگيكي لهرزوك و خالى له تيفكرين گوتى: «وه ره، با بۆ ساتيك بگه پيينه وه بۆ ژوورى ميوانه كه.»

نيازى گريته بۆ گريگور ئاشكرا بوو. دهيويست دايكى بپاريزيت و ئيدى گريگور له ديواره كه راونيت. ئيدى لاني كه م دهيتواني بۆ خوى هه ولبدات راوى بنيت!

گريگور له سهر وينه كهى دانىشتبوو و له دهستى نه ده بووه وه. پيى باشتى بوو خوى بۆ ده مووچاوى گريته هه لدات، وهك له وهى وينه كهى به دهسته وه بدات.

به لام وشه كانى گريته ئاراميان له دايكى برى. دايكى رويشته ئه ولاوه و په له يه كى زه به لاحى قاوه يى به سهر ديواره كه وه بهرچاو كه وت. بهرله وهى هه ست به وه بكات كه ئه وهى ده يبينيت گريگوره به دهنگيكي گر هاوارى لى هه ستا: «هاوار خودا، هاوار» و وهك ئه وهى ده ست له هه موو شتيك بشوات، خوى دا به سهر قه نه فه كه دا و جوله ي لىبرا. خوشكه كهى مستى هه لبرى و به موره وه گوتى: «گريگور، له گه ل تومه!». له ساتى

رموزنبوونه كه يه وه ئه وه يه كه م قسه ي بوو، كه راسته وخو له گه ل گريگوردا كردبووى. خوشكه كهى رويشته ژووره كهى په ناوه، تاكو ته را ييه ك بهينيت دايكى له و بيهوشيه پى زيندوو بكاته وه. گريگوريش دهيوست كومه ك بكات - بۆ رزگار كردنى وينه كه هيشتا وهختى

مابوو - به لام توند به شووشه که وه نووسابوو ده بایه به
 قوهت خوی لی بیسینیت. ئیدی ئه ویش رویشته
 ژووره که ی ته نیشته وه، وهک ئه وهی له توانایدایت به
 جوړیک له جوړه کان ئاموژگاریه کی خوشکه که ی بکات،
 وهک جاری جاران. به لام ناچار بوو بیئیش له پشتیه وه
 بوه ستیت، له کاتیکدا خوشکه که ی له چه کمه جه و دولا بی
 جیاواز جیاوازا ده گه را. که ئاوری دایه وه داچله کی. بتلیک
 به ربووه و پارچه پارچه بوو. پارچه یه کی شووشه
 ده موچاوی گریگوری زامدار کرد. دهرمانی ناو بتله که
 به سهریدا پرژهی کردبوو و دیچووزانده وه. بی دواکه وتنی
 زیاتر گریته هینده ی له ده ستیدا جیگای هه بوو بتلی
 هه لگرت و گه رایه وه لای دایکی. دهرگا که ی به قاچ
 داخسته وه. ئیستا گریگور دهرگای له سهر داخرا بوو و
 نه ده گه یشته دایکی، که رهنگ بوو له بهر خه تای ئهم ئیستا
 له مهرگه وه نزیک بیت. گریگور بوی نه بوو دهرگا که
 بکاته وه. نه یده ویست خوشکه که ی، که ده بایه لای دایکی
 بمینیته وه، هه لفریونیت. ئیستا هیچ کاریکی دیکه ی نه بوو
 جگه له چاوه روانی. له تاو خهم و خه فته و گونا هدا، که
 به سهر خویدا ده هینا، که وته پیه ه لگه ران، به سهر هه موو
 شتیکدا هه لگه را، دارودیوار، موبیلیات و سه قفی ژووره که
 و ئیدی وه ختیک له سهر لیثیواویدا سهری گیژی خوارد و
 ته واوی ژووره که ی له پیشچاوی سورا، به ربووه و دای
 به ناوه راستی میزه گه وره که دا.

ساتیکی کورت به سه رچوو و گریگور مات له ویادا
که وتبوو، ده وروبهری بیدهنگ، رهنگ بوو نه ودهی
ئاماژیه کی باش بیت. له و کاته دا جه ره سی دهرگا که لیبدا.
بیگومان کچه خزمه تکاره که له مه تبه خه که دا خوی به ند
کردبوو له بهرئه وه ده بایه گریته بروات دهرگا که بکاته وه.
باوکی بوو. «چی رووی داوه؟» یه که م کومه له وشه بوون،
که به ده می باوکیدا هات. هه لبه ت روو خساری گریته
هه موو شتیکی بو ئاشکرا کردبوو. گریته به دهنگی
کپه وه وه لامی دایه وه. دیار بوو ده موچاوی نووساندبوو به
سینگی باوکیه وه: «دایکم بورایه وه، به لام ئیستا حالی
باشتره، گریگور هه لهاته دهری.»

باوکی گوتی: «خوم ده مزانی. هه میسه پیم نه ده گوتن!
به لام ئیوهی ئافرهت ناتانه ویت گوی بگرن.»

لای گریگور ئاشکرا بوو که باوکی په یامه کورته که ی
گریته ی به هه له ته فسیر کردبوو و پیی وابوو گریگور
توندوتیژی نواندوووه. له بهرئه وه ئیستا پیویست بوو
گریگور هه ولبدات دلی باوکی نه رم بکاته وه، چونکه بو
هوشیار کردنه وه ی باوکی نه وه ختی هه بوو نه توانا. به و
شیوه یه هه لهاته بهر دهرگا که و خوی پیوه نووساند، بو
ئه وه ی باوکی له گه ل پیخستنی بوناو ژووری پیشه وه دا
ببینیت، که گریگور نیازی هه یه ده سته جی بگه ریته وه ناو
ژووره که ی خوی و پیویست ناکات راوی بنیته وه نه وی،
به لکو ته نها پیویست ده کات یه کیک دهرگا که ی بو بکاته وه،

ساتيکي کورت به سه رچوو و گريگور مات له ويلادا
 که وتبوو، ده وروبه ري بيدهنگ، رهنگ بوو نه وهی
 ئاماژه يه کی باش بیت. له و کاته دا جه ره سی ده رگا که ليندا.
 بيگومان کچه خزمه تکاره که له مه تبه خه که دا خوی به ند
 کردبوو له به ره وه ده بایه گريته بروات ده رگا که بکاته وه.
 باوکی بوو. «چی پرووی داوه؟» يه که م کومه له وشه بوون،
 که به ده می باوکیدا هات. هه لبت پروو خساری گريته
 هه موو شتيکی بو ئاشکرا کردبوو. گريته به ده نگیکی
 کپه وه وه لامي دایه وه. دیار بوو ده موچاوی نووساندبوو به
 سينگی باوکیه وه: «دایکم بورایه وه، به لام ئیستا حالی
 باشتره، گريگور هه له اته ده ری.»

باوکی گوتی: «خوم ده مزانی. هه میشه پیم نه ده گوتن!
 به لام ئیوهی ئافرهت ناتانه ویت گوی بگرن.»

لای گريگور ئاشکرا بوو که باوکی په یامه کورته که ی
 گريته ی به هه له ته فسیر کردبوو و پیی وابوو گريگور
 توندوتیژی نواندوووه. له به ره وه ئیستا پیویست بوو
 گريگور هه ولبدات دلی باوکی نه رم بکاته وه، چونکه بو
 هوشیار کردنه وهی باوکی نه وه ختی هه بوو نه توانا. به و
 شیوه یه هه له اته بهر ده رگا که و خوی پیوه نووساند، بو
 نه وهی باوکی له گه ل پیخستنی بوناو ژووری پیشه وه دا
 ببینیت، که گريگور نیازی هه یه ده سته جی بگه ريته وه ناو
 ژووره که ی خوی و پیویست ناکات راوی بنیته وه نه وی،
 به لکو ته نها پیویست ده کات يه کی که ده رگا که ی بو بکاته وه،

ئیدی ئەمیش دەستبەجی لە ژوورەکەى خۆیدا ون
دەبیتەو.

بەلام باوکی لە فەزایەکدا نەبوو هەست بەو جۆرە
وردهکارىيانە بکات. لەگەڵ هاتنە ژوورەویدا «ئاھ» یکی
لى هەستا، بەلام بە دەنگیک کە هەمانکات تۆرە و
شادمانیش دەهاتە بەرگوى. گریگۆر سەرى لە دەرگا کە
کردهو و ڕووبەرووی باوکی بەرزى کردەو. بەراستى
باوکی بەو شیوەیە نەهینابوو پێش چاوى خۆى ... بەو
چەشنەى کە لەویدا دەستابوو. بەلام گریگۆر لەبەر
ئەتوارە نوێیەکەى، کە پێهەلگەران بوو بەسەر
دارودیواردا، نەیتوانیوو ئاگادارى ڕووداو و گۆرانکارییە
نوێیەکانى ناو تەواوى مالهە کە بێت. ئەگەر بێتە سەر
راست دەبایە بۆ ڕووداوى نوێی لەو جۆرە ئامادە بێت.
سەرەرای ئەوەش ... سەرەرای ئەوەش ئەو هیشتا هەر
باوکی بوو؟ هەمان ئەو پیاوہى کە ماندوو لە ناو
جیگا کەیدا نغزو بووبوو، لەکاتی کدا گریگۆر بۆ گەشتە
بازرگانییەکانى کەوتبوو ڕى؟ هەمان ئەو پیاوہى، کە
کاتیک گریگۆر لەسەر ئیش گەرابوو، ئەو لەناو بەرگی
خەودا و لەسەر کورسییەک پالى دابوو و بەو جۆرە
پیشوازی لى کردبوو. پیاویک، کە تەنانەت لە توانیدا
نەبووبوو هەستیتە سەرپى، بەلکو بۆ ئاماژەپیکردنى
خۆشحالییەکەى دەستى هەلبریوو؟ تەنها لە چەند
پیاوسەیهکی دەگمەندا، کە لە چەند یەکشەممەیهک و بۆنەو

جه ژنيكي سالدا له مابه يني گريگور و دايكي، كه خوي
له خوياندا هيواش رييان ده كرد، خوي له ناو مانتويه كدا
كوشمه له كردبوو و به گوچانيكه وه هيواش ريياش ريي
كردبوو و كاتيک ويستبووي قسه يه ك بكات، هه ميشه
له جي خوي وه ستابوو و هاورپيگاكاني له خوي
كو كردبوو وه.

به لام ئيستا قيت و قنج بوو، له پوښاكيكي فهرمي شيندا به
دوگمهي زيړينه وه، وهك هه موو فهرمانبه ريكي بانكه كان.
له سهر و يه خهي كراسه كه يه وه به غبه غه يه كي پان له ژير
چه ناگه يه وه دروست بوو بوو. نيگاشي له ژير برو
بژه كانيه وه له ناو چاو زيندوو و به ناگاكانيه وه
دهرچوو بوو. قره سپيه كاني، كه هه ميشه شل و شيواو
بوون، زور ريكوپيک و به ته كبير شانه كرابوون و بريقه يان
دهدايه وه. بيړيه كه ي، كه مونوگراميكي بانكه كه ي له سهر
بوو، به هيليني كه وانه يي له م سهر بو ئه و سهر ي
ژووره كه فريدايه سهر قه نه فه كه. دهستي خسته ناو
گيرفاني پانتوله كه يه وه و داويني چا كه ته دريژه كه ي كه و ته
دواوه، به ده موچاويكي سهر سه خته وه به ره وپيري گريگور
رؤيشت.

دياره خوشي نه يده زاني نيازي چي هه يه. به لام هيچ نه بيت
پتیه كاني نائاساييانه هه لده بري و گريگوريش به پانتايي
بني پوستاله كاني سهر سام بوو. به لام گريگور به وه وه
نه وه ستا، خو هر له يه كه م روژي ژيانه نوييه كه يه وه

دهیزانی، که باوکی پیی وایه، گریگور له مه به دوا هه تا
 توندوتیژ بیت له گه لیدا که مه. ئیدی بهو شیوهیه به پیش
 باوکیدا رابورد، کاتیک باوکی ده وهستا ئه میش جولهی
 له خوی ده بری و کاتیکیش باوکی ده جولایه وه، ئه میش
 په له پهلای پی ده که وته وه. بهو شیوهیه چهند سوریکیان
 به ده وری ژووره که دا لیدا، به بی ئه وهی شتیکی ئه وتو
 روو بدات. له بهر خاو و خلیچکیه که یان هه رگیز له وه
 نه ده چوو راوی بنیت. هه ر له بهر ئه وهش جاری گریگور
 له سه ر ئه رزه که مابوو وه، چونکه ده ترسا باوکی
 پینه لکه رانی گریگور به سه ر دیواره کاندای به کرداریکی
 خه راپه له قه له م بدات. به لام ده بایه گریگور ئه وهش
 به خوی بلیت، که چیدیکه به رگهی ئه و راکه راکهی
 نه ده گرت. چونکه ده بایه له گه ل هه موو هه نگاویکی باوکیدا
 کومه لیک جووله بکات. به ره به ره هه ناسه ته نگیه که ی لی
 دیار بوو، چونکه هه ر جاری جارانش خاوه نی
 کوئه ندامیکی هه ناسه نه بوو بوو، که جیی متمانه بیت. که
 له ویادا لاره لاری بوو تاوه کو توانا و هیژ بو هه له اتن
 کو بکاته وه، چاوه کانی به ئاسته م کراوه بوون، له بیهوشی
 خویدا بیرى له هیچ جوړه خوړزگارکردنیکى دیکه
 نه ده کرده وه جگه له هه له اتن، هه ر له بیرى کردبوو که ئه م
 هه موو دار و دیواره له ویادا چاوه ری ئه م ده که ن. به لام
 دیواره کانی ئیره به موبیلیاتی تیژ و سوچاوی چنرابوون.

له وکاته دا شتیک به تهنیشتیدا پهری و دای به ئهرزه که دا و
به بهرده میدا تل بووه وه. سیویک بوو. دانه یه کی دیکه ش
به دوایدا پهری. گریگور له ترساندا له جیی خویدا
وه ستابوو. ئیستا ههلهاتن سوودی نه بوو، چونکه باوکی
بریاری دابوو بومبابارانی بکات.

له سه به ته ی میوه که وه گیرفانه کانی پر کردبوو و له
گریگوری دهگرت، بی ئه وه ی به وردی نیشانه ی لی
بگریت. سیو له دوا ی سیو. ئه و سیوه چکوله سوورانه
به سهر ئهرزه که دا تلیان دهخوارد و دهیاندا به یه کدا، وهک
ئه وه ی بارگاوی بووبن. سیویک به ئه سپایی به سهر پشتی
گریگوردا تیغی کرد، به لام زیانی پی نه گه یاند. به لام
سیویکی دیکه، که دوا ی ئه مه یان تورپی دا، ریک چوو وه ناو
پشتی گریگوره وه. گریگور ویستی بروات، وهک ئه وه ی
بتوانیت به گورینی جیگا که ی ئازاره بیوینه و له ناکاوه که
له ناو به ریت. به لام وهک ئه وه وابوو به ئهرزه که وه
داکو ترابیت و له گومرایی ته واوی هوشیدا خوی
کیشایه وه.

له دوا هه مین نیگایدا بینی چون ده رگای ژووره که ی
کرایه وه و دایکی به هاتوها واره وه له پیش خوشکه که ی
هاته ده ری، ته نها به کراسیکه وه، چونکه خوشکه که ی
جله کانی لی دامالیبوو، بو ئه وه ی له بی هوشییه که یدا ری
هه ناسه وه رگرتنی بو خوش بکات. دایکی به ره و پیری
باوکی رایکرد و به ریگا وه هه موو ئه و جلانه ی یهک له

دوای یهک لی دهخزایه خواری، که دوگمه و پشتینه‌کانی
کراپوونه‌وه. به هه‌له‌داوان به‌سهر پارچه‌جله‌کاندا خوی
به‌سهر باوکیدا دا و له ئامیزی گرت، سه‌رله‌به‌ر له‌گه‌لیدا
بوو به یهک. دهسته‌کانی به پشتهملی باوکی گریگوره‌وه
هه‌لواسی، بو ئه‌وه‌ی تکای پاراستنی ژیا‌نی گریگوری لی
بکات. به‌لام ئالیره‌دا ئیدی گریگور هیچی نه‌بینی.

به‌شی سیّه‌م

زامه سه‌خته‌کانی گریگور، که مانگیک زیاتر پیوه‌ی نالاند-
سیوه‌که وهک یاداشتیکی دیار له‌ناو گوشته‌که‌دا مایه‌وه،
چونکه کهس زاتی نه‌ده‌کرد دووری بخاته‌وه- له‌وه ده‌چوو
ئه‌وه‌ی ته‌نانه‌ت به‌بیر باوکی هینابیتته‌وه، که گریگور
سه‌ره‌پای سه‌روسیم دزیو و هیلنجینه‌که‌ی ئه‌ندامیکی
خیزانه‌که‌بوو، که نه‌ده‌بوو وهک دوژمن مامه‌له‌ی له‌گه‌دا
بکریّت، به‌لکوو ئه‌رکی سه‌ر شانی خیزانه‌که‌بوو بی
به‌سه‌ر دلی خویدا بنیّت و چاوی لی بی‌پوشیّت، هیچ شتیکی
دیکه‌نا جگه‌له‌چاوپوشین.

نه گره چي ئیستا گریگور توانای جووله ی بو هه میسه
 سنوردار بوو و ږدنگ بوو له مسهر بوو ته وسهری
 ژووره که وهک که منه مدامیک چه ند خوله کیکی پی بچیت-
 هه لکه ران به سهر دیواره که دا ته سلنه شتیک نه بوو بیري
 لی بکاته وه- ته واهه بری خراپ بوونی دؤخی تهن دروستی،
 ده سته وتیکی هه بوو، که به رای خوی جیگه ی زهره ره که ی
 گرتبووه وه: هه میسه ئیواران ده رگای ژووری میوانه که،
 ی هه میسه راهاتبوو سهره تا کاترمیریک هه تا دوو
 کاترمیر چاوی تیبریت، ده کرایه وه، به شیوه یه ک که به
 که وتووی له تاریکی ژووره که ی خویه وه دهیتوانی
 نه وای خیزانه که له سهر میزی روشن ببینیت و به
 پیچه وانه ی جارانه وه به موله تی هه مووان تا راده یه ک
 گویی له قسه کانیا ن بیت.

خوا ده زانیت که گفتوگو زیندووه کانی جارانیان نه مابوو.
 نه ر گفتوگویانه ی که گریگور له ژووری هوتیله کاند کاتیک
 به تامه زرویی و ماندوویی خوی فری دابوو سهر نوینه
 سارد و شیناره کان بیري لی کردبوونه وه. ئیستا
 گفتوگوکان ږدوتیکی هیمنیان له خویان گرتبوو. باوکی
 که میک پاش نانی ئیواره له سهر قه نه فه که خوی لی
 ده که وت. دایک و خوشکه که ی یه کدییان بو بیده نگی
 ناگدار ده کرده وه. دایکی سهر قالی درومانی ده بوو، به ژیر
 تیشکی گلوپه که دا ته واه ده چه مییه وه، بو دوکانیکی موده
 جلی ناسکی ژیره وه ی ده ووری. خوشکه که ی، که ئیستا

وهك فروشیار کاری دهکرد، ئیواران خوی فیری
تینووسی و فره‌نسی دهکرد، له‌پیناوی هه‌لیکیدا بو
به‌چنگه‌وتنی کاریکی باشت. هه‌ندیک جار باوکی به‌خه‌به‌ر
ده‌هات و وهك ئه‌وه‌ی نه‌زانیت که خه‌وی لیکه‌وتووه به
دایکی گریگوری ده‌گوت: «دیسانه‌وه ئه‌مرو چه‌ند
درومانی ده‌که‌یت!» و ده‌ستبه‌جی خه‌وی لیده‌که‌وته‌وه،
له‌کاتیکدا دایک و خوشکه‌که‌ی بزه‌یه‌کی ماندوو‌یان بو
یه‌کدی ده‌کرد.

باوکی به‌ چه‌شنیک سه‌سه‌ختیه‌وه ئه‌وه‌ی ر‌ه‌ت
ده‌کرده‌وه، به‌رگه‌ فره‌میه‌که‌ی له‌ ماله‌وه‌ش بگوریت.
له‌کاتیکدا جلی خه‌وی به‌سه‌ر عه‌لاکه‌که‌وه بیسوود شو
ده‌بووه‌وه، باوکی به‌ هه‌موو به‌رگه‌که‌یه‌وه له‌سه‌ر
جیگا‌که‌ی خوی پر‌خه‌ی خه‌وی ده‌هات، وهك ئه‌وه‌ی
هه‌میشه بو کار و خزمه‌ت ئاماده‌ بیت و هه‌ر لی‌ره‌ش
چاوه‌روانی ده‌نگی خاوه‌نکاره‌که‌ی بیت. به‌وه‌ویه‌وه به‌رگه‌
فره‌میه‌کانی، سه‌ره‌پای وردی و مشووری دایک و
خوشکه‌که‌ی، پاکژی خویان له‌ ده‌ست دا. گریگور هه‌ندیک
جار ته‌واو ئیواره‌که‌ی به‌وه به‌سه‌ر ده‌برد چاو له‌و جله
په‌لاویانه ببریت، به‌و دوگمه‌ زی‌رینانه‌وه، که هه‌میشه پاکژ
بوون و بریقه‌یان ده‌دایه‌وه. باوکی له‌و جلانه‌دا، سه‌ره‌پای
ئه‌و هه‌موو نا‌ره‌حه‌تیه‌یان، بو خوی به‌ ئارامی ده‌خه‌وت.
له‌گه‌ل کاتژمیر ده‌بوو به‌ ده، دایکی هه‌ولی ده‌دا به
ده‌نگیکی ئه‌سپایی باوکی به‌ خه‌به‌ر به‌ینیت و رازی بکات

بچینه سەر جیگاکی خوی، چونکه خو لهوی خهویکی
راستهقینه نه دهخهوت و باوکیشی، که دهبايه بهیانان
کاتزمیر شهش له دهوام بیت، پیویستی به خهویکی
راستهقینه بوو.

بهلام بهو سهرسهختیهوه، که لهوتهی ببووو فهرمانبه
تووشی بووبوو، ههمیشه ئینکاری لهوه دهکرد زیاتر
بمینیهوه، نهگهرچی بهردهوام خهوی لیدهکهوت و
لهسهر و نهوهشهوه به ئاستهم خوی پی دهجولا، تاوهکو
قهنهفهکه به سیسهمهکهی بگورپتهوه. ئیدی دایک و
خوشکهکهی با به ئارهزووی خویان به ئاگادارییهکانیان
تینان بو باوکی بهینایه، نهو چارهگیك به هیواشی سهری
دهلهقاند، چاوی به لیکنراوی دهمانهوه و ههلهدهستایه
سهرپی. دایکی دهستی به سهر شان و قولیدا دههینا،
وشهی نهرم و نیانی به گویندا دهچرپاند. خوشکهکهی
نهركهکهی خوی جیدههیشت و دههات کومهکی دایکی
بکات. بهلام نهوه لهگهل باوکیدا سوودی نهبوو. بهلکو
تهنانهت قولتر بهناو قهنهفهکدا نقوم دهبوو. سهرهتا کاتیک
دوو ئافرهتهکه دهستیان دهدایه بنهنگلی، چاوی ههلهدههینا
و بهسهره لهمیانوه تهماشای نهویانی دهکرد و دهیگوت:
«نهوه ژیان، نهوه ئارامی دواهمین روژهکانمه.»

به پشتیوانی ههردوو خانمهکه ههلهدهستایه سهرپی، زور
به نهركهوه، وهک نهوهی بو خودی خوشی باریکی قورس
بیت، لیدهگهرا خانمهکان ههتا بهردهرگاکی بیهن، لهویوه

به دهست ئاماژهی دهدانی لینگه رین و ماباقی ریگاکهی
سهر به خۆ دهبری، له کاتیکدا دایکی که ره سهی
درومهانه کهی و خوشکه کهشی پینووسه کهی سه ره له نوی
فریده دایه وه و رایانده کرده وه پشتی باوکیه وه، تاوه کو
کۆمه کی بکه نه وه.

ئایا لهو خیزانه کریکاره ماندووهدا کی وهختی هه بوو
مشووری گریگور بخوات؟

ئیسئا بودجهی مه ته به خیش تا دههات کورت دهکرایه وه.
کچه خزمه تکاره کهیان ئیزن دا. خزمه تکاریکی زلهی
ئیسکاوی سه رسی قژ ئالۆسکاو به یانیان و ئیواران
دههات ئیشه قورسه کان بکات. هه موو شته کانی دیکه
دایکی شانبه شانی ئه وه هه موو درومانییه جیه جیه
دهکردن. ته نانه ته هندی کجار ئالتوونی خیزانه که دهخرانه
سه ره سه ودا، که دایک و خوشکه کهی به خته وه رانه له بۆنه
و ئاههنگی تایبه تیدا به خویانه وه کردبوو. گریگور ئه م
شتانهی ئیواران له گفتوگو کانه وه ده بیست سه باره ته به
نرخه فروشته کان. به لام که وه ره ترین به لا له وه دا بوو، که
نه یانده توانی ئه م خانووه، که بۆ دۆخی ئیستایان زۆر
که وه ره بوو، به جیه هیلن له به ره ئه وهی نه دههات به میشکیاندا
گریگور چۆن بگوینه وه. به لام گریگور ده بیینی خاتری
ئه م به ره به سستی گواسته وه یان نییه، چونکه ئاسان
ده یانته توانی بیخه نه کارتۆنیکی کونکوناوییه وه بیگوینه وه.
ئه وهی رپی له م خیزانه دهگرت خانوه که یان بگوین

بیهیواییه کی سهرله بهری و خه یالکه لیک بوو له سهر
کاره ساتیک، که لای هیچ کهس له بازنه ی ناسیو و
خزمه کانیا ندا وینه ی نه بوو.

نهو شتانه ی جیهان له خه لکی هه ژاری داوا ده کرد، نه مان
هه تا نه و په ری جیه جیهان ده کرد. باوکی نانی به یانی بو
فرمان به ری بانکه که ده برد، دایکی خوی ده کرده قوربانی
جل شتنی خه لکانیکی نامو، خوشکه که ی به فرمانی
کرپاره کان له پشت میزه که یه وه راکه راکی بوو، به لام
قورده تی خیزانه که له وه زیاتر نه ده رویشته. کاتیک دایک و
خوشکه که ی، له پاش نه و دی باوکیان ده برده سهر جیکا،
ده که رانه وه و کاره که یان جیده هیشت، سهریان به یه که وه
ده نا، گریگور زامه که ی سهر پشته وه ک زامیکی نوی
نازاری ده نا؛ هر که دایکی ئاماژه ی بو ژووره که ی
گریگور ده کرد و ددیگوت: «گریته نهو ده رگایه داخه!»،
ئیدی گریگور دیسانه وه له زولمهت هه لده کیشرا، له کاتیکدا
نافرته کان له ژووری ته نشته وه فرمیسه که کانیا ن ده سرین
یاخود ته نانهت بیفرمیسه ک چاویان له سهر میزه که ده بری.
گریگور شهو و روژی بیخه و به سهر ده برد، هه ندیک جار
بیری له وه ده کرده وه، نه م جار هیان ده رگا که کرایه وه
کبشه کانی خیزانه که ی وه ک جاران له نه ستوی خوی
بگریته وه، له خه یاله کانیدا له پاش چهند ساتیکی دریژ
خاوه نکار و نوینه ره که ی ده رده که وتنه وه، نوکه ر و
شاگردکان، خزمه تکاره گیزه که ی، چهند هاوړپیه ک له

دوكانه‌كاني ديكه‌وه، كچه كريكارينكي هوتيليكې سهر بهر
ههرېمه، نه‌ئينيك، ياداشتېكي كاله‌وه‌بوو، كچه فروشياريك
له دوكانيكې كلاودا، كه هيواش هيواش، به‌لام زور
به‌جيدې داواي په‌يوه‌ندي لي كړدبوو. هه‌موو نه‌مانه به
تيكه‌لي له‌گه‌ل خه‌لكاني نامو ياخود فه‌راموشكراو
ده‌رده‌كه‌وتن، به‌لام له جيي نه‌وه‌ي كومه‌كي خيزانه‌كه
بكه‌ن، ده‌ستي به كه‌سيان نه‌ده‌گه‌يشت و گريگوريش
خوشحال ده‌بوو كاتيك له‌بهر چاوي ون ده‌بوون.

به‌لام وه‌ختي وا هه‌بوو له فه‌زايه‌كدا نه‌بوو خه‌فت له
خيزانه‌كه‌ي بخوات. له‌سهر بيخزمه‌تپيه‌كه‌ي لپيان پر
ده‌بوو. نه‌و گهرچې خوشي نه‌يده‌زاني هه‌وه‌سي له‌سهر
چي خواردينكه، پلاني نه‌وه‌ي داده‌رشت چوڼ خوي
بگه‌يه‌نيته مه‌خزه‌نه‌كه و نه‌وه‌ي به هق به‌ري ده‌كه‌ويت
بيبات، وي‌راي نه‌وه‌ي برسيسي نه‌بوو.

نيستا بيته‌وه‌ي بير له‌وه بكه‌نه‌وه، چوڼ ده‌توانن چاكه‌يه‌ك
له‌گه‌ل گريگوردا بكه‌ن، خوشكه‌كه‌ي به‌يانيان و نيوه‌روان
بهر له روښتني بو سهر كار به په‌له ههر خواردينك بوايه
به پي پاليدنه‌ايه ژووركه‌ي گريگوره‌وه و ئيوارانش
بيباك له‌وه‌ي ناخو هيچي لي خوراوه ياخود نه‌سله‌ن
ده‌ستكاري كراوه - هه‌لبه‌ت به‌زوري ده‌ستكاري نه‌ده‌كرد -
به گسكيك خواردين يان پاشماوه‌كه‌ي له ژووره‌كه‌ي
ده‌ماليه‌وه ده‌ري. كوكرده‌نه‌وه‌ي ژووره‌كه‌ي، كه له ئيواراندا
بوو، زه‌حمه‌ت بوو له‌وه خيراتر به‌جي‌به‌يترت. هيلي پيسي

خویان به سهر دیواره کاندای کیش کردبوو و لیره و لهوی
توپه له توز و زبل که وتبوو.

له روزه کانی سهره تادا گریگور له کاتی هاتنی خوشکه کهیدا
له سوچیکی زور تایبه تدا خوی مه لاسده دا، بو نه وهی هه تا
راده یه ک تاوانباری بکات. به لام هه لبه ت دهیتوانی به
هفته لهوی بمینیتیه وه، بیئه وهی خوشکه کهی خوی چاک
بکات. خو نه ویش کتومت وهک نه م پیسو پوخلیه کهی
دهبینی، به لام دیاربوو بریاری دابوو ناوه ها لینگه ریت.

له گهل نه وه شدا به هه ستیارییه کی ته واو نوییه وه، که
ته واوی خیزانه کهی گرتبوو وه، پاسه وانی نه وهی ده کرد
که پاکردنه وهی ژووره کهی گریگور ته نها بو نه و
بمینیتیه وه. جاریکیان دایکی گریگور پاکژکارییه کی مه زنی
له ژووره کهی گریگوردا به نه نجام که یاندبوو، که به
به کارهینانی ته نها چهند سه تله ناویک ته واوی کردبوو.
به لام نه و هه موو ته رای و شیدارییه ش دلی گریگوریان
ته واو نیگه ران کردبوو و به پانی و بیجوو له و تالچیشتوو
له سهر قه نه فه که دریز بوو بوو. به لام دایکی به سزای
خوی گه یشت. چونکه له گهل خوشکه کهی ئیواره له
ژووره کهی گریگوردا ههستی به و گورانکارییه کرد و
دهستبه جی، وهک نه وهی جنیوی پی درابیت، بو ژووری
میوانه که رایکرد و سهره رای نه وهی دایکی بو سوینددانی
دهستی هه لبریبوو، که وته پر مه ی گریانیک، که دایک و
باوکی - هه لبه ت باوکی له سهر قه نه فه کهیه وه راپه ریبوو -

سهره تا سهرسام و دهسته پاچه لییان روانی. ئیدی
ئهوانیش کهوتنه جوله. باوکی له دهسته راسته وه دایکی
تاوانبار دهکرد له سهر ئه وهی لینه گه رابوو پاکردنه وهی
ژووره کهی گریگور له ئه ستوی خوشکه کهیدا دابیت. له
دهسته چه پیشه وه به سهر خوشکه کهیدا دهنه پاند و پیی
دهگوت، ههرگیز بوی نییه جاریکی دیکه ژووره کهی
گریگور پاکژ بکاته وه، له کاتیکدا دایکی له شیرزه ییدا باوکی
نه دهناسییه وه و ههولی دها راکیشی ژووری
نووستنه کهی بکات. خوشکه کهی له پرمه ی گریاندا
هه لده له رزی، به مست سهر میزه کهی داده کوتییه وه و
گریگوریش له پهستییدا فیشکه ی ده هات، چونکه کهس به
میشکیدا نه ده هات دهرگا که دابخات و له و دیمهن و
هه راوزه نایه رزگاری بکات.

به لام گهر ته نانه ت خوشکه کهی له ماندوویی کاره کهی
له وه وه رز بووبیت، وهک جاران مشووری گریگور
بخوات، خو پیویستی نه ده کرد دایکی جیگه ی بگریته وه و
هه روه ها پیویستی نه ده کرد گریگوریش وه لانریت. چونکه
ئیسنا خزمه تکاره که یان هه بوو. ئه و بیوه ژنه پیره ی، که
له وه ده چوو به و ئیسکه به هیژانه یه وه زوورترین مهینه تی له
ژیاندا ته یکردبیت و سلکی راسته قینه ی له گریگور
نه ده کرده وه.

ئه سلهن به بی هیچ چه شنیک له فزول جاریک به ریکه وت
دهرگای ژووره کهی گریگوری کردبو وه وه و به دیار

گرینگوره وه، که سه رسام و سه رایشیواو بیته وهی کهس
 راوینیت بهم لاو لادا که وتبووه غارغارین، دهستی له
 کوشیدا قه دکردبوو و سه رسامانه وه ستابوو. لهو ساته وه
 ویری لی نه ده کرد، هه موو به یانیان و ئیوارانیک که میک
 ده رگاکه ی ده کرده وه و نیکایه کی خیرای له گرینگور
 ده گرت. له سه ره تاوه گرینگوری بانگیشده کرده لای خوی،
 به وشه گه لیک، که رهنگه خوی به وشه گه لیک دۆستانه ی
 زانیبیت. «وه ره ئیره پیره رموزن» یاخود «تو ته ماشای
 ئه م پیره رموزنه که ن!»، به هیچ جوریک گرینگور وه لامی
 ئه و جوره بانگانه ی نه ده دایه وه، به لکو بینجووله له جی
 خوی ده مایه وه، وهک ئه وهی ده رگاکه هه ره که رایته وه.
 پیوستبوو له جی ئه وهی ری به و خزمه تکاره بدهن، به
 ئاره زووی خوی و بیسوود گرینگور بیزاربکات، فره مان
 ئه وه یان بدایه، پوژانه ژووره که ی خاوین بکاته وه!
 جاریکیان به یانی زوو- لهو ساته دا بارانیک توند دهیدا به
 جامی په نجه ره که دا، رهنگ بوو نیشانه ی نیزیکیبوونه وهی
 به هار بیت- گرینگور، کاتیک خزمه تکاره که دهستی به و
 جوره قسانه کرده وه، به شیوه یه ک نیکه ران بوو که وهک
 بو په لاماردانی بروات، هیواش و که نه فتانه به ره و پیری
 رویشیت. به لام خزمه تکاره که، له جی ئه وهی بترسیت
 کورسیه کی نزیک له ده رگاکه وه هه لبری و به و شیوه یه ی
 له ویدا به ده می داچه قیوه وه راوه ستابوو، نیازی روون و
 ناشکرا بوو. هه تا کورسیه که ی دهستی له سه ره پشتی

گریگور زرمه‌ی نه‌کردایه‌وه، نیازی نه‌بوو ده‌می داپچراوی
دابخاته‌وه. که گریگور رووی له پشته‌وه کرده‌وه، پرسى:
«چییه، له‌وه زیاتر نارویت؟» و هیواش کورسیه‌که‌ی له
قوژبنه‌که‌دا دانایه‌وه.

هه‌نوکه گریگور وای لیها‌تبوو هیچی نه‌ده‌خوارد. ته‌نها گه‌ر
به‌ریکه‌وت به‌ته‌نیشت خواردنه‌که‌دا راگوزه‌رایه، ته‌نها بو
یاری قه‌پالیکی ده‌برد، به‌سه‌عات له‌ده‌میدا ده‌یه‌شته‌وه و
به‌گشتی له‌کو‌تاییدا تفی ده‌کرده‌وه. سه‌ره‌تا وای زانی
ئیشی غه‌موپه‌ژاره‌که‌یه‌تی له‌دوخی ژووره‌که‌ی، که‌ئاوه‌ها
دلی له‌خواردن گیراوه، به‌لام هه‌رزوو له‌گه‌ل
گورانکاریه‌کانی ناو ژووره‌که‌دا ئاشتبووه‌وه. ئه‌وانیش
راهاتبوون، هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که‌له‌شوینی دیکه
جیگه‌یان نه‌ده‌بووه‌وه، فری‌بده‌نه‌ژووره‌که‌ی گریگوره‌وه.
ئه‌و شتانه‌ش گه‌لیک بوون، چونکه‌ژووریکی خانوه‌که‌یان
دابوووه‌وه به‌سێ که‌س به‌کری. گریگور جارێک له‌درزی
ده‌رگا‌که‌وه‌بینینی:

هه‌رسیکیان یه‌کی کو‌لیک ریشیان هه‌بوو.
ئه‌و ئا‌غایانه‌که‌سانیکێ زور جیدی بوون و له
پاکو‌خاوینیشدا ئیجگار ورد بوون، نه‌ک ته‌نها هه‌ر له
ژووره‌که‌ی خو‌یاند، به‌لکو‌چونکه‌به‌هه‌ر جو‌ریک بایه‌تازه
هاتبوونه‌ئهم ماله‌وه‌له‌سه‌ره‌له‌به‌ری مالداریدا، به‌تایبه‌تی
ناو مه‌تبه‌خه‌که‌یان مه‌به‌ست بوو. چاره‌ی شتی بی‌فه‌ریان
نه‌ده‌ویست، جا نه‌خوازه‌شتی پیس و پو‌خله‌وات. له‌سه‌رو

ئەو شەھەر بەشىكى زۆرى ئەساس و موبىلىياتەكانيان
 لەگەل خۇياندا ھېنا بوو. بەھوھوئە گەلىك لە شتى ناو
 مالاكە زىادە بوون، كە لەراستىدا نەدەفرۇشران، بەلام
 ئەو شەھەر نەبوو بىانەوئىت تورپان بدەن. ھەموو ئەو شتەنە
 روويان دەكردە ژوورەكەى گرىگور. تەنانەت خۆل و
 زېلدانى مەتبەخەكەش. ئەوھى بە كەلك نەدەھات،
 خزمەتكارەكە، كە ديار بوو ھەمىشە زۆر پەلەى بوو،
 فرىى دەدايە ژوورەكەى گرىگورەوھ.

گرىگور خوشبەختانە بەگشتى تەنھا شتەكە ياخود ئەو
 دەستەى بەر چاو دەكەوت، كە شتەكەى فرىدەدايە
 ژوورى. رەنگ بوو خزمەتكارەكە نيازى ھەبىت، بەپىى
 وەخت و مەجال شتەكان بەرىتەوھ دەرهوھ ياخود جارىك
 ھەموويان پىكەوھ فرىبىدات. بەلام گەر گرىگور خۆى لى
 گورج نەكردنايە و نەيجولاندنايە، لە يەكەم فرىدانىانەوھ لە
 كوى بوون، بو خۇيان ھەر لەوئىش دەمانەوھ. سەرەتا
 ناچار بوو چونكە ھىچ جىگايەكى دىكەى بو خشكاندن
 نەدەما، دواتر بو رابواردنى خۆى، ئەگەرچى لەپاش ئەو
 جۆرە كارانە لە ماندووى و غەمبارىدا وەخت بوو دەمرد
 و چەندىن سەعات لە جىگەكەى جولەى نەدەكرد.

بەوھدا كە پىاوھ كرىچىيەكان ژەمى ئىوارەيان لە ژوورى
 مېوانى ھاوبەشدا دەخوارد، لە ھەندىك ئىوارەدا دەرگای
 ژوورەكەى گرىگور بە داخراوھى دەمايەوھ، بەلام گرىگور
 زۆر بە ئاسانى دەستبەردارى كردنەوھى دەرگاكة بوو. لە

چه ندين ئيوارهدا، له کاتيکدا ده رگا که کراوهدش بوو بوو،
 نه يقوستبووه وه و بيته وهی خيزانه کهی ههستی پيشکات له
 تاريکترين قوژبنی ژووره کهیدا که وتبوو. به لام جاريکیان
 خزمه تکاره که ده رگا کهی که ميک له سه رپشت به جيهيشتبوو
 و که ئاغا کريچيه کان گه يشتنه وه ماله وه و گلويش
 داگير سينرا، ده رگا که به و شيوهيه درزيک له سه رپشت
 مایه وه. له سه ره وه له بهر ميژه کهدا دانيشتن، له و جيهی
 جاران باوکی و دايکی و گريگور خوی دانيشتبوون.
 ده سمالي خوانه کهيان ليک کرده وه و ده ستیان دایه چه قو و
 چه تال. ده سته جي دايکی له ناو ده رگا کهدا به مهنجه ليک
 گوشته وه ده رکه وت، خوشکه کهشی به دوايدا به
 مهنجه ليکه وه، که تيا دا په تاته چين چين هه لچنرا بوو.
 خواردنه که هه لميکی زوری لی هه لده ستا. ئاغا کان به سه ر
 ئه و مهنجه لانهی له پيشيان داندان، چه مينه وه وهک ئه وهی
 بيانه ويت بهر له خواردنی بپيشکن، هه ر به راستيش
 مامناوه نجيه کهيان که به پيشره وی دوانه کهی ديکی
 ده کرد، پارچه يه ک گوشتی له ناو مهنجه له کهدا له تکره
 تاوه کو بزانييت نه رم بووه يا خود پيوست دهکات رهوانه ی
 ناو مه تبه خه که بکريته وه. پي رازی بوو. دايک و
 خوشکه کهشی، که به ته وسه وه لييان ده روانی، به
 ئاهيکه وه که وتنه بزه کردن.

خيزانه که خویان له مه تبه خ نانيان ده خوارد. باوکی
 گريگور، له گه ل ئه وه شدا بهر له وهی پرواته تاو

مهتبه خه كه وه، دههاته نهو ژووره وه و بو تاقه جارېك
 دههههههه وه و به كلاوه كه ي دهسته وه سورېكي به دهوري
 مېزه كه دا دهخوارد. كرېچيه كان كومپلېت هه لده ستانه
 سه ره ي و له ژير رېشه كانيانه وه شتيكيان ده مينگانده. پاشان
 كه دووباره ته نيا ده كه وتنه وه، زور به بېدهنگي نانيان
 دهخوارد. گرېگور نه وه ي لا سه ير بوو، كه له ناو نهو
 هه موو دهنگه جياواز جياوازان هې خواردندا هه ميشه گوڼي
 له دهنگي جويني ددانه كان ده بوو، وهك نه وه ي بيانه ويت
 نه وه نيشاني گرېگور بدهن، كه بو خواردن پيوستيت به
 ددان هه يه و گهر خاوه ني باشتري كاكيله ش بيت، نهوا
 هه ر بيسووده و هېچت له دهست نايهت. گرېگور به خوي
 دهگوت:

«خو دلم دهچېته سه ر خواردن، به لام ناچېته سه ر شتي
 له و جوړه. نهو كاكي كرېچيانه چوڼ نان دهخوڼ و منيش
 وا دهمرم!»

زياد له هه موو كاتېك له و ئيواره يه دا- گرېگور له يادي
 نه بوو نهو هه موو سه رده مه جارېك گوڼي له دهنگي
 كه مانه كه بوو بيت- كه مانه كه له مهتبه خه كه وه دهنگي هات.
 كاكي كرېچيه كان له ژه مي ئيواره يان ته واو بوو بوون،
 مامناوه نجيه كه يان روژنامه يه كي ده ره ي نابوو، سه رو
 په رهي دابوو به دوانه كه ي ديكه، ئيدي پالياندا بووه وه،
 جگه رهيان دهكيشا و ده يان خوڼنده وه. كه كه مانه كه دهنگي
 ليوه هه ستا، به ناكا هاتنه وه، هه ستان و له سه ر نوكي ي

خویان به ره و ده رگای ژووری پیشه وه کیش کرد و له وی به تیکترینجاوی وهستان. ده بیت له مه تبه خه که وه گوئیان لییان بوو بیت، چونکه باوکی گریگور گوتی: «رهنگه ئه م کاکانه به و دهنگه بیزار بن؟ گهر پیی بیزارن ده توانیت ده سته جی ده ست هه لگريت.»

مامناوه نجیه که یان گوتی: «به پیچه وانه وه، ئاخو خانم نایه ویت بیته لای ئیمه و لی ره بیژهنیت، خو لی ره زور ره حه تتر و خوشتره.»

باوکی گریگوریش، وهک ئه وهی خوی که مانچه ژهنه که بیت، گوتی: «به لی فه رموو.»

پیاوه کان گه رانه وه ژووری و چاوه رییان کرد. هیچی نه برد باوکی به ستاندی نۆته که وه هات، دایکی به نۆته کانه وه و خوشکه که شی به که مانچه که وه. خوشکه که ی به ئارامی هه موو شتیکی بو ژهنینی که مانچه که ئاماده کرد. دایک و باوکی، که له وه و بهر هه رگیز ژووریان نه دابوو به کری و له ریز و حورمه تدا زیاده ره ویان ده کرد، ئه سلهن زاتیان نه ده کرد له سه ر کورسییه کانی خویان دانیشن. باوکی خوی به دیواره که وه هه لپه ساردبوو، دهستی راستی خستبووه نیوانی دوو دوگمه ی چاکه ته که یه وه، به لام یه کیک له و کاکانه کورسییه که ی خوی بو دایکی گریگور چۆل کردو به ریکه وت کورسییه که ی له قوژبنیکدا بو دانا، ئیدی دایکی له په راویزدا له و قوژبنه دا دانیشت.

خوشکه که ی که و ته که مانچه ژهنین. باوک و دایکی، هر
 یه که ی له جیی خویانه وه، به سهرنجه وه له گهل جووله کانی
 ده ستیدا رۆیشتن. گریگور، که دهنگی که مانچه که
 رایکی شابوو، زاتی کردبوو که میک زیاتر بیته پیشی و
 ئیستا سهری له ناو ژووری میوانه که دا بوو. به وهش
 سهرسام نه بوو که له م ماوه یه ی رابردوودا حیسابی
 زۆری بو ئه وانی دیکه نه ده کرد؛ ئه و حیسابه ی پیشتر بۆ
 کردبوون، ته نها به هۆی سهر به رزی خویه وه بوو بوو.
 له گهل ئه وه شدا ده بایه ئیستا خۆی حه شار بدات، چونکه
 به هۆی ئه و ته پوتۆزه ی له ناو هه موو ژووره کهیدا که و تبوو
 و به ئه سپاییترین جوله هه لده ستا، گریگور له تۆز
 هه لکی شرابوو؛ ئه ملاولاکانی و پشتی به ده زو و مو و
 به رماوه ی خواردن داپۆ شرابوو. بیباکییه که ی له به رامبه ر
 هه موو شته کان له وه گه وره تر بوو هه تا وه کو وه ک جاران
 رۆژی چهند جاریک بجیته سهر پشت و له سهر فهرشه که
 چینه بکات. سهره پای ئه و دۆخه ی سلی له وه نه ده کرده وه
 له سهر ئه رزه بیله که که ی ژووری میوانه که که میک بیته
 پیش.

به لام که سیش سهرنجی پی نه دا. که مانچه که سهر له به ری
 خیزانه که ی داگیر کردبوو. به لام به پیچه وانه وه ئاغا
 کریچییه کان، که ده ستیان له ناو گیرفانی پانتۆله کانیاندا
 بوون و له پشت ستاندی نۆته که وه ئیجگار نزیک له
 خوشکه که یه وه ریزیان گرتبوو، به شیوه یه ک که

هه موویان ناو نۆته کانیان ده بیینی، که ئه وه بیکومان شتییک
 بوو خوشکه که ی بیزار ده کرد، سه ریان داچه ماند و به
 ورته ورته وه که پانه وه بهر په نجه ره که و له وی مانه وه.
 باوکی گریگوریش به خه مه وه لیی ده روانین، به راستی
 پروو خساریان ئه وه ی لی ته فسیر ده کرا، چاوه ریی
 که مانیکی خوش و سه رنجراکیش بووبن و ئیستا ناو مید
 و له ته واوی نمایشه که وه پز بووبن و ته نها له بهر ریز و
 حورمه ت لیبکه رین ئارامیان لی تیکبدن، به تاییه تی ئه و
 شیوه یی که دوکه لی جگه ره کانیان له کونه لوتیان وه
 هه لده ستاند، سه غله تی و شیرزه یی تیا ده خوینرایه وه.
 له گه ل ئه وه شدا خوشکه که ی که مانیکی جوانی ده ژهنی.
 سه ری به لادا چه میبووه وه، به نیگای غه مگینه وه شوین
 ریز به ریزی نۆته کان ده که وت. گریگور که مینکی دیکه ش
 هاته پیشه وه و سه ری به ئه رزه که وه نوساند، تاوه کو
 نیگای ببیت به نیگایه وه. ئایا له بهر ئه وه ی موسیقا هیند
 په لبه ستی ده کرد، ئیدی ئه م ئاژه لیک بوو؟ وای هه ست
 ده کرد یه کیک ریگای ئه و خۆراکه نادیاره ی نیشان ده دات،
 که چه ند وهخت بوو تامه زرو له دوا ی ده گه را، بریاری
 دابوو هه تا لای خوشکه که ی بروت، دامینی ته نووره که ی
 بجولینیت و به و شیوه یه ئاماژه ی ئه وه ی پیدات، که به
 که مانچه که یه وه بیته ژووره که ی گریگوره وه و که س وه ک
 ئه م ستایشی که مانچه که ی ناکات، ئیدی نه هیلیت چارنکی
 دی ژووره که ی جیهیلپته وه، لانی که م هه تا خوی له زیاندا

بمینیت. با روو خساره توقینه ره که ی بو تاقه جاریک چیه
 سوودی هه بیت. ده یوسیت هه مانکات له پیش هه موو
 ده رگا کانی ژوور ده که یدا بیت و به رهنکاری په لامارده ره کان
 بیت وه. به لام نه ده بوو زور له خوشکه که ی بکات، به لکو
 پیوستبوو به خوشی خوی لای بمینیت وه. ده بایه له
 نه نیشتیه وه له سهر قه نه فه که دانیشت گویی بو گریگور
 شور بکاته وه، تاوه کو له به ینی خویاندا پیی بلیت، که نیازی
 هه بووه بینیریت بو خویندنگای موسیقا و نه گهر نه و
 به لایه رووی نه دایه کریسمسی رابردوو- خو کریسمس
 تیه ریوو؟- نیازی خوی به هه مووان ده گوت، بیت وه ی
 گوی بداته هیچ پروته سته یه کی دایک و باوکی. له پاش نه و
 حکایه ته خوشکه که ی ده که وته پر مه ی گریان، گریگوریش
 خوی هه تا ئاستی بنبالی هه لده بری و ملی ماچ ده کرد، ملی
 خوشکه که ی، که له وه ته ی له و کو گایه کاری ده کرد، نه به
 ملیچ و نه به یه خه داینه ده پوшы.

پیاوه مامناوه نجیبه که یان په نجه ی بو گریگور راکیشا، که
 هیواش هیواش ده کشایه پیشی، و بانگی له باوکی گریگور
 کرد: «به ریز سامزا»، بیت وه ی یه ک وشه ی دیکه چیه
 بیلیت. که مانه که دهنگی لیبرا، پیاوه که ی ناوه راست به
 سه رده قییه وه بزده یه کی بو هاوړیکانی کرد و نیگای
 خسته وه سهر گریگور. باوکی گریگور دیاربوو پیی
 باشتربوو بهر له وه ی گریگور راو نیته وه ژووری، ناغا

کریچییه کان ئارام بکاته وه، گهرچی نه وان نه شله ژابوون و
 له وه دهچوو گریگور له که مانچه که زیده تر خافلیان بکات.
 باوکی به پهله خوی گه یاندنی و دهستی لی
 بلاوکردبو وه وه و ههولی دها رهوانه ی ژووره که ی
 خویانیان بکاته وه و هه مان کاتیش دهیویست به جهستی
 به رچاویان بگریت، تاوه کو گریگور نه بینن. ئیستا به راستی
 که میک تووره بوون، به لام چیدیکه نه تده زانی ئاخو له سهر
 هه لسوکه وتی باوکی گریگور زویر بوون، یاخود له سهر
 ئه وه ی که خاوه نی جوړه هاوسییه کی وهک گریگور بوون،
 بیته وه ی پیانزانیبیت.

داوای روونکردنه وه یان له باوکی گریگور کرد، دهستیان
 بلند دهکرد، شیرزانه دهستیان به ریشیاندا دههینا و
 هیواش هیواش به ره و ژووره که ی خویان که وتنه وه ری.
 له و نیوه ندهدا خوشکه که ی له و ده لاقه ی نغو بوونه
 هاتبو وه وه ده ری، که له پاش راگرتنی که مانچه که
 که وتبو وه ناوی، بو ساتیک دهستی به که مان و
 که وان که وه شوړکردبو وه وه و وهک ئه وه ی هیشتا که مان
 بژهنیت له نۆته کانی روانیوو، به جاریک قینج بوو بو وه وه
 و ئامیره که ی خستبو وه ناو کوشی دایکییه وه (که
 هه ناسه ته نگ هیشتا له سهر کورسییه که ی دانیشتبوو) و
 خوی گه یاندبو وه ژووری کریچییه کان. باوکیشی له ملاوه
 تینی بو کریچییه کان هینابوو بگه رینه وه ژووره که ی
 خویان. ئیدی ده تبینی سه رچه ف و به تانی به ملاولادا

ده‌فرین و له‌ژیر ده‌سته لیزانه‌کانی خوشکه‌که‌یدا ری‌کوپیک
 ده‌چوونه‌وه جیی خویان. بهر له‌وه‌ی ناغاگان بگن
 ژووره‌که، ئەم له‌ چاککردنی جیگاگان ته‌واو بووبوو و
 ده‌شها ته‌ ده‌ری. باوکی له‌وه‌ده‌چوو دووباره به
 که‌له‌ره‌قییه‌که‌ی خویه‌وه گرتییتی، به‌چه‌شنیک که‌ هه‌موو
 نه‌و ریز و حورمه‌تانه‌ی فه‌رامۆشکردبوو، که‌ مرۆف
 به‌لانی که‌مه‌وه قه‌رزاری کری‌چییه‌کانییتی. هه‌ر پالی ناو
 پالی نا، هه‌تا له‌ناو ده‌رگای ژووره‌که‌دا پیاوه
 ناوه‌نجییه‌که‌یان پیه‌کی دا به‌ نه‌رزه‌که‌دا و به‌وه‌ باوکی
 گری‌گوری وه‌ستاند. ده‌ستی هه‌لبری و نیگاشی گرت
 خوشک و دایکه‌که‌ و گوتی:

«لیره‌دا، له‌سه‌ر حاله‌ قیزه‌ونه‌کانی ناو ئەم خانوو و
 خیزانه،» له‌گه‌ل ئەم وشانه‌دا تفيکی په‌له‌ی له‌ نه‌رزه‌که‌
 کرد، «ده‌ستبه‌جی بریاری چولکردنی ئەم ژووره‌ ده‌ده‌م.
 بینگومان بو نه‌و روژانه‌ی که‌ لیره‌شدا ژیاوم، یه‌ک عانه
 ناده‌م. به‌په‌چه‌وانه‌وه بیر له‌وه‌ ده‌که‌مه‌وه داوای
 قه‌ره‌بووتان لیه‌که‌م... شتیک که‌ ده‌توانم زور ئاسان
 بیسه‌لمینم.»

ئێستا بیده‌نگ بوو و له‌به‌ر خۆی رووانی، وه‌ک نه‌وه‌ی
 چاوه‌ڕینی شتیک بکات. دوو هاوڕیکه‌ی دیکه‌شی له‌گه‌ل
 وشه‌کانیدا کۆک بوون:

«ئیمه‌ش ده‌ستبه‌جی بریاری چول کردن ده‌ده‌ین.»

له پاش ئه وه دهستی خسته سهر دهسکی ده رگا که و به
گر مه یه ک دایخست.

باوکی به لاره لار گه رایه وه لای قه نه فه که یی و له ناویدا
نقوم بوو. له وه ده چوو بو سهر خه ویکی ئاسایی ئیواران
خوی بکیشیته وه، به لام به له قاندنه بیو چانه که ی سهریدا
دیاربوو، که به هیچ چه شنیک نه خه وتوو. گریگور هه موو
وه خته که ته نها بیده نگ له و جیه دا که وتبوو، که ئاغا
گریچییه کان له قافدا گرتبوویان. نائومی دی شکستخواردنی
پلانه که ی، نه و لاوازییه ی که هوکاره که ی ده گه رایه وه بو
برسییه تی، هه موو نه م شتانه جووله یان لیبریوو.
به جوریک له جو ره کان دلنیا بوو ئیستا نا ئیستا
کاره ساتیک به سهریدا داده روخت و چاوه روان بوو.
ته نانه ت که مانچه که ش، که له ژیر په نجه له رزو که کانی
دایکیدا له کوشییه وه به ربوو وه و زرمه یه کی لیوه هه ستا،
گریگوری دانه چله کاند.

خوشکه که ی گوتی: «دایک و باوکی ئازیزم» و بو
ده سپیک دهستی دا به میزه که دا، «وه زعه که به م چه شنه
ناروات به ریوه. من ههستی پی ده که م، گهر ئیوه ههستی
پی ناکه ن. من نامه ویت له پیش نه و ناجنسه دا ناوی برا که ی
خوم بهینم و له بهر نه وه ده لیم: ده بیت هه ول بدهین
له کولی بکهینه وه. نه وه ی له ده سه لاتی مرو فدا بیت
کردمان، خزمه تی بکهین و رایبگرین، باوه رنا که م که س
بتوانیت سه رزه نشتمان بکات.»

باوکی، وهک ئه وهی بو خودی خوی قسه بکات، کوتی:
«هه زار جار راست دهکات.»

دایکی، که هیشتا هه ناسه ی ته وای نه هاتبووی، دهستی
راگرت و به نیگایه کی شیتانه وه که وته کوخینیکی کپ
به ناو دهستیدا.

خوشکه که ی به په له خوی گه یانده لای دایکی و دهستی به
ناوچاوانییه وه گرت باوکی به بونه ی قسه کانی
خوشکه که یه وه له وه دهچوو خه یالی چوو بیته سهر
شته لیک دیکه، قینج بوو بوو وه و به بیزی که ی یاری له
بهینی ئه و دهوریانه دا دهکرد، که له ژهمی ئیوارهی کاکی
کریچییه کان مابوونه وه و جار نا جاریک ته ماشایه کی له
گریگوری بیده نگ دهکرد.

دوچار خوشکه که ی به باوکی گوته وه: «دهبیت له کول
خومانی بکهینه وه» چونکه دایکی له بهر کوخه کوخ گوینی له
هیچ نه بوو، «خو ژیا نی هه ردووکتان له ناو ده بات. له
ئێستاهه هه موو شتیک ده بینم، گهر مرووف وهک ئیمه هیند
سهخت کار بکات ناتوانیت بهرگهی ئه و عه زابه ئه به دییه ی
مالیش بگریت»

که ئه مه ی گوت که وته پرمه ی گریان، به شیوه یه ک که
فرمیسکه کانی ده رزانه سهر ده مووچاوی دایکی و به چه ند
جووله یه که ی بیهوشانه وه فرمیسکه کانی له سهر
ده مووچاوی بو ده سربیه وه. باوکی به تیفرینیکی زهق و

هه مان کات پر به زه پیا نه وه کوتی: «کهم، ناخر چی بکهین؟»

خوشکه کهی به شان هه لته کاندنیک ئاماژهی بو نهو بینچاره ییهی خوی کرد، که له کاتی گریانه که دا به پیچه وانهی دلفیاییه کهی نه وسایه وه بالی به سهر دا کیشابوو.

باوکی نیمچه پرسیار ئامیزانه کوتی: «ته نها لیمان تیگه یشتایه!»

خوشکه کهی به گریانه وه دهستی توند راوه شانند بو ئاماژهی نه وهی که نه وه شتیک نه بوو مروف بیرى لی بکاته وه.

باوکی کوتی: «گهر لیمان حالى بوایه» و چاوی لیکنه، تاكو بیر له دلفیایی کهه کهی بکاته وه له نه کرده یی نهو مه سه له یه، «نه وا ده توانین ریکه و تننامه یه کی له که لدا بکهین. به لام به م چه شنه ...»

خوشکه کهی هاواری لی هه ستا: «ده بیت نه میتیت. نه وه تاکه چاره یه، بابه. ته نها ده بیت ده سته ردارى نه و خه یاله بیت، که نه وه گریگوره. نه وهی که نیمه نه م هه موو کاته باوه رمان وابوو که نه مه گریگوره. نه وه به لا راسته قینه که مانه. به لام چون ده بیت نه مه گریگور بیت؟ گهر گریگور بایه، نه وا له میژ بوو ده یزانی که پیکه وه ژیا نی مروف له که ل ناژه لیکی ئاوه ها دا شتیکی نه کرده یه و هه ر خوی ده رویشته. نیدی نیمه برایه کمان نه ده بوو، به لام

دهمانتوانی بهردهوامی به ژيان بدهين و ياداشته كانيمان له
ريژ و حورمه تدا راده گرت. به لام ئەم ئاژە له ئاوەها
به دوامانه وهيه، كريچيه كانمان راوده نيته، دهيه ويته هه موو
خانوه كه داگير بكات و وامان لييكات له كولان بخه وين.»
ئيسا له ناكاو قيژاندى: «تو ته ماشابكه باوكه. ديسانه وه
دهستپيده كاته وه!»

به داچله كينيكه وه، كه گريگوريش لىي حالى نه ده بوو،
خوشكه كه دايكيشى جييه شت، خوى دا به قه نه فه كه دا،
وهك ئەوهى ئاماده بيت داىكى بكاته قوربانى، ته نها بو
ئەوهى له نيزىكى گريگوره وه نه مينيته وه، به په له خوى
گه يانده لاي باوكى، باوكيشى به هه لسوكه وتى كچه كهى
شله ژاو هه ستايه سه رپى و بو پاريزگارى كردن له
كچه كهى، كه ميك ده ستى لى بلند كرد.

به لام گريگور به ميشكيدا نه ده هات كه سيك يان نه خوازه
خوشكه كهى خوى بترسينيته. ته نها كه وتبووه ئەوهى
بسوورپيته وه، تاكو بگه رپيته وه ناو ژووره كهى خوى. به لام
جوله كانى زهق ده هاتنه بهرچاو، له بهر ئەوهى له م حاله
په رعه زابهى ئيسايدا ده بايه بو ئەو خولانه وه سه ختانه
سه ريشى بخاته گه ر، سه رى چهند جاريك هه لبرى و
دايه وه به ئه رزه كه دا. ئيستيكى كرد و له ده ورى خوى
رووانى. ديار بوو له نيازه باشه كهى تيگه يشتبوون. ئەو
ترس و داچله كينه ته نها چركه يهك بوو بوو. ئيسا
هه مووان بيدهنگ و غه ميگين لىيان ده رووانى. داىكى

قاچه کانی جووت و دريژ کردبوو و له سهر قه نهفه که
که وتبوو، وهخت بوو چاوه کانی له ماتيدا ليکده نا. باوک و
خوشکه که به ته نيشته يه که وه دانيشتبوون، خوشکه که
دهستی له ملی باوکی ئالاندبوو.

گريگور به خوی گوت: «رهنگه ئیستا بتوانم بسووريم» و
که وته وه سهر کاره که ی خوی. نه یده توانی له
خومان دوو کرده که یدا هه ناسه برکیه کانی بنوقینیت و
ده بایه جار نا جاریک پشوو بدات.

که سیش زوری بو نه هینابوو. هه موو شتیک خرابوو
ئه ستوی خوی. کاتیک به ته واوی سوورایه وه، ده سته جی
به ریکه وت. بهو مهودا دووره سهرسام بوو، که ئه می له
ژووره که ی جیا ده کرده وه و تینه ده گه یشت بهو
لاوازیه وه ی که میک پیش ئیستایه وه چۆن توانیبوو ی
هه مان ری ببریت، بی ئه وه ی هه ر هه ستیشی پی بکات.
ته نها خه یالی له سهر خشکانیکی په له په ل بوو، گوئی به وه
نه ده دا که خیزانه که ی یه ک وشه، یه ک هاوار چیه لیه ی
نايه ت.

که گه یشتبووه ناو ده رگا که، رووی سوواند، به ته واوی نا،
چونکه هه ستیکرد ملی رهق ده بیت. به لام هیچ نه بیت بینی
که له پشتیه وه هیچ شتیک گورانی به سهردا نه هاتبوو،
ته نها خوشکه که ی هه ستابوو هه رپی. دوا هه مین نیگای له
دایکی گرت، که ئیستا به ته واوی خه وی لیکه وتبوو.

به گه‌بشتی بۆ ناو ژووره‌که‌ی، به‌په‌له و بۆ دواکه‌وتن
 دهرگا‌که‌ی داخرا و قفل و کلیل درا. گریگور به‌و
 زرموهوره پرتاوانه‌ی له‌پشتیه‌وه هات زۆر ترساو قاچه
 چکولانه‌کانی له‌ جووله‌ که‌وتن. خوشکه‌که‌ی بوو ئه‌و په‌له
 په‌له‌ی نابووه‌وه. به‌ قینجی له‌ویادا راوه‌ستا‌بوو و
 چاوه‌ری کرد‌بوو، پاشان به‌ جووتیک پیتی سووکه‌وه
 مه‌له‌ت‌بووه‌ پیشه‌وه، گریگور ئه‌سله‌ن گویی لی نه‌بوو‌بوو.
 خوشکه‌که‌ی، له‌ کاتیکدا کلله‌که‌ی له‌ کیلونه‌که‌دا بادا،
 گوتی: «ئوخه‌ی»

گریگور له‌خوی پرسى: «ئه‌ی ئیستا؟» و له‌ تاریکیه‌که‌دا
 له‌ چوارده‌وری خوی رووانی. ئیستا بۆی دهرکه‌وت، که
 چیدیک جووله‌ی بۆ نه‌ده‌کرا. به‌لایه‌وه سه‌یر نه‌بوو، زیاتر
 به‌ شتیکی ناسروشتی ده‌هاته‌ پیش چاوی، که‌ هه‌تا ئیستا
 توانی‌بووی به‌و قاچه‌ چکولانه‌یه‌وه رۆ بکات. بۆ زانیاریش
 به‌پیتی بارودوخه‌که‌ هه‌ستی به‌ نارده‌حه‌تییه‌کی وا نه‌ده‌کرد.
 له‌راستیا هه‌موو له‌شی ده‌هیشا، به‌لام وای هه‌ست ده‌کرد
 ئازارمکان هه‌ر دیت و لاواز ده‌بن و دواجار ته‌واو نامیتن.
 به‌ ناسته‌م هه‌ستی به‌ سیوه‌ گه‌نیوه‌که‌ی ناو پشته‌ی و
 هه‌وکرینه‌که‌ی چوارده‌وری ده‌کرد، که‌ به‌ ته‌پوت‌وزیکی
 نه‌رم نابووشرا‌بوو. به‌ هه‌ست و نه‌ستیکی خوشه‌ویستییه‌وه
 بیرى له‌ خیزانه‌که‌ی ده‌کرده‌وه. بیرو‌رای خوی له
 بۆ‌بشتی خوی ره‌نگ بوو زۆر یه‌کلاییکه‌ره‌وه‌تر بیت
 وه‌ک له‌ رای خوشکه‌که‌ی. له‌و دۆخی تیفکرینه‌ به‌تال و

بیډهنگه دا مایه وه هه تا کاتژمیری بورچه که کاتژمیر سینی
به یانی لیدا. فریا که وت سهره تای روشنبوونه وهی گشتی
به یانیان له بهر په نجره که دا ببینیت. پاشان بی وپستی
خوی سهری ته واو شور بووه وه و به لاواری
دوا هه ناسه ی لیها ته دهر.

که به یانی زوو خزمه تکاره که گه یشت- به په له و هیزیکي
زوره وه هه موو دهرگا کانی داخسته وه نه که رچی چندی
جار تکای لی کرابوو نه وه نه کات، ئیدی به هاتنی نه و له
ته واوی هه موو ماله که دا خه ویکی نارام نه کرده بوو- له
سهردانه هه می شه یی کورته کانی به یانیانیدا بولای گریگور
سهره تا ههستی به هیچ شتیک نه کرد. وای زانی گریگور
له نه نقه ست به بی جووله له ویادا که وتوو و خوی
توران دووه؛ هه موو جوړه عاقلیه تیکی له گریگور راده بینی.
ئیدی چونکه به ریکه وت گسکه که به دهستییه وه بوو،
هه ولی دا له شوینی خویه وه ختو و که ی گریگور بدات. که
ههستی به هیچ جووله یه که نه کرد، خزمه تکاره که تووره
بوو و گسکه که ی که میک له گریگوره وه ژه نی و سهره تا
که گریگوری به بی هیچ به ره لستییه که له جینی خوی
خزاند، ئاگادار بووه وه. که به راستی له ته واوی مه سه له که
حالی بوو، چاوی دهرپه رین، له بهر خویه وه فیکه یه کی لیدا،
به لام زور نه مایه وه، به لکو دهرگای ژووری نووستنه که ی
کرده وهو به دهنگی به رز به ناو تاریکاییه که دا نه پراندی:

«وهرن تهماشا بکهن، توپیووه. لهویادا کهتووه، تهواو
توپیوه!»

ژن و میردده که لهسهر سیسه مه کهیان به قینجی
دانیشتبوون و ئەسلەن بهر له وهی له ههواله که تینگه
ههولیان ددها توقیوییه کهی خویان له خزمه تکارده که
ئاسایی ودرگرن. بهلام پاشان بهریز سامزا و خانم
سامزا، هه ریه که له دیوی خوییه وه، لهسهر سیسه مه که
دابه زین. بهریز سامزا به تانییه کهی دا بهسهر پشتیدا، خانم
سامزا به رۆبی خه وه وه دهرکهوت، بهو شیویه هاتنه
ژوورده کهی گریگوره وه.

لهو نیوده ددها دهرگای ژووری میوانه کهش کرابو وه وه.
له ودهی کریچییه کان هاتبوونه خانوه که وه گریته له
ژووری میوانه که دهنووست. گریته جلی تهواوی له بهر
دابوو ودهک ئەوهی ئەسلەن نه نووستییت. پیده چوو
رووخساره زهرده هه لکه راوه کهشی به لگهی شه و نخونی
بیت. خانم سامزا گوتی: «مردووه؟» و رۆوی له
خزمه تکارده که بهرز کرده وه، ئەگه رچی دهیتوانی خوی
بیشکنیت یاخود ئەسلەن به بی پشکنین ههستی پی بکات.
خزمه تکارده که گوتی: «پیم وایه» و بو سه لماندن
گسکه کهی له گریگور ژه نییه وه و که میکی دیکه پالی نا.
خانم سامزا جووله یه کی کرد، ودهک ئەوهی بیهویتی ری له
جووله ی گسکه که بگریت، بهلام په شیمان بو وه وه.

به ریز سامزا گوتی: «نیستا ده توانین سوپاسی خودا
یکهین»

خاچیکی له سهر نینوچاوان و سنگی خوی دروست کرد و
سی ژنه کهش به دوایدا هه مان شتیان کرد.

گریته، که چاوی له سهر لاشه که لانه دهبرد گوتی: «ته ماشا
یکهین چهند لاواز بووه. ماوهیه کی زور بوو هیچی
ته دهخوارد. خواردنه کان چون دههاتنه ژووری، ئاودهاش
دهرویشتهوود دهی.»

جهستهی گریگور به راستی تهواو تهخت و وشک بوو.
تهوهیان تازه دهبینی، چونکه له م ئانوساته دا قاچهکانی
گریگور له ئیش کهوتبوون و جهستهی نیشتبوو و هیچ
شتیکی دیکهش نیگای ئه مانی نه خافلاندبوو.

خاتم سامزا به بزمیه کی خهفه تبارانه وه گوتی: «گریته، بۆ
ساتیک و مره لاما بۆ ژووری» و گریتهش به دواي دایک
و باوکیدا به رهو ژووری نووسته نه کهیان به ریکهوت و
ئاو ریکی له لاشه که دایه وه. خزمه تکاره که ده رگاکه ی
ناخست و په نجه ره که ی تهواو خسته سهر پشت
سهره رای نه وه ی که به یانییه کی زوو بوو، ههوا فینکه که
شله تیپییه کی له که لدا تیکه ل بوو. ئیدی سال به ره و کوتایی
مارس دهرویشته.

سی ئاغا کریچییه که له ژووره که ی خویان هاتنه دهی و
سهر سامانه چاویان بۆ به رچایی گیرا. ههلبهت خیزانه که

له پیری کردبوون. ناغا مامناوهنجییه که یان به مونی له
خزمه تکاره که ی پرسى: «کوا خوانى به یانى؟»
به لام خزمه تکاره که دهستی به ده مییه وه نووساند و به
په له و بیدهنگ دهستی بو راوه

شاندن، تاوه کو برونه ژووره که ی گریگوره وه. پاشان
هاتن، دهستیان له ناو چاکه ته کونه کانیاندا، له ناو ژووره
پوشنه که ی گریگوردا له ده وری لاشه که وهستان.

له وکاته دا ده رگای ژووری نووستنه که کرایه وه و به ریز
سامزا له به رگی ده وامیدا قول له ناو قولى ژنه که ی
دهرکه وت، قوله که ی دیکه شى له قولى کچه که یدا. هه مووان
پرووخساریان که میک گریانای ده رده که وت. گریته جار نا
جاریک سه رى ده نووساند به قولى باوکییه وه.

به ریز سامزا، به بی نه وه ی ئافره ته کان به ربات گوتى:
«دهستبه جى ماله که م جیهیلن!» و دهستی بو ده رگا که
پاکیتشا.

مامناوهنجییه که یان که میک نیگه رانانه گوتى: «مه به ست له
چییه؟» و بزه یه کی شیرینی کرد. دوانه که ی دیکه دهستیان
له سه ر پشته قنکیان بوو بیووچان له یه کیان دهخشاندن،
وهک نه وه ی خوشحالانه چاوه رپی ده مه قاله یه کی گوره
بن، به لام ده مه قاله یه ک، که له به رژه وهندی خویاندا کوتایى
بیته.

به ریز سامزا گوتى: «رپک چون ده لیم، ناوها.» و به یه ک
هیل له که ل ژن و کچه که یدا به ره و پیری مامناوهنجییه که

چوو. نه ویش سه ره تا بیجووله له جیی خوی وهستا و
له سه ره نه رزه که ی دهر وانی، وهک نه وهی شته کان له
میشکیدا بکه ونه ریز به ندییه کی نوییه وه.

پاشان گوتی: «که وایی دهر وین» و سه ری هه لبری و
ته ماشای به ریز سامزای کرد، وهک نه وهی له
ژیر ده سته ییه کدا، که له ناکاو به سه ریدا هاتبیت، بو نه
بریارهش داوای موله تیکی نویی لیبکات. به ریز سامزا به
چاوی دهر پوقیوه وه ته نها چند جاریک سه ری نه ریی بو
له قاند.

له پاش نه وهی کابرا به ههنگاوی دریز دریزه وه پرویشته
ژووره که ی پیشه وه، دوو هاوړینکه ی بو ساتیک ته و او
بیجووله گوینیان قولاخ کردبو و پاشان به هه له داوان
شوینی که وتن، وهکو بترسن به ریز سامزا بهر له مان
برواته ژووری و په یوه ندیان له گه ل پیشه واکه یاندا
تیکبات له ژووره که ی پیشه وه هه ر سیکیان کلاوه کانیاں
له عه لاکه که کرده وه، بیده نگ چه مینه وه و ماله که یان
جیهیشت.

به گومانیکه وه، که وهک دهر که وت نار هوا بو، به ریز
سامزا و دوو ئافره ته که هاتنه بهر دهر گای دهری. خویان
به محاجه ره که وه هه لپه سارد و ته ماشایان کرد، چون سی
ئاغاکه هیواش و بهرده وام به پلیکانه کاند دهر ویشته
خواری، له هه موو قاتیکدا له پیچیکی دیاریکراوی
پلیکانه کاند دیار نه ده مان و له پاش چند چرکه یه ک

دووباره دهرده که وتنه وه. هه تا خوارتر دهر ویشتن،
گرنگیدانی خیزانی سامزاش بویان که می ده کرد. سهره تا
کاتیک شاگردی قهسابیک به خویی و ته شته که ی سهر
سهرییه وه به پوزیکی شانازانه وه پرووبه پروویان
سهرکه وت و پاشان به ره و سهروتر له مان به لایاندا
تیپه ری، به ریز سامزا له گهل ئافره ته کاندا محاجه ره که یان
جیهیشت و هه موویان، وهک ئه وهی باریک له سهر شانیان
لاچووبیت، گه رانه وه ماله که ی خویان.

بریاریاندا روژی نه مرو به پشوودان و پیاسه کردن به سهر
به رن. هر ئه وهنده نه بوو شایه نی ئه وه بن ئه مرو کار
نه کن، به لکو پیوستیشیان پیی بوو. به و شیوه یه له سهر
میزه که دانیشتن و سی نامه ی عوزورخواییان نووسی،
به ریز سامزا بو به ریوه به راییه تییه که ی، خانم سامزا بو
راسپارده ره که ی، گریتشش بو وه ستا که ی.

له کاتی نووسیندا خزمه تکاره که هاته ژووری تاکو بلیت
کاری به یانیانی ته واو بووه و ده پوات. هر سیکیان
که سهرقالی نووسین بوون سهره تا ته نها سهری ئه رییان
له قاند، بیته وهی سهر به رز بکه نه وه و ته ماشا بکه ن،
سهره تا کاتیک خزمه تکاره که هر نه پرویشتن، بیزارانه
سهریان بلند کرد. به ریز سامزا پرسى: «ئى؟»

خزمه تکاره که به بزه یه که وه له نیوه ندى دهرگا که دا
وه ستابوو، وهک ئه وهی مزگینیه کی گه وره ی بو خیزانه که
پییت و ته نها به مهرجیک هه مووان بووروژین پییان

بلیت. پهړه تاوسه قینجه بچووکه که ی سهر کلاوه که ی، که بهرېز سامزا له هممو و هختی کارکردنه که یدا پنی په ست بوو، به هیمنی به هممو ئاراسته کاند ا دهنو وشتایه وه. خانم سامزا که خزمه تکاره که له همموویان زیده تر ریز و حورمه تی بو داده نا، پرسى: «فهرموو، چیتان ده ویت؟» خزمه تکاره که گوتی: «به لئ» و له تاو پیکه نینی شادمانی خوی نه یده تروانی ده سته جی به رده وام بیت، «سه باره ت به وهی، ئه و شته چو ن بگویند وه پیویست ناکات خه م بخو ن. کیشه یه ک نییه.»

خانم سامزا و گریته به سهر نامه کانیاندا چه مینه وه، وهک ئه وه ی بیانه ویت ده ست بده نه وه نووسین. بهرېز سامزا، که هه سستی پی کردبوو خزمه تکاره که ده یه ویت هممو و شتیک به وردی روون بکاته وه، به ده ستیکی دلنیا قسه کانی پی بری. له بهر ئه وه ی رپی پی نه درا باس بکات، په له ییه که ی خوی به بیر خوی هی نایه وه و به پرو و خساریکه وه که پی ده چوو تو رابیت گوتی: «مالتان ئاوا» و هه له شانه رووی و هرگه راند، دهرگا که ی به گرمه یه کی توقینه ر داخست و ماله که ی به جی هیشت.

بهرېز سامزا گوتی: «ده بیت ئیواره ئیزن بدریت»، به لام نه ژنه که ی و نه کچه که ی وه لامیکیان نه دایی، چونکه دیار بوو خزمه تکاره که ئه و ئارامیه ی لی تیک دابوون، که له میژ نه بوو به و حاله ناهه مواره به ده ستیان هی نابوو. ئه وان هه ستانه سه رپی و چوونه بهر په نجره که و له وی

مانه وه، دهستیان له یهک ئالاند بهرین سامزا له
قه نه فه کهیدا ناوری بو دانه وه و بو ساتیک ئارام لای
روانین. پاشان بانگی لی کردن: «ده وهرن ئیدی واز له
شتی کون بهینن. که میکیش گوی به من بدهن.»

نافرته کان قسه که یان به جی هینا، خویان گه یانه لای،
که میک خویان تیهه لسو و نامه کانیاں ته واو کرد.

پاشان هه رسیک پیکرا له مال چوونه دهری، شتیگ که
چهند مانگیگ ده بوو نه یان کردبوو. به تراموا کاره بایه که
پویشتن بو نزیک شار. نه و فارغونه ی نه مان به تهها
تیایدا دانیشتبوون پر بوو له گهرمی تیشکی خوره که
رده هت پالیان به کوشنه کانیاں دابوو وه و مشتومریان
له سهر داهاتوو ده کرد و له تیزوانینیکی له نزیک وه
دهرکه وت، که دواپوژیکی خراپیان نه بوو، چونکه
هه رسیک نه گهرچی هیچیان سه بارهت به وه پرسیاریان
له وی دیکه یان نه کردبوو، شوینکاره کانیاں زور له یار
بوون و مزگینی دواپوژیکی باشیان تیدا بوو.

یه که مین ههنگاوی به رده و باشچوون بینگومان ده بایه له
گورینی خانووه که یاندا بیت. خانوویه کی بچوو کتر و
هه زانتریان ده ویست، له مه و قیعیکی باشتردا و عه سه لیتر
له وه ی ئیستیایان، که گریگور خوی دوزیبوو وه.

له کاتیگدا ئاوه ها بو خویان قسه یان ده کرد، بهرین سامزا
و خانم سامزا به دیار که که یانه وه، که هه ر ده هات و
زیندوو تر ده بوو، بویان دهرکه وت که که که یان سه ره پای

هه موو ئه و به لایه ی که گوناکانی زهرد هه لگه پاندبوون، بو
کچیکی جوان و خرپن گه شه ی کردبوو.
به بیده نگبوون و تیگه یاندنیک له رپی نیگایانه وه بیریان
له وه ده کرده وه، ئیستا وه ختی ئه وه هاتو وه پیاویکی باشی
بو بدۆزنه وه. ئیدی ئه وه ش وه ک پشتر استکردنه وه یه کی
خه ونه تازه کان و نیازه باشه کانیا ن وا بوو، کاتیک بینیا ن
کچه که یا ن له دواویستگه دا یه که م که س هه ستایه سه رپی
و جهسته لاویتییه که ی کیشایه وه.